

စုလှဖြူ

ပြန်လှာမယ်ဆိုလာရဲ့ပါ

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

လှိုင်မျှင်၊ ဝတ္ထုသစ်

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)
ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်
အမှတ် ၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်

အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (၀၅၉၀၁)
ရာပြည့်အောင်ဆက်

ထုတ်ဝေသူ

အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (၀၁၆၉၂)

စာမူခွင့်ပြုချက်

ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
၅၀၁၃၂၀၀၅၁၀

အဖုံးခွင့်ပြုချက်

၅၀၁၂၉၁၀၅၁၀
ပထမအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀၀၅

ထုတ်ဝေခြင်း

၁၀၀၀ အုပ်

အုပ်ရေ

တန်ဖိုး

တစ်ရာကျပ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီဒီဇိုင်း

SUSAN

BURMESE CLASSIC

စုလှဖြူ

မြန်မာမယ်ဆိုင်လားခွယ်

BURMESE
CLASSIC

အပိုင်း(၁၈)

အခန်း(၅)

ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် မီးရောင်စုံများက ထိန်လင်းနေဆဲပင်။

ညနေခင်းက ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သည့် လက်ထပ်ပွဲက ထင်သည်ထက်ပိုပြီး စည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့သည်မို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်နေမိသည်။

စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေကို မသိမ်းရသေးသောကြောင့် ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ညနေခင်းကအတိုင်းရှိနေ၏။

အရင်းနှီးအခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းများကို အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးပြီးနောက် သူ့ဇာစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့ခြင်း

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။

အနီရောင် Double cab ကားကြီးကို ကားဂိုဒေါင် တစ်နေရာမှာရပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ကားပေါ်မှ သူဆင်းလာခဲ့သည်။

ညနေခင်းကမှ လက်ထပ်ခဲ့သည့် အသစ်စက်စက် သတို့သမီးသည် သူ့ကိုစောင့်မျှော်နေပြီထင်ပါရဲ့...

သူ့ရင်ထဲထာဝရစွဲလမ်းနေမိခဲ့သည့် အမြတ်နိုးဆုံး မိန်းကလေး... ခုတော့ သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သတို့သမီး မြန်းကေရီမေ...

သူမကို သူလက်ထပ်ခွင့်ရရန် အခါခါမျှော်လင့်ခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား...

သူ့မျှော်လင့်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် သူမနှင့်လက်ထပ်ခွင့် ရခဲ့သောကြောင့် သူဝမ်းသာကြည်နူးမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရ၏။

နှစ်နာရီခန့်မျှကြာမြင့်ခဲ့သည့် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကျင်းပ နေချိန်တွင် သူမသည် သူနှင့်လက်ချင်းချိတ်တွဲထားရသော် လည်း သူ့ကိုလုံးဝမကြည့်ပါ။

သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်သလို သူ့ဘက်သို့ လုံးဝလှည့်

မကြည့်ခဲ့ပေ။

သူက သူမမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးမှုတွေဝေဆာနေ သည့်မျက်ဝန်းများဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်လှည့်ကြည့်ခဲ့မိသော်လည်း သူမကဖြင့်ယောင်၍ပင် လှည့်မကြည့်ခဲ့သောကြောင့် သူ့ရင်ထဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့မိ၏။

ဧည့်ခံပွဲလာ ပရိသတ်အချို့က သတို့သမီးမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြရာမှ သူ့အတွက်စိတ်မကောင်းသလို အတင်းအဖျင်းပြောနေခဲ့ကြသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် မင်္ဂလာပွဲကပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

သူသည် အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုဘေးတွင် စိုက်ပျိုးထားသည့် နှင်းဆီပင်မှ အလှဆုံးနှင်းဆီဝါတစ်ပွင့်ကို ခူးယူခဲ့ပြီး ကြီးမားလှ သည့်တိုက်ကြီးထဲသို့ ပင်လာခဲ့၏။

မြန်းကေရီမေ...

သူမမင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲတွင် ရှိနေပါလိမ့်မည်...

အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ရှိ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကို သတို့သား ဇင်ယော်စိုးကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား...

သူသည် တိုက်အိမ်ကြီး၏ပဉ္စမမြောက်အထပ်ရုံရာသို့ lift (ဓာတ်လှေကား)ဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။

ပဉ္စမထပ်ရောက်တော့ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် ကျွန်းသားကြမ်းပြင်ပါကေးကွက်များပေါ် တစ်လှမ်းချင်း နင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ရင်ခုန်သံ သူ့ပြန်ကြားနေရသည်။

မြနှင်းဧကရီမေမေ . . .

သူ့အိပ်မက်တွေအားလုံးကို အမြဲလိုလိုစိုးမိုးခဲ့သည့် မြနှင်းဧကရီမေမေပါပဲ . . .

ခုတော့ သူမကိုသူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား. . .

မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကျယ်ကြီးသည် ပေခြောက်ဆယ်ခန့်မျှ ကျယ်ဝန်းပြီး မန်းနုရောင်ဇာကန့်လန့်ကာတစ်ထပ်၊ ပိုးကန့်လန့်ကာစတစ်ထပ်ဖြင့် ရက်စက်စွာလှပနေ၏။

အခန်းအဝင်ဝမှာ သူ့အတန်ကြာရပ်နေမိပြီးမှ ပန်းနုရောင်ဇာကန့်လန့်ကာစကိုဆွဲဖယ်၍ အထဲသို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။

မင်္ဂလာခုတင်ပေါ် တင်ပလွဲထိုင်နေသည့် သူမကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမသည် မင်္ဂလာဝတ်စုံကို ဝတ်ထားဆဲပင်။

ပန်းနုရောင်ဇာဝတ်စုံဖားဖားလေးနှင့် ဇာပဝါကို မချွတ်ရသေးပေ။

သူ့ဘက်ကျောပေးပြီး သူမထိုင်နေသည်။

တစ်ခန်းလုံး သနပ်ခါးရနံ့ကနေသည့် ရေမွှေးရနံ့က သင်းယုံကြိုင်လှိုင်နေ၏။

အဝါရောင်နှင်းဆီပန်းအိုးတွေက အခန်းထောင့်တွေမှာ ချိန်နေကြသည်။

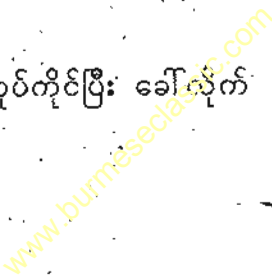
သူမအနီးသို့ သူ့အသာတိုးကပ်လာခဲ့၏။

မြနှင်းဧကရီမေက သူ့ကိုလှည့်မကြည့်။

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်နေသည်။

“ဧကရီ”

သူမ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုအသာဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

၁၂. စုလှဖြူ

“ရှက်နေတာလား? ဧကရီ”

သူမငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည်မဟုတ်ပါလား...

“ဧကရီ မျက်နှာလေး ကြည့်ခွင့်ပေးပါတော့”

သူ့နှလုံးသား၏ထာဝရပိုင်ရှင်၊ သူ့အိပ်မက်များကို ထာဝရစိုးမိုးနိုင်လွန်းသူလေး၏မျက်နှာလေးကို သူကြည့်ချင် မြင်ချင်လှပြီ။

ပန်းနုရောင်ဇာပဝါလေးကို သူ့ဆွေယူလိုက်ပြီး သူမမျက်နှာလေးကို မေးစေ့မှဆွဲမော့ပြီးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူ့နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း ဆုတ်သွားမိသည်။

ပြီးတော့ သူမကို အံ့သြမယုံနိုင်စွာကြည့်နေမိ၏။ နှုတ်မှလည်း အံ့သြမယုံနိုင်လွန်းစွာ အော်ပြောနေမိသည်။ သူမအတွက် ခူးလာသည့်နှင်းဆီပန်းလေးလက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသည်။

“မင်း... မင်း ဧကရီ ဟုတ်ရဲ့လား”

သူ့အသံက တုန်ယင်နေသလို သူ့အမူအရာက သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသည်။

“ညနေခင်းကပဲ ရှင်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ မြနှင်းဧကရီမေအစစ်ပါပဲ ကိုဇင်ယော်စိုး”

သူမအသံကကြည်လင်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုရှိနေသည်ဟု သူထင်သည်။

“ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးဟာ သည်လောက်အိသားမမည်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလောက်မဝဘူး”

ရင်ထုမနာဖြစ်နေသံ၊ အသည်းကွဲသံကြီးဖြင့် သူပြောနေမိသည်။

“ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့”

“အမလေးနှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းကြီးတွေကလည်းထူလိုက်တာကွာ၊ ပါးပေါ်မှာလည်း ဆားဝက်ခြံတွေနဲ့ နှာခေါင်းကပြားပြား”

သူ့အံ့သြတွေဝေစွာ သူမမျက်နှာကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

“အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ မွဲနက်ကြီးတစ်လုံး ဘယ်က

ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီမှာ သတို့သား၊ မေးခွန်းတွေက မများလွန်းဘူးလား ရှင့်၊ ဒီကနေ့နံနက် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးတုန်းက ရှင်ဘာဖြစ်လို့ မပြောခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ ခုလိုမှကြည့်ရမဆိုးတာ၊ ခုမှ ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားတာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲနော်၊ ကိုယ်... ကိုယ်မှားသွားပြီထင်တယ် ကေရီ”

သူ့အရူးတစ်ယောက်လိုပြောနေသဖြင့် သူမသူ့ကိုကြည့်ပြီး တဟင်းဟင်းရယ်မောလိုက်၏။

“အဟင်း... ဟင်းဟင်း... ရှင်အစကပြောတော့ ကျွန်မအရုပ်ဆိုးသွားရင်လဲ ချစ်နေမယ်ဆို၊ ခုတော့ပြောင်းလဲသွားပြီလား”

“မင်းဟာ ကိုကိုသိပ်စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ ကေရီပဲလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးကို

ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိဘူးလား”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ မင်းကိုကိုယ်အကြီးအကျယ် စွဲလမ်းခဲ့၊ လိုက်ခဲ့သေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့သုံးနှစ်လောက် ဝေးကွာခဲ့ကြတယ်၊ ပြန်တွေ့တွေ့ချင်းတောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာကို သူမက စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး မှဲပြီးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။

“ရှုပ်ပဲသိပ်ချစ်ခဲ့မိပါတယ်ဆို၊ ခုဘာတွေ ဒီလောက် အကြောင်းရှာနေရတာလဲ ဦးဇင်ယော်စိုး”

ဇင်ယော်စိုး သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေရာမှ သက်ပြင်းရှိုက်နေမိ၏။

သူ့သိပ်မြတ်နိုးခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးသည် ဤမျှအရုပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန်သွားလိမ့်မည်ဟု သူ့ဘယ်တုန်းကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့မိပါ။

“အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဆို၊ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ဆိုတာ ရုပ်ရည်နဲ့မခိုင်ဘူးဆို”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ကြားဖူးတာပေါ့”

“မင်းကြားဖူးတာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲကွာ၊ ငါက မင်းသိပ် လှလွန်းလို့ သိပ်ချစ်ခဲ့တာ”

သူမအနီးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ပြီး သူ့မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ရပ် နေမိသည်။

“ဦးဇင်ယော်စိုး”

သူမက သူ့ကျောဘက်မှာလာရပ်သည်။

“ကျွန်မကို ရှင်အသေအချာကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မဟာ မြနင်းဧကရီအစစ်ပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ကိုယ့်စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာနဲ့ အိပ်မက် တွေထဲက ဧကရီလို မလှတာတော့သေချာတယ် မိန်းကလေး”

“ရှင်ပဲကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်လှချင်ရဲ့ဆိုပြီး ကျွန်မ မိဘတွေဆီမှာ မရမက လာပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်မတောင်သိခွင့်မရခဲ့ဘူး၊ ရှင်ကကျွန်မကိုကျော်ပြီး မိဘ တွေနဲ့အပိုင်ကိုင်လိုက်တာ”

သူမစကားဆုံးတော့ လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေလေ သည်။

သူမ၏လှောင်ပြောင်သရော်ပြီးတွေ့ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သလို သူ့လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“နေပါဦး”

သူမက သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး တားဆီး လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဦးဇင်ယော်စိုး”

“ပြောပါ”

“ရှင်အပြုအမူတွေက စိမ်းကားလိုက်တာ၊ နောက်မှ နောင်တရမနေနဲ့နော်”

“ကိုယ်က ဘာကြောင့်နောင်တရမှာလဲ”

“ရှင်စိမ်းကားသလို ရှင်အပေါ်ပြန်ပြီး စိမ်းကားမှာ ကြောက်ဘူးလား”

သူ့ဘာမှမပြောဘဲ သူမကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး အတဲခက်နေမိပြန်၏။

အလုံးအရပ်ကတော့ ယခင်ကအတိုင်းပါပဲ... .

အသားရောင်ကညိုသွားပြီး မျက်နှာလေးအတော်
အကျည်းတန်သွားတာကလွဲလျှင် တကယ့်ဧကရီရယ်ပါ... .

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဧကရီ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေး
နေလို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေခွင့်
ပေးပါ”

တောင်းတောင်းပန်မန်ပြောပြီး သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်
လာခဲ့မိသည်။

ကိုယ်မမှားပါဘူး၊ သူဟာ ဧကရီအစစ်ပဲဖြစ်မှာပါ... .

သူသည် တတိယထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ပြီး မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းကို
ဖွင့်လိုက်၏။

မြင့်ဦးထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို မြင့်ဦးလား”

“ဟေ့ကောင် ဘာကိစ္စဖုန်းဆက်တာလဲ၊ ဒါဖုန်းဆက်ရ
မယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူးကွ”

“မင်းကိုမေးစရာရှိလို့ ဆက်လိုက်တာပါ မြင့်ဦး”

“ဘာများလဲ ပြော ပြော”

“သည်ကနေ ငါနဲ့လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ မြင့်ဦးဧကရီမေဟာ
မင်းရဲ့နှမအစစ်ပဲလား”

“မင်းဘာတွေမေးနေတာလဲ”

“ဪ... . ငါဒီနေ့လက်ထပ်လိုက်တဲ့ သတို့သမီးဟာ
မင်းရဲ့နှမ မြင့်ဦးဧကရီအစစ်ပဲလားလို့ ငါမေးနေတာလေ၊
ဖြေပါဦး”

သူ့စကားကြောင့် မြင့်ဦးနားမလည်နိုင်လောက်အောင်
အံ့ဩသွားပြီး ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ... .

“ဟေ့ကောင် မင်းရှူးနေလား၊ ငါ့နှမ မြင့်ဦးဧကရီမေ
အစစ်ပေါ့ကွ၊ မင်းဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဇင်ယော်စိုး” ဟု
မြင့်ဦးက အော်ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်သွားသည်။

အခန်း(၂)

တိုက်ကြီးတထိယအလွှာရှိ ဆိုဖာအိအိကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား...

“ဂျိမ်း”

ပြတင်းပေါက်မှန်တံခါးနှင့် နံရံထိရိုက်သံကြောင့် သူအိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။

သူ့လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်မိ၏။

ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား...

သူ့ဆတ်ခနဲထထိုင်လိုက်မိပြီး ဝရန်တာသို့ထွက်လာခဲ့၏။

ကေရီ... .

ကေရီ... .

ကိုကိုသိပ်ချစ် သိပ်စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ ကေရီရယ်... .

ခုတော့ မင်းဟာ ကိုကိုချစ်ခဲ့တဲ့အချိန်ကလို ချောမောလှပလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူး... .

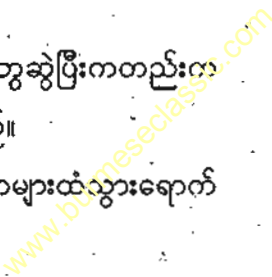
ရင့်ကျက်တဲ့ ကုန်ကြွေးတွေဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး အသားညိုပြီး အရုပ်ဆိုးသွားတဲ့ မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။

ညနေခင်းကမှ လက်ထပ်ခဲ့သည့် အသစ်စက်စက်ဇနီးလေးမြဲနှင့်ကေရီမေအကြောင်းကို တွေးတောစဉ်းစားနေမိခြင်းရယ်ပါ။

သူမအနားသို့ သွားချင်စိတ်မရှိလောက်အောင် စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ပါပဲ။

မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် အစီအစဉ်တွေဆွဲပြီးကတည်းက သူမကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူမကိုလက်ထပ်ခွင့်ရရန် သူမမိဘများထံသွားရောက်

တောင်းရမ်းခဲ့သည့် နောက်တစ်နေ့မှစပြီး သူ့ကိုသူမက အတွေ့မခံတော့ပေ။

သူက မြနင်းဧကရီမေနှင့်တွေ့ဆုံရန် အခါခါကြိုးစားခဲ့သော်လည်း သူမက လက်မခံဘဲရှောင်နေခဲ့၏။

လက်ထပ်ပွဲပြီးမှပင် သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား...

ကိုယ့်ကိုမင်း သက်သက်မဲ့လှည့်စားခဲ့တာပဲ ဧကရီ... မင်းမှာအကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်...

ဒါကြောင့်သာ လက်ထပ်ပွဲပြီးမှ မင်းကို တိုကိုမြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့တာပေါ့...

အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဆိုကြပေမယ့် သည်လောက်ပြောင်းလဲသွားတဲ့ မင်းရဲ့လှတစ်မျက်နှာလေးကို ကိုယ်ဘယ်လို နှမြောတမ်းတမိမှန်း နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ခံစားရတယ်...

သူစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝေးကြည့်

နေမိသည်။

ညနေခင်းက ကျင်းပခဲ့သည့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲလေးသည် သာယာလှပလေစွ။

ခုတော့ ပြန်မတွေ့ချင်လောက်အောင် အကျည်းတန်နေပေပြီ။

တစ်ခါတုန်းက ဧကရီသည် သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အလွန်လှခဲ့၏။

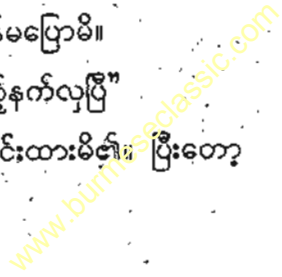
ပုံပြင်ထဲမှ နတ်သမီးလေးတစ်ယောက်လို လှခဲ့သည်။ ခုတော့...

သူတစ်ယောက်တည်းတွေးနေစဉ် ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

“ဦးဝင်ယော်စိုး”

သူမက သူ့အနီးမှာလာရပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်၏။ သူ့နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘာမှပြန်မပြောမိ။

“မအိပ်သေးဘူးလား ကိုကို၊ ညဉ့်နက်လှပြီ” သူမကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းထားမိ၏။ ပြီးတော့

သူ့နှုတ်မှတစ်ခွန်းချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ”

“ဪ... ခုတော့ ရှင်ကပြေးတဲ့လူ၊ ကျွန်မကလိုက်တဲ့သူ ဖြစ်နေပြီပေါ့နော်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဧကရီ”

“ရှင်ကြားတဲ့အတိုင်းပြောလိုက်တာလေ၊ ကျွန်မပြောတာမှန်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းအနားကို ကိုယ်မလာချင်ဘူး၊ မင်းကို ကိုယ်ကြည့်ရတာ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ”

“ရှင်က သံသယတွေအတော်များတဲ့လူပါလား ဦးဇင်ယော်၊ ကျွန်မဟာ ဧကရီအစစ်ပါ”

သူက သူမမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်မို့ သူမစိတ်ဆိုးသွားပြီး...

“ကျွန်မစကားပြောတာ ဘာအမှားပါလို့လဲ... ဦးဇင်ယော်”

“မင်းမမှားပါဘူး၊ ငါသာမျက်စိမှားနေတာ”

“ဦးဇင်ယော်... ရှင့်ကို ကျွန်မတဖြည်းဖြည်းနဲ့စိတ်ဆိုးလာပြီ၊ နားလည်လား”

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဧကရီ ၊ မင်းကိုကိုယ်အနှောင့်အယှက်မပေးသလို ကိုယ့်ကိုလဲမင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့”

“ရှင်စိတ်ပြောင်းသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ ခုချက်ချင်းပဲ ကွာရှင်းလိုက်ကြစို့”

သူမအသံတွေတုန်ယင်ပြီး သူ့မျက်နှာကိုနာကြည်းစွာ ကြည့်၍ပြောနေသည်။

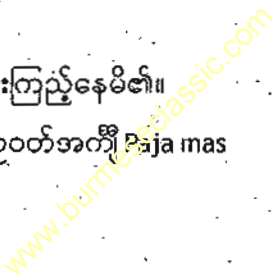
“ကိုယ်မင်းအနားမှာပဲ ရှိနေမှာပါ၊ဧကရီ၊ မင်းဟာ ကိုယ်လက်ထပ်ထားတဲ့ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးဆိုတာ ကိုယ်မမေ့ပါဘူး ဧကရီ”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ”

သူမလှည့်ထွက်သွားတာကို သူငေးကြည့်နေမိ၏။

သူမက ကြည်ပြာနုရောင်ပိုးပျော့ညဝတ်အင်္ကျီ Paja mas

ခပ်ပျော့ပျော့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆံပင်တွေကကောက်ပြီး တစ်ခေါင်းလုံးလိမ်တွန့်ကောက်
ကွေးနေသောကြောင့် သူ့အံ့သြပြီး စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်နေမိ
သည်။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူမကိုမြင်ဖူးခဲ့သည့်နေ့က သူမ
ကိုယ်သူမ 'မေ'ဟု ပြောတတ်ပြီး သူမအသံလေးက ချိုသာ
ကြည်လင်ခဲ့၏။

ခုတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်သည့်အသံပိုင်ရှင် ဖြစ်နေ
ခဲ့ပြီ။

အရာရာဟာ ပြောင်းလဲတတ်တာပါပဲလေ။

ကေရီလည်း ဧည့်ခံအတွင်း ပြောင်းလဲသွားတာ ထင်
ပါရဲ့...

အတော်ညဉ့်နက်မှပင် ဇင်ယော်စိုးဝရန်တာမှ အိမ်ထဲသို့
လှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။

ကေရီရှိရာ ပဉ္စမထပ်သို့ သူတက်လာခဲ့ပြီး အခန်းတံခါး
ကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

သို့သော် အထဲမှပြန်ထူးသံကို မကြားရပေ။

သူမအိပ်ပျော်သွားပြီထင်သည်။

သူတစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေ၏။

ဤအိမ်ကြီးသည် သူပိုင်ဆိုင်သည့်ခေတ်မီလှပသော
ခြောက်ထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ ဧည့်သည်တစ်
ယောက်လို ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေရ
သည် မဟုတ်ပါလား...

နောက်ဆုံးတော့ တတိယထပ်ရှိ စာကြည့်ခန်းထဲသို့
ဝင်လာခဲ့ပြီး အိစက်ခမ်းနားလှသည့် ဆိုဖာကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင်
လှဲချလိုက်သည်။

ပတ္တမြားနားဆွဲလေးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် အဝါနုရောင်
ဇာအကျီဖားဖားလေးကို ဝတ်ထားသည်။

အဝါရောင်နှင့်ဆီပန်းများ တစ်ခေါင်းလုံးမှာပန်ဆင်ထား
သည်မို့ နှင်းဆီပန်းရနံ့များ မွှေးယုံကြိုင်လှိုင်နေသည်။

“ကိုကို...”

ပန်းပွင့်တွေတောင်လိုပုံနေသည့် မော်တော်ဘုတ်လေး
တစ်စီးပေါ်မှာ သူနှင့်ဧကနီယုတ်တွဲပြီး ချစ်ကြည်နူးစွာ ထိုင်နေ
ကြသည်။

သူသည် သူမမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

တောက်ပသည့်သူမမျက်ဝန်းနက်နက်လေးများက ညှို့ယူ
နိုင်စွမ်းရှိလှ၏။ နှာတံချွန်ချွန်၊ လှပ၍ပါးလျနီစွေးသောနှုတ်ခမ်း
လေးနှစ်လွှာ။

လည်တိုင်ကျောမှာ အကြောစိမ်းလေးတွေ ယှက်သန်း
နေပုံကလည်း လှသည်။

ကျစ်လျစ်သောခန္ဓာကိုယ်လေးကလည်း ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်
အသွယ်သွယ်နှင့် အချိုးအဆက်ကျနလှပနေသည်။

အခန်း(၃)

ဆိုဖာပေါ်တွင် သူပစ်လွဲချလိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေ
မှိတ်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာတော့ မြနှင့်ဧကနီမေ...

သူမသည် ယခင်အိပ်မက်တွေထဲကအတိုင်းပင် လှပ
လွန်းနေ၏။

သွယ်လှလှမျက်နှာလေးပေါ်မှာ အကြောစိမ်းလေးတွေ
ယှက်ဖြာနေသည်။

“ကိုကို”

“ကေရီလေး”

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ကိုကိုမျက်လုံးကြီးတွေက ရင်ခွန် စရာကောင်းတယ်”

သူမမျက်နှာလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး သူ့မျက်နှာနှင့်ထိကပ်ကာ တရွှိုက်မက်မက်နမ်းပစ်လိုက်မိသည်။

ကေရီ၏နူးညံ့သောအနံ့တောင့်တောင့်က သူ့နဖူးမှတစ်ဆင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်၊ ပါးပြင်မှတစ်ဆင့် လည်တိုင်ဆီ ရောက်လာသည်။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ ကေရီ”

“ဒီမှာလေ... ကိုကိုပေးထားတဲ့ စိန်လော့ကက်လေး”

သူမလည်တိုင်မှာဆွဲထားသည့် စိန်လော့ကက်လေးကို ကိုင်ပြီး သူမပြနေ၏။

သူက လော့ကက်လေးကိုလှမ်းယူပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲ ငုံ့ထားလိုက်သည်။

“ကိုကိုနဲ့အဝေးကြီးဝေးခဲ့ကြပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဆုံ

ခဲ့ကြတာလဲ”

“အဲဒါ ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ”

“အချစ်ကြောင့်မဟုတ်ဘူးလား”

“အချစ်ကြောင့်လဲ ပါမယ်ထင်တယ်”

သူက သူမ၏ဖြူနုဝင်းဝါသောလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်နေရာမှ... .

“မင်းရဲ့အသားလေးတွေက ဖြူနုဝင်းဝါနေတာပဲနော်၊ ဒါသဘာဝလား၊ ဒါမှမဟုတ် Skin Care တစ်ခုခုလိမ်းလို့လား”
“ဟု မေးလိုက်၏။

“အို... သဘာဝအလှပါ၊ ကိုကိုက သိပ်အလှကြိုက်တာပဲနော်”

“အို... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ မင်းကိုသိပ်ချစ်တာ မင်းအိပ်လှနေလို့”

“တကယ်လို့ ကျွန်မ မလှတော့ဘူးဆိုရင် ကိုကိုချစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ချစ်မယ်... ထာဝရချစ်သွားမှာ”

“တကယ်နော် ကိုကို! ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မရဲ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပါဦး”

သူက သူမမျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
ညဦးပိုင်းအချိန်က သူ့ကိုယ်တိုင်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေခဲ့မိသည့် ဧကရီဖြစ်နေသည်။

သူ့ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဧကရီကိုတွန်းပစ်လိုက် မိသည်။

“အား”

“ဝုန်း”

သူမက မော်တော်ပေါ်မှ ထိုးကျသွားလေသည်။

“ဧကရီ. . . အမလေး”

ရေထဲပစ်ကျသွားသည့် သူမကိုကြည့်ပြီး သူ့ထိတ်လန့် ပူပန်စွာအော်ဟစ်နေမိ၏။

“ဦးဇင်ယော်စိုး. . . ဦးဇင်ယော်စိုး”

တံခါးထုသံနှင့်ခေါ်သံတို့ကြောင့် သူလန့်နိုးသွားရ၏။

အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာသူမို့ ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ပြီး မော

ဟိုက်ပင်ပန်းနေသည်။

သူထိုင်ရာမှပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်မိသည်။

ဝဝတုတ်တုတ် အိမ်ဖော်ကရင်မကြီးကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

အိမ်ဖော်မကြီးဒေါ်နော်ဖားက သူ့ကိုကြည့်ပြီး. . .

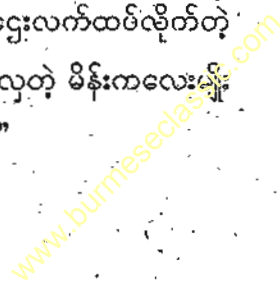
“သူ့ဌေးအိပ်မက်မက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းအော်ဟစ်နေ လို့ အဒေါ်လာနို့တောပါ” ဟု ပြောလေသည်။

သူ့ရေခဲသေတ္တာရှိရာလျှောက်သွားပြီး ရေခဲရေပုလင်းကို သူထုတ်၍ သောက်လိုက်သည်။

“သူ့ဌေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း လာအိပ် နေရတာလဲ”

“ကျုပ်လား. . . စိတ်ညစ်လို့လာအိပ်နေတာပေါ့”

“ဒီလောက်ချောပြီး ဒီလောက်ပျိုတဲ့မိန်းမကိုရတာတောင် စိတ်ညစ်နေရသလား သူ့ဌေးရယ်၊ သူ့ဌေးလက်ထပ်မိလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးက သိပ်လှတာပဲ၊ ဒီလောက်ပျိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဘာမှမတစ်သက်မှာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး”

“ဟာ...”

ဒေါ်နော်ဖားစကားကြောင့် သူမယုံနိုင်လောက်အောင် ပင် အံ့ဩနေမိလေသည်။

“ဘာအံ့ဩနေတာလဲ သူဌေးဇဲ့၊ မိန်းကလေးကလှလို့ လှတယ်ပြောတာကို၊ သူဌေးမို့ ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးကို တစ်ယောက်တည်း ခွဲထားရက်တယ်၊ အဒေါ်တောင် သူက လေးလှလွန်းလို့ တစ်ချိန်လုံးထိုင်ကြည့်နေချင်တာ” ဟု ပြောနေ သောကြောင့် သူနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။

“သူတကယ်လှသလား ဒေါ်နော်ဖား”

“အို... သိပ်လှတာပေါ့၊ မနက်စောစောတုန်းကများ ခြံထဲဆင်းပြီး ပန်းခူးနေတာ ပုံပြင်ထဲကနတ်သမီးလေးကျနေ တာပဲ၊ အချိန်တွေကုန်အောင် မူမနေစမ်းပါနဲ့ သူဌေးလေးရယ်၊ ဒီလောက်လှတဲ့ကောင်မလေးကို အားရပါးရချစ်လိုက်စမ်းပါ တော်”

ဒေါ်နော်ဖားစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး နီရဲသွား လောက်အောင် ရင်ခုန်မိပြီး ရှက်သွေးဖြာသွားရသည်။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်...

ငါ့မျက်စိထဲမှာ အကျည်းတန်သွားတဲ့ ဧကရီဟာ ဒေါ်နော်ဖားရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင်လှနေရတာပါလိမ့်...

သူ့တွေးမရအောင်ဖြစ်နေမိသလို ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန် နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄)

နောက်တစ်နေ့နံနက်။

သူ့အိပ်ရာမှနိုးတော့ အခန်းဘေးဝရန်တာသို့ထွက်လာခဲ့ပြီး ထိုဘေးလှေကားမှတစ်ဆင့် ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခြံကျယ်ကြီးတစ်နေရာရှိ ရေကူးကန်ကြီးထဲတွင် ရေကူးရန် ထိုဘေးလှေကားထစ်တွေပေါ်မှ သူဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့လှေကားတစ်ဝက်ခန့်ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခရေပင်ကြီးအောက်သို့ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်”

ခရေပင်ကြီးအောက်မှာရပ်နေသည့် သဏ္ဍာန်လေးတစ်ခု။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့်။

ဧကရီပါလား... စောစောစီးစီး ခရေပန်းကောက်နေတာများလား... .

ကျောခိုင်းအနေအထားရပ်နေသည့် သူမပုံစံလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းများတောက်ပလာသည်။

သူမဟာ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကျော်က ငါသိပ်စွဲလမ်းမြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ဧကရီအစစ်ပဲ... .

သူ့လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့ပြီး သူမအနီးတွင် ရပ်လိုက်၏။

“ဟေး ဧကရီ”

သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး နိုင်စိုးပိုင်နင်းခေါ်လိုက်မိသည်။

“အို... လွတ်”

သူမအတင်းရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး တိုက်ကြီးသံပြေးဝင်

သွားသည်။

“ဟေ့... ဧကရီ”

ဧကရီက ဓာတ်လှေကားထဲပြေးဝင်သွားပြီး ပဉ္စမထပ် ရှိရာတက်သွားသဖြင့် သူ့ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်ပြီး ဓာတ်လှေကား ရှေ့မှာရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ဓာတ်လှေကားပြန်ခေါ်ပြီးမှပင် သူပဉ္စမထပ်သို့ တက် လာခဲ့ရ၏။

အိမ်ခန်းထဲတွင် သူမကိုမတွေ့ရသောကြောင့် တစ်အိမ် လုံးအနှံ့လိုက်ရှာနေမိသည်။

အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ သူမကသောကမျော ပြေး ဝင်သွားသည်မို့ သူ့အပြေးအလွှားလိုက်လာခဲ့မိ၏။

“ဧကရီ...”

သူမတံခါးရွက်ကိုတွန်းပိတ်လိုက်သော်လည်း သော့မချမိ သူက တံခါးကိုအပြင်မှ ဝှန်းခနဲတွန်းဝင်ခဲ့သည်။

“ဟေ့... ဧကရီ မင်းမျက်နှာလေးလှနေပါလား”

သူမဘာမှမပြောဘဲ ပြတင်းပေါက်ရှိရာသွားရပ်ပြီး သူ

ဆတ်ကျောခိုင်းထားလိုက်၏။

“ဒါမှ ဧကရီအစစ်၊ မင်းဧကရီမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုမလှပတဲ့မိန်းမနဲ့ ငါ့ကိုလှည့်စားခဲ့ရတာလဲ ပြောစမ်း”

သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်ကမိန်းမလဲ၊ ကျွန်မမသိဘူး”

“ဟိုမရှုပ်ဆိုးပေါ့၊ ဧကရီအတု”

“ကျွန်မပဲလေ၊ ရှင့်စိတ်က ထင်နေတာပါ”

“ကိုကိုကို ဖီလိုလှည့်စားလို့မရဘူးကွ၊ နားလည်လား၊ ဒီလောက်လှတဲ့မင်းရဲ့မျက်နှာလေး ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲရ ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို သူမကိုယ်လေးကို ထွေးဖက်ပြီးနမ်း နှိတ်နေသဖြင့် ကြိရာမရဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းပစ်လိုက် သည်။

“ရှင်ခုထွက်သွားစမ်းပါ၊ ကျွန်မကို အရေးမလုပ်ဘဲ ခစ်ထားပြီးမှ သွား...”

“မသွားဘူး၊ သိပ်လှတဲ့မင်းအနားမှာ တစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲ
နေမယ်”

သူစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ခုထွက်သွားဆို”

သူ့မျက်နှာကို လှမ်းတွန်းရင်း သူမပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်နေရတာလဲ ဧကရီ... ပြော
စမ်း၊ ဟိုမလှပတဲ့မိန်းမဟာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လေ၊ ရှင်ဘာတွေမေးနေ
တာလဲ၊ တကယ်တော့ အဲဒီနေ့က ကျွန်မမျက်နှာပေါ်မှာ
မိတ်ကပ်တွေဖွေးနေလို့ပါ”

“မင်းညာနေတုန်းပဲလား၊ လာစမ်း... ခုလိုက်ခဲ့၊
အကြောင်းပြမယ်”

သူက ဧကရီကိုကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်ပြင်ဆင်ထားသည့် မင်္ဂလာ
အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲရောက်တော့ ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်သို့ တွန်းပစ်
လိုက်၏။

ဆိုဖာပေါ်မှောက်လျက်လဲကျသွားသဖြင့် သူမရင်ဘတ်
ထဲအောင်သွားပြီး ကမန်းကတမ်းထထိုင်လိုက်သည်။ သို့သော်
သူက သူမအနီးမှာဝင်ထိုင်ပြီး သူမပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်
လိုက်၏။

“ပြောစမ်း မင်းရဲ့မျက်နှာ ဘာဖြစ်လို့လှနေတာလဲ၊
ဟိုနေ့က ဘာကြောင့်ရုပ်ဆိုးသွားတာလဲ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ”

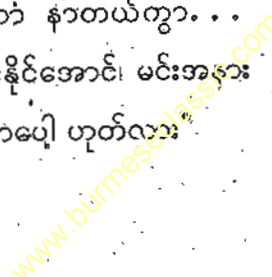
“ကိုယ်မေးတာ ဖြေပါ”

“မိတ်ကပ်နဲ့ ရုပ်ပြောင်းထားတာပါ”

“ဪ... မိတ်ကပ်တစ်ခုတည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်း
ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲပညာတတ်တယ်ထင်ပါရဲ့”

“ကျွန်မဘာလုပ်လို့ သည်လောက်ဒေါသထွက်နေရ
တာလဲ ဦးဇင်ယော်စိုး”

“ငါ့စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်တာ နာတယ်ကွာ...
တောက်၊ မင်္ဂလာဦးညမှာ ငါမပျော်ရွှင်နိုင်အောင်၊ မင်းအနား
တို့မလာချင်အောင် ပညာပေးလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

သူဒေါသကြောင့်မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးနီမြန်းပြီး အသံတွေဖါ တုန်ယင်နေသည်မို့ သူမအံ့ဩကြောက်လန့်ပြီး ခေါင်းငုံ့ချထားမိ၏။

“မင်းက ကိုကိုကိုလှည့်စားတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရက်စက်ခြင်းတစ်မျိုးပေါ့လေ”

“ကျွန်မမှာလည်း ရှင့်ကိုစိတ်နာစရာတွေ အများကြီးပဲသိလား”

“ဘာတွေလဲ ပြော”

“မပြောတော့ဘူး”

“ပြောရမယ်”

“ဒါ ကျွန်မရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ၊ မပြောဘူး”

“ကိုကိုအပေါ်စိတ်နာစရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုရင် ပြောကိုပြောရမယ်၊ ဒါမှ ကိုကိုဖြေရှင်းခွင့်ရမှာပေါ့”

“ဖြေရှင်းမနေနဲ့၊ ရှင်သိထားဖို့က ရှင့်ကိုကေရီမချစ်ဘူး”

“ဘာ”

“ရှင်နားမပင်းဘူးဆိုတာ သေချာလား”

“ဟာကွာ”

သူမကိုယ်လေးကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို့မခိုလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲရှိ Jacuzzi ရေချိုးကန်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

“ဗွမ်း”

သူမရုတ်တရက်မို့ လန့်ဖျပ်သွားပြီး ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေသည်။ သူက ခါးထောက်ကြိုညှိနေရာမှ သူမကို ဆွဲထုလိုက်၏။

“ပြောစမ်း၊ ငါ့အပေါ် ဘာမကျေနပ်တာလဲ”

“မပြောဘူး”

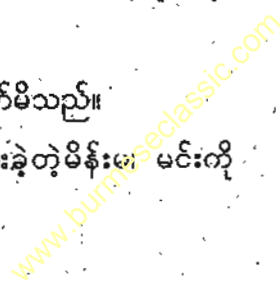
“ရတယ်ကွာ၊ မပြောနဲ့”

သူမကိုပွေ့ခိုပြီး ရေကန်ထဲပစ်ချပြန်၏။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ လူကို ဒီလောက်တောင် အနိုင်ကျင့်နေနဲ့ သိလား”

သူမဒေါပွပွဖြင့် စွတ်၍အော်လိုက်မိသည်။

“ငါ့ကိုအရူးလုပ်ခဲ့တဲ့၊ လှည့်စားခဲ့တဲ့မိန်းမ၊ မင်းကို”

ဒက်ခတ်ရမယ် နားလည်လား”

မြောပြီး သူမကိုယ်လေးကို စွေ့ခနဲပွေ့ချီ၍ အိပ်ခန်း အပြင်ဘက်ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်... ရှင်... ရှင်... ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကိုဝရန်တာကနေ ပစ်ချမလို့”

“ရှင်လုပ်ရဲလို့လား”

“လုပ်ရဲတယ်”

ဝရန်တာမှာရုပ်ပြီး သူမကိုယ်လေးကို မြောက်ချီလိုက် သောကြောင့် သူမကြောက်လန့်တုန်ယင်စွာဖြင့် သူ့လည်တိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“တောင်းပန်စမ်း”

“ဘာတောင်းပန်စရာရှိလို့လဲ”

“ငါ့ကိုလှည့်စားခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲပညာနဲ့ ငါ့ကို ကြေကွဲအောင် လုပ်ခဲ့တာ”

“ရှင်... ရှင် ဒီလောက်ပဲ ဒေါသကြီးသလား၊ ရှင်ကို အရင်က ဒီလိုမထင်ခဲ့ဘူး”

သူမမျက်ဝန်းလေးနှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်များစွဲနစ်လာပြီး ငိုသံရောစွက်နေလေပြီ။

တကယ်တော့ သူမကိုမရက်စက်နိုင်ပါ။ သို့သော် ဒေါသ ဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူမစိတ်ဆင်းရဲအောင် တမင်ပြုမှုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တောင်းပန်စမ်း ကိုယ့်ကို... ”

“ရှင်မျက်စိမှားတာပဲ၊ ကျွန်မက မိတ်ကပ်တစ်မျိုးလိမ်း ထားတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ရှင်သာ ကိုယ်လက်ထပ်တဲ့မိန်းမကို ခုခတ်မိတာ”

“မင်းကများ ငါ့ကိုအပြစ်တင်နေသေးတယ်၊ ငါ့ကို အရုပ် လေးတစ်ရုပ်လို ကစားခဲ့တာမှတ်မိသေးလား”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ငါနဲ့ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုမှာတွေ့ဆုံခဲ့ကြပြီး ချစ်သလို ငါ့ ဟန်ဆောင်လှည့်ဖျားခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သုံးနှစ်လုံးလုံး မေ့ ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်က အဲဒီအငြိုးတွေနဲ့ ကျွန်မကိုလက်ထပ်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို”

“မတောင်းပန်ဘူးလား၊ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“မင်းဘယ်လောက်တင်းခံနိုင်မလဲ ကြည့်ကြရသေးတာပေါ့”

သူမကိုယ်လေးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ချစ်ချင်တိုင်း ချစ်နေတော့၏။ သူမစိတ်သည် သူနှင့်ဝေးသွားလိုက် နီးလာလိုက်ဖြင့် ရင်တွေ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေပြီး...

“ဧကရီချမ်းတယ်... ဧကရီချမ်းတယ်၊ ဟတ်... ဟတ်ချိုး”

ဧကရီတစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုနေသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းအေးလာပြီး နှာချေတော့၏။

သို့သော် သူကလုံးဝဂရုမစိုက်။

ကြာတော့ ဧကရီရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းထိခိုက်လာပြီး မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံကျလာသည်။

“ဧကရီ... ဧကရီ”

သူမမျက်နှာလေး ဖြူဖျော့နေပြီး မူးမေ့သွားခြင်းပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေလေသည်။

“ဟင်... ဧကရီ”

သူမကိုယ်လေးကိုပွေ့ယူပြီး ခုတင်ပေါ်သိပ်ထားလိုက်သည်။

“ဧကရီ... ဧကရီ”

လက်ဖဝါးတွေဆုပ်ကိုင်ပြီး လှုပ်နှိုးနေမိ၏။

သူမလက်များအေးစက်နေတာက အံ့ဩမယုံနိုင်စရာပါ။ စောစောက ရေကန်ထဲမှာ သူမအေးမိသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လိမ့်

မည်။ ရေစိုအဝတ်တွေလဲလှယ်ဝတ်ပေးရန် ခုမှပင် သတိရမိ၏။

“ဧကရီ... ကိုကိုခေါ်နေတယ်လေ”

သူမကိုယ်လေးနွေးထွေးလာအောင် ပွေ့ဖက်ထားပြီး ဖြောင့်နေမိသည်။

“ဧကရီ... ဧကရီ... ဧကရီ၊ မေ... မေ... မေ”

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေ တလိမ့်လိမ့်တက်လာပြီး ဘာလုပ်

၄၈ ❀ စုလှပြု

လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိလောက်အောင် ဟာယာခတ်နေမိသည်
မဟုတ်ပါလား...

သူမအနီးမှခွာလာခဲ့ပြီး အခန်းထောင့်စားပွဲဆီ လျှောက်
လာခဲ့၏။ ဖုန်းခွက်ကောက်ကိုင်ပြီး ဆရာဝန်ထံဖုန်း ဆက်လိုက်
သည်။

“ဒေါက်တာပြည်စိုးရှိပါသလား”

“ခရီးသွားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တစ်ပတ်ကြာမှ ပြန်လာပါ
လိမ့်မယ်”

တစ်ဖက်မှဖြေသံကြောင့် ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွားရပြန်
၏။

စားပွဲဘေးရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေခဲရေပုလင်းတစ်လုံး
ယူထုတ်လိုက်ပြီး သူမနှုတ်ခမ်းမှာတော့လိုက်၏။

“ဧကရီ ရေသောက်လိုက်ပါလား”

ဧကရီက မလှုပ်။ သူမပါးစပ်ကိုအသာဟပြီး ရေခဲရေ
အနည်းငယ်လောင်းထည့်ပေးလိုက်မှပင် သူမအနည်းငယ် လှူ
လွန်လာ၏။

“မျက်လုံးလေးတွေဖွင့်ကြည့်ပါဦး ဧကရီရယ်”

သူမမျက်လုံးတွေကို မဖွင့်ပေ။

“ချစ်လေးမျက်လုံးတွေဖွင့်ကြည့်ပါဦးနော်”

သူမမျက်နှာလေးကို ယပ်ခတ်ပေးရင်း သူနှစ်သိမ့်လိုက်

၏။

ဧကရီမှူးနောက်ရီဝေပြီး အသက်ရှူပါရပ်မတတ်ခံစား

နေရလျက် ခုမှပင် အသက်ကောင်းစွာရှူနိုင်တော့၏။

သို့သော် ရင်ထဲမှာ နာကြည်းနေမိသည်။

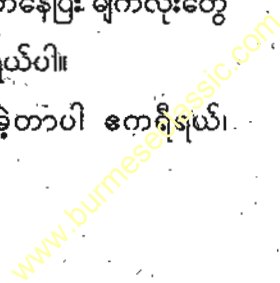
“သက်သာလာပြီလား ဧကရီ၊ တကယ်တော့ မင်းလေး
အအေးမိသွားတာပါ”

သူက သူမနှေးထွေးလာစေရန်ထွေးဖက်လိုက်ပြီး နူးညံ့
ညင်သာစွာပြောသည်။

“ရှင့်ကို မုန်းတယ်၊ ရှင်ဟာ ရက်စက်တတ်တဲ့လူ”

သူမအသံက ငိုရှိုက်သံတွေရောစွက်နေပြီး မျက်လုံးတွေ
ဖွင့်ဘဲ ကယောင်ကတမ်းပြောနေခြင်းရယ်ပါ။

“ကိုကိုက ဒေါသဖြစ်တုန်းပြောခဲ့တာပါ ဧကရီရယ်။

ဒီလောက်စိတ်ထိခိုက်သွားတာလား”

“စောစောက ရှင်သာ ဝရန်တာကပစ်ချခဲ့ရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲ၊ ကျွန်မသေချင်တယ်”

“အိုး... ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ်လေး”

“ဧကရီဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ရှင်အယ်တော့မှပိုင်ဆိုင်
နိုင်ဘူး သိလား”

“ဘာ... မင်းကိုကိုယ်လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီလေ၊ မင်းကိုပိုင်
ဆိုင်နေမြဲပဲကွာ”

“ဧကရီကိုပဲ ရှင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာ၊ နှလုံးသားကိုတော့
ရှင်ဘယ်တော့မှ...”

“တော်စမ်း ဧကရီ၊ ကိုကိုသည်းမခံနိုင်ဘူးကွာ၊ ဒေါသ
ဖြစ်လာရင် ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သည့်ထက်နာကြည့်
စရာတွေဖြစ်လာမယ်နော်”

နာကျင်ခံခက်စွာအော်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် သူမကိုယ်လေး
ကို တင်းကြပ်စွာဖက်ထားလိုက်သည်။

အခန်း(၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူမအိပ်ရာမှ နေမြင့်ချိန်
ဆုတ်မှပင် ထလာခဲ့၏။

သူမအိပ်ရာထတော့ နံနက်ဆယ့်တစ်နာရီတိတိရှိနေပြီ။
သူမက သူမခုတင်ဘေးရှိဆိုဖာပေါ်တွင် သတင်းစာဖတ်
သူမကိုစောင့်နေသည်မို့ သူမအံ့ဩသွားမိ၏။

“ဟော... နိုးပြီလား ကိုကိုမိန်းမ”

“ဘာ”

“မိန်းမဆိုတဲ့ဝေါဟာရက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးတဲ့လူနှစ်ဦး
ထွက်ခေါ်ရတာ နားဝင်မချိုဘူးလား ဧကရီ”

“မချိုဘူး”

“ချစ်လေးမျက်နှာက တင်းလွန်းတယ်ကွာ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုကိုက ချစ်လေးရဲ့ရန်သူမှမဟုတ်တာ”

“ကျွန်မရေခိုးချိုးပြီး မေမေတို့အိမ် ခဏပြန်မယ်”

“ကိုကိုလိုက်ပို့မှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မတစ်နေ့လုံးနေပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ် ဦးဇင်ယော်စိုး”

“ကိုကိုလို့ခေါ်ပါကွာ၊ ချစ်လေး ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ ပြော၊ ကိုကိုလိုက်ပို့မယ်”

“မပို့ရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ်လေး”

“ရှင်က သိပ်အလုပ်များတဲ့သူဌေးကြီးလေ၊ ကုမ္ပဏီတွေ မသွားဘူးလား”

ရန်ကုန်မှာတင် သူ့ကုမ္ပဏီခွဲတွေအများကြီးမို့ သူ့ အကောင်းပြောနေသည်ထင်ပြီး...

“ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ သည်ရက်တွေကို ကိုကိုအနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ချစ်လေး၊ မင်းအနား နေချင်တယ်၊ ယုယချင်တယ်၊ ကိုကိုတို့ဝေးနေခဲ့ရတာ သုံး ရှိပြီမဟုတ်လား”

ကေရီက သူ့ဘက်မျက်နှာလှည့်ထားပြီး အေးစက်စက်

အမူအရာဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည်။

ရေချိုးပြီးပြန်ထွက်လာ၊ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ပြီး အလှပြင် နေစဉ် သူကဘေးမှာလာရပ်ပြီး မျက်တောင်မခတ်သလောက် ကြည့်နေသည်မို့ သူမအနေခက်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက် ခိုင်း

“ဘာဖြစ်လို့ သည်လောက်တောင်ကြည့်နေရတာလဲ”

“လှလို့ပေါ့၊ သိပ်လှလို့လေ”

“အလှတွေပျက်ယွင်းသွားရင် ချစ်ဦးမလား”

သူမအမေးကို သူတော်တော်နှင့်မဖြေဘဲ စဉ်းစားနေ

ပြီး...

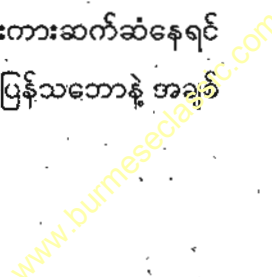
“အချစ်တွေပျက်ယွင်းသွားတဲ့တစ်နေ့ မလှတော့မှာ နိုင်တယ်”

“ဘယ်လို... ရှင်က ကျွန်မအပေါ် အချစ်တွေပျက် ယွင်းသွားနိုင်သလား၊ လက်ထပ်ကာစ ဒီလိုပဲပြောရသလား”

ဦးဇင်ယော်စိုး

“မင်းလေး ခုလိုသာ စိမ်းစိမ်းကားကားဆက်ဆံနေရင် နယ်ကလဲ ဘာနဲ့ထုထားတာမို့လဲ၊ အတူအပြန်သဘောနဲ့ အချစ်

တွေ ပျက်ယွင်းသွားနိုင်တယ်”

“အို... ပျက်ယွင်းလဲကောင်းတာပဲ”

“မင်းဘာစကားပြောတာလဲ ဧကရီ၊ ကိုကိုက သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမကို လက်ထပ်ထားတာနော်၊ ဒီလိုမပြောဖို့တောင်းပန်ချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း... ရှင့်ကို ကျွန်မမုန်းတယ်”

“ဟာကွာ... အကြောင်းမဲ့သက်သက်ကြီး မုန်းနေရသလား”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့”

“ဘာအကြောင်းလဲ၊ မင်းမှာ ကျုပ်မသိတဲ့ရည်းစားလေးရှိခဲ့လို့လား”

သူက သံသယကြီးဟတ်သူမို့ ဒေါသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အို... ရှင့်ဗိုတ်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေးရှိနေပါလား၊ ကျွန်မမှာ ရှင်ထင်တဲ့အတိုင်း ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတယ်လေ”

သူမစကားကြောင့် သူဆောက်တည်ရာမရလောက်အောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို နာကျင်လာသည်အထိ ဆုပ်ကိုင်

ထားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ...

“ပြောစမ်း... မင်းစကားတွေဟာ အမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတာပါလို့”

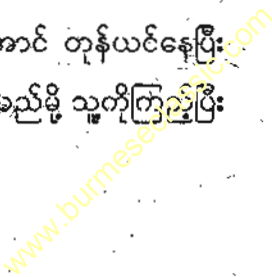
“မပြောနိုင်ဘူး”

“ဒီမှာ ဧကရီ၊ ငါလက်ထပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးမှာ ချစ်ဦးသူမရှိရဘူး နားလည်လား၊ သည်အတိုင်းပဲ ငါဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ မင်းကို လက်ထပ်ကာနီး မင်းအကြောင်းသိချင်လို့ မင်းမိဘနဲ့ မင်းအစ်ကိုမြင့်ဦးကို ငါပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးခဲ့တယ်”

“သူတို့က ဘာပြောခဲ့လဲ”

“မရှိဘူးတဲ့၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနဲ့ဆိုရင် မြဲတစ်ပေါက်မစွဲနဲ့တဲ့မိန်းကလေးကိုပဲ လက်ထပ်သင့်တယ် နားလည်လား”

သူ့အသံက မထင်မှတ်လောက်အောင် တုန်ယင်နေပြီး သူ့ဝန်းနှစ်ဖက်က စူးရှပြောင်လက်နေသည်မို့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူ့အံ့သြနေမိသည်။

၅၆ နိဗ္ဗာန်

“ဧကရီ”

မမျှော်လင့်သောအပြုအမူကြောင့် ဧကရီအံ့သြထိတ်လန့်
ရုံမက နာကျင်သွားရ၏။

သူက ဧကရီနောက်ကျောဘက်မှ ဆံပင်များကိုစု၍ ဆုပ်
ကိုင်ပြီး ဧကရီမျက်နှာကို ဆွဲမော့လိုက်ခြင်းရယ်ပါ။

“ပြောစမ်း... မင်းမှာ ချစ်သူမရှိခဲ့ဘူးလို့”

“-----”

“ငါသိပ်သဝန်တိုတယ် နားလည်လား၊ ဘယ်မိန်းကလေး
ကိုမှ ငါနှလုံးသားပေးပြီး မချစ်ခဲ့ဘူး၊ မင်းနဲ့ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ
တွေ့ခဲ့တဲ့အချိန်ကစပြီး တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ နှစ်နှစ်ကာကာ
စွဲလမ်းခဲ့တယ်၊ လက်ထပ်ဖို့စောင့်မျှော်နေခဲ့တယ်၊ ငါ့အချစ်ကို
အလွဲသုံးစားမလုပ်နဲ့နော် ဒါပဲ”

တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေပြီး ကြိတ်မနိုင်
ခဲ့မရပြောနေသည့် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့လောက်အောင်
သူမထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိသည်မဟုတ်ပါလား...

အချစ်ကြမ်းသလို စိတ်ကလည်းကြမ်းပုံရသည်မို့ သူမ

ထိတ်လန့်အံ့သြနေမိ၏။

“ပြောလေ... ကိုကိုပြောခိုင်းနေတာ ပြောပါ”

“ကျွန်မ မညာတတ်လို့ပါ ကိုကို”

“ဘာ... ပင်လယ်မှာတွေ့တုန်းကပြောတော့ မင်းမှာ
ချစ်သူမရှိဘူးဆို”

“အဲဒီတုန်းက တကယ်မရှိခဲ့ဘူး၊ ရှင်နဲ့ဝေးကွာခဲ့ကြပြီးတဲ့
နောက်မှ သူနဲ့တွေ့တာပါ”

သူမအသံက မဝံ့မရဲဖြင့် အနည်းငယ်တုန်ယင်အက်ကွဲ
နေ၏။

“ဒါဖြင့် မင်းမှာချစ်သူရှိခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်
လောက်ရင်းနှီးခဲ့ကြသလဲ၊ ခု... ဘယ်မှာလဲ”

“မရင်းနှီးကြပါဘူး၊ သူနိုင်ငံခြားမှာပါ”

“သူ့အကြောင်းခရေစေ့တွင်းကျ သိချင်တယ်၊ သူနဲ့မင်း
ပြတ်သားကြရဲ့လား”

“ရှင်သဝန်ကြောင်လှသည်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ပဲ၊ သူ့နာမည်ပြောပြ

ရမယ်၊ သူ့အလုပ်အကိုင်က ဘာလဲ”

“သူ့အကြောင်းတွေပြန်မေးနေတော့လဲ ဘာထူးလာမှာ မို့လို့လဲ ဦးဇင်ယော်စိုး”

သူ့ဒေါသထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူမမျက်နှာပေါ် လက်ဝါး တစ်ဖက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကျရောက်သွားတော့၏။

သူမအံ့သြလွန်းသဖြင့် နာကျင်မှုကို ခေတ္တမေ့လျော့နေ မိသည်။

“မင်းကိုချစ်ခဲ့တဲ့ရက်တွေအားလုံး တမ်းတမှုနဲ့ တုန်ဆုံးခဲ့ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ့အပေါ်သစ္စာမဲ့ခဲ့တယ် ဧကန်ပဲ မင်းငါ့ကို မေ့ထားခဲ့တယ်ကွာ၊ ခုလည်း ငါ့ကိုစိမ်းကားစွာနဲ့ ဦးဇင်ယော်စိုးလို့ခေါ်နေတုန်းပဲ”

သည်လောက်သဝန်တို့လွန်း၊ စိတ်နုလွန်းသည့်ယောက်ျား ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမဘယ်လိုဆက်လက်ရှင်သန် ရမှာပါလိမ့် . . .

မျက်ရည်တွေပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသည်မို့ လက်ဖဝါးနှင့် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး . . .

“ဧကရီဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ ရိုးရိုးအေးအေး ယုန်သူ

ငယ်လေးလို မနေတတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်နော်၊ သည် လောက်သဝန်တို့တဲ့ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မလိုခေတ်မီမိနေ တတ်ပြီး သူငယ်ချင်းများတဲ့မိန်းကလေးကို ချစ်ခဲ့ရတာလဲ၊ လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲဟင်”

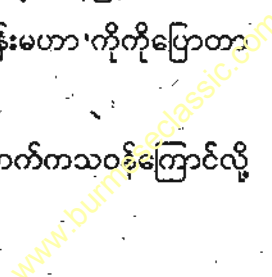
သူမရှိုက်သံတွေရောစွက်ပြီး နာကြည်းခံပြင်းစွာ ပြောနေ မိသည်။ သူ့က သူမကိုယ်လေးကိုဆွေ့ပွေ့လိုက်ပြီး မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ . . .

“ဒီနေ့ကစပြီး မင်းဘယ်မှမလည်ပတ်ရဘူး၊ အိမ်ထောင် သည်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကိုနားလည်ရမယ်၊ ဝတ္တရား တွေရမယ် နားလည်လား၊ ကိုကိုက မင်းအပေါ်အမြဲသစ္စာရှိ ဗယ်၊ မပွေ့ရှုပ်ဘူး၊ သိပ်ချစ်မယ်၊ သိပ်ယုယမယ်၊ လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်”

“ကျွန်မကို ရှင်ခုချိန်ကစပြီး ချုပ်ချယ်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့မိန်းမဟာ 'ကိုကိုပြောတာ အားလုံး နားထောင်ရမယ်”

“ရှင်ချစ်ရေးဆိုခဲ့တုန်းကလဲ ရှင်ဘက်ကသဝန်ကြောင်လို့

ကျွန်မလမ်းခွဲခဲ့တာပဲ၊ ရှင်ကိုပြန်မချစ်ရဲလို့ ရှောင်ပြေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘဝက ရှင်နဲ့ရေစက်ဆုံခဲ့ရတယ်”

သူမရုန်းထွက်ရင်း ပြောနေမိသည်။

“မင်းအစ်ကို ကိုမြင့်ဦးကို ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ သူ့မွေးနေ့မှာ အလည်ခေါ်လို့ လိုက်လာတုန်း မင်းနဲ့ပြန်တွေ့ခဲ့ရတာပဲလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာကိုကိုမိန်းမဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်မသိပ်စိတ်ညစ်တယ် ဦး...”

သူ့လက်တစ်ဖက်ရွယ်လာသည်မို့ ဦးဇင်ယော်စိုးဟု မခေါ်ဖြစ်တော့ပေ။

“ခေါ်စမ်း ကိုကိုလို့၊ တစ်ချိန်က မင်းကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကိုကိုလို့လဲခေါ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးမှ ရှောင်ပြေးခြေရာဖျောက်သွားတာ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မသိပ်ကြောက်နေမိတယ် ကိုကို၊ ကျွန်မအပေါ် သိပ်သဝန်ကြောင်မှာစိုးတယ်”

“မစိုးရိမ်နဲ့၊ သည်နေ့ သည်အချိန်ကစပြီး ကိုယ်မပါဘဲ ဘယ်မှမသွားရဘူး နားလည်လား၊ ကိုကိုအလုပ်ပြန်ဆင်းတဲ့

နေ့ကစပြီး မင်းဒိုင်ယာရီရေးရမယ်”

“ရှင်”

“ကိုကိုအိမ်မှာမရှိတုန်း မင်းဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ အစီအစဉ်တကျရေးထားပါ ဒါပဲ”

“အို... ဒိုင်ယာရီရေးဖို့ ဝါသနာမပါဘူး”

“မပါလည်း ရေးရမှာပဲလေ၊ ကိုကိုပြောတာ မဆန့်ကျင်ရဘူး၊ ကဲ... လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရအောင်၊ ဒီမှာ ဒေါ်နော်ဖားလာပို့သွားပြီ”

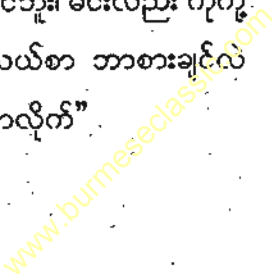
သူမပေါင်ဒါပါးပါးရိုက်ပြီး သူ့နှင့်အတူလက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသောအခါ...

“ကျွန်မမေမေတို့အိမ် ခဏပြန်ချင်လို့”

“မသွားနဲ့တော့”

“ကိုကိုပဲလိုက်ပို့ပေးမယ်ဆို”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး၊ မင်းလည်း ကိုကိုအနားမှာပဲ ရှိနေရမယ် သိလား၊ နေ့လယ်စာ ဘာစားချင်လဲ ဆိုတာ ဒေါ်နော်ဖားကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောလိုက်”

၆၂ ❀ စုလှဖြူ

“ဟင့်အင်း ကျွန်မမေမေတို့အိမ် ခဏအလည်သွားချင်
တယ်”

“မရဘူး”

“ကိုကို”

“ဘာလဲ ကိုကိုကို ဆန့်ကျင်နေတာလား”

သူ့အသံကဒေါသဖြင့် ကျယ်လောင်လာသည်။

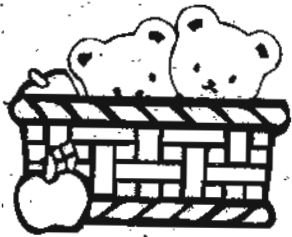
“လာစမ်း... လာစမ်းကွာ”

သူမကိုယ်လေးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်သော
ကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားသည်။ ထိုနေ့က သူ့မ ဘယ်မျှ
သွားခွင့်မရ... သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပင် မွန်းကြပ်နေလေသည်။

❀ ❀ ❀

အပိုင်း (၄၈)

အခန်း(၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူသည်ရေကူးကန်ဘေးရှိ
ဆိုင်ခုံလေးပေါ်ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီသောက်
နေသည်။

သူမအိပ်ရာမှမနိုးသေးသဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း
ရေကူးကန်ရှိရာရောက်လာခဲ့ပြီး ရေမကူးမီ ကော်ဖီသောက်နေ
ပြန်ဖြစ်သည်။

မောင်းမကန်ကမ်းခြေတွင် သူနှင့်မြနှင်းဧကရီမေတို့
နှိုင်း ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းလေးတွေကို သူအမှတ်ရ
နေမိသည်။

စိတ်က အတိတ်သို့အလည်တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်သွား
သည်မဟုတ်ပါလား...

ထိုနေ့က မောင်းမကန်ကမ်းခြေတွင် သူမနှင့်မမျှော်လင့်
ဘဲ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြခြင်းပါ။

ကျောက်ဆောင်စွန်းတစ်နေရာတွင် သူတစ်ယောက်
တည်းထိုင်နေရင်း ပင်လယ်ပြင်ကိုငေးကြည့်နေမိ၏။

သူတည်းခိုသည့် ဘန်ဂလိုက ကျောက်ဆောင်များနှင့်
နီးကပ်ပြီး အုန်းပင်တန်းများအောက်တွင် ရှိနေသည်။

သူသည် နံနက်စောစောအချိန်ကပင် ဘန်ဂလိုမှထွက်
လာခဲ့ပြီး ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ထရပ်လိုက်ပြီး
ပင်လယ်လေကို တဝရှုလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပခုံးတွင်လွယ်ထားသည့် Camera ကို ဖြုတ်ပြီး
အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို ဓာတ်ပုံရိုက်နေသည်။

သူက ရေသန့်နှင့်အချိုရည်ဘူးစက်ရုံများကို တည်ထောင်
ထားသူ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အသက်က သုံးဆယ်တစ်နှစ်

နံ့သာ ရှိသေးသည်။

ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားပြီး အရပ်မြင့်မား၍ ကြည်လင်
သာအပြုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူတစ်ဦးပင်။

သူသည် အပန်းဖြေခရီးများထွက်လေ့ရှိပြီး ခရီးထွက်
သည့်အခါတိုင်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို ဓာတ်ပုံရိုက်
လေ့ရှိသည်။

အပျော်တမ်းဓာတ်ပုံဝါသနာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူက အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ
ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေစဉ် သူ့ Camera မြင်ကွင်းထဲသို့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဝင်လာသောကြောင့် အံ့သြပြီးကြည့်နေမိသည်။

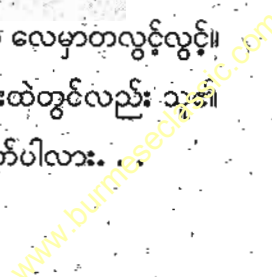
သူမကလည်း လက်ထဲမှာ ကင်မရာနှင့်။

သူမလည်ပင်းမှာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းငယ်တစ်ခုကို
ဆွဲထားသည်။

နံ့သာရောင်ဝတ်စုံပျော့ပျော့လေးက လေမှာတလွင့်လွင့်။

ထိုမိန်းကလေး၏ကင်မရာမြင်ကွင်းထဲတွင်လည်း သူ၏

အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်မဟုတ်ပါလား...

ထို့ကြောင့် ကင်မရာထဲမှမြင်နေရပြီး နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ကင်မရာခလုတ်များကို နှိပ်လိုက်မိကြသည်။

ကောင်မလေးက ကင်မရာကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူ့အနီးသို့ ပြေးလာ၍ သူမကစတင်ပြီး ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မပုံကို ရိုက်ယူလိုက် ရတာလဲ ပြောပါဦး”

“ငါက မင်းရဲ့ပုံကို မရိုက်ပါဘူး၊ မင်းကသာ ငါ့ပုံကို ရိုက် လိုက်တာ”

သူ့စကားကြောင့် မိန်းကလေးဒေါပောင်းပြီး ရှူးရှူး ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“အောင်မာ... ငပြုးကပဲ ပြီနေရသေးတယ်၊ ဒီမှာ ရှင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ခွင့်မတောင်းဘဲ မရိုက် သင့်ဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

“မင်းလဲ ငါ့ပုံကိုခွင့်မတောင်းဘဲ ရိုက်လိုက်တာပဲ မဟုတ် လား၊ အတူတူချင်း မင်းကဘာလို့ရန်တွေ့နေရတာလဲ”

“ရှင်ဓာတ်ပုံကို တမင်ရိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့

ရှင်သိအောင်ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေပုံကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှမရိုက်ဘူး”

“ငါကလဲ မိန်းကလေးတွေပုံကို ဘယ်တော့မှမရိုက်ဘူး၊ scene တွေပဲရိုက်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမခံပြင်းသွားပုံရသည်။ နှုတ်ခမ်းစူပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“ရှင် Camera ထဲက negative ထုတ်ပေးစမ်းပါ”

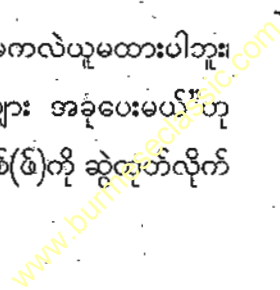
“ဘာလို့ထုတ်ပေးရမှာလဲ၊ ငါရိုက်ထားတဲ့ ရှုခင်းပုံတွေ အလကားပျက်ကုန်မှာပေါ့”

“မရဘူး၊ ကျွန်မက မိန်းကလေးရှင်၊ ရှင် Camera ထဲမှာ ကျွန်မပုံတွေပါသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါဖြင့်လဲ ကောင်းပြီလေ၊ မင်း negative ထဲမှာပါသွား တဲ့ငါ့ပုံကိုလဲ ပြန်ပေးရမယ်၊ ဒါပဲ”

“အို... ရပါတယ်၊ ရှင်ပုံကို ကျွန်မကလဲယူမထားပါဘူး၊ ခြောက်ခြောက်ဖို့ပဲအသုံးဝင်မယ့်ပုံကြီးကိုများ အခုပေးမယ်”ဟု

ပြောပြီး သူမက ကင်မရာထဲမှ နက်ကတစ်(ဖ)ကို ဆွဲထုတ်လိုက်

သည်။

ပြီးတော့ ရေမုန်သို့ပြေးသွားပြီး နက်ကတစ်(ဖိ)ကို ရေထဲ သို့မျှောပစ်လိုက်၏။

“ကဲ တွေ့ပြီလား ကိုငှက်ရိုးရဲ့၊ ကျွန်မက မိန်းကလေး ပေမယ့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

“ငါကလဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲဟေ့၊ ဟောဒီမှာ နင့်ဇာတ်ပုံ” ဟုပြောပြီး သူကလည်း နက်ကတစ်(ဖိ)ကို ရွှီခနဲဆွဲထုတ်လိုက် သည်။

ပြီးတော့ သောင်ပြင်ပေါ် သို့ဆောင်ပြီး ပစ်ချလိုက်၏။

“ကြိုက်သွားပြီ... တကယ့်ကို ကြိုက်သွားပြီ”

“ဘာကြိုက်တာလဲ”

“ရှင်ကိုလေ... ရှင်ကို၊ အဲ... ရှင်ရဲ့မာနကြီးတဲ့မျက်နှာ ကြီးနဲ့မိန်းကလေးနဲ့အပြိုင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဒေါသထွက်တတ်တဲ့ ရုပ်ကြီးကို ကြိုက်သွားတာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမပြေးထွက်သွားတော့၏။

သူမပြေးထွက်သွားပုံလေးက ကပိုကရိုနှင့် ချစ်စရာ

ကောင်းလှ၏။

ဆံပင်နက်လေးများက အခွေအလိပ်ကလေးများဖြစ်ပြီး

လေမှာတလွင့်လွင့်နှင့်။

နံ့သာရောင်ဝတ်စုံလေးက လေမှာတဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေ

သည်။

ဪ... ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ မိန်းကလေး

ဇာတ်...

မင်းလေးကိုမြင်မြင်ချင်း ကိုယ်စိတ်ဝင်စားနေမိပြီ၊ မြင်မြင်

ချင်းချစ်မိတယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ဒီလိုများလား...

ထိုအချိန်ကတည်းက သူသည်သူမတို့ မြင်မြင်ချင်း စိတ်

ဝင်စားခဲ့မိ၏။

သည့်နောက်ပိုင်းရက်များတွင်တော့ သူနှင့်သူမတို့နှစ်ဦး

အင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၂)

ထိုနေ့ညနေခင်း...

င်ယော်စိုးသည် သူ့သူငယ်ချင်းကျော်သန်းနှင့်အတူ
သောင်ခုံပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လာသည်။

သောင်ခုံအလယ်တွင် ဘန်ဂလိုများစီတန်းနေပြီး
အတော်စည်ကားလေသည်။

“ဆရာ ကဏန်းပေါင်းစားကြရအောင်၊ ဟိုအုန်းပင်
အောက်ကဆိုင်မှာ ကဏန်းပေါင်းရောင်းနေတယ်”

“ကောင်းသားပဲကွ”

ကဏန်းပေါင်းဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

“ကဏန်းပေါင်းနှစ်ပွဲ”

ကျော်သန်းကလှမ်းမှာလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲတစ်လုံး

တွင်ရေနှေးကြမ်းသောက်ရင်း ထိုင်စောင့်နေကြသည်။

“ဟင်... အစ်ကိုပါလား၊ ကမ်းခြေအလည်ရောက်နေ
တာလား အစ်ကို”

သူ့ကုမ္ပဏီမှာ Sales promoter လူရွယ်တစ်ယောက်
လာနှုတ်ဆက်၍ အံ့သြသွား၏။

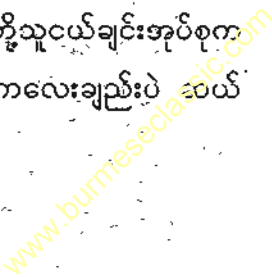
“ဪ... မောင်စံအောင်ပါလား၊ မင်းခွင့်တင်သွား
တယ်ကြားတာ လက်စသတ်တော့ ဒီရောက်နေတာကိုး”

စံအောင်က အနည်းငယ်ကြောက်ရွံ့အားနာသွားသည်
အခုအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့...

“ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပန်းဖြေခရီး
ထွက်ရတာကြာလို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ အစ်ကို” ဟု တောင်းပန်
သလိုပြောလိုက်သည်။

“ခရီးထွက်လာတုန်း ပျော်အောင်နေပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုက
ဧည့်ပေါင်းဆယ့်ငါးယောက်လေ၊ မိန်းကလေးချည်းပဲ ဆယ်
ယောက်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

“အစ်ကိုတို့က ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“တို့နှစ်ယောက်တည်းပါ”

“အတော်ပဲ ဖိတ်ရဦးမယ်၊ ညကျရင် ကျွန်တော်တို့ ဘန်ဂလိုရှေ့မှာ မီးပုံပွဲရှိတယ် ၊ အဲဒါစုပြီး သီချင်းဆိုကြမှာ၊ အစ်ကိုလည်း တစ်ပုဒ်လောက်အားပေးပါဦး”

“အိုကေ”

သူက ပျော်ပျော်နေတတ်သူမို့ နှစ်ခါမခေါ်ရပေ။

“ကဏန်းပေါင်းမှာထားတာ ရပြီခင်ဗျ”

စားပွဲထိုးလေးက ကဏန်းပေါင်းနှစ်ပန်းကန် စားပွဲပေါ် လာချပေးရင်းပြောလိုက်၏။

“စံအောင်. . . မင်းလည်း ကဏန်းပေါင်းစားမလား၊ မင်း တို့အတွက် မှာလိုက်မယ်”

စံအောင်နှင့်အတူပါလာသည့် လူရွယ်အတွက်ပါ ကဏန်း ပေါင်းမှာလိုက်သည်။

“ဟေ့ စံအောင်၊ မင်းဒီမှာ ဘာလာစားနေတာလဲ”

ငါတို့ဖြင့် ကောင်မလေးပျောက်လို့ ရှာနေကြတာ မောကြော ပဲ”

ဆိုင်ရှေ့တွင် လူရွယ်နှစ်ဦးလာရပ်ပြီး အရေးတကြီးပြော လိုက်သောကြောင့် စံအောင်တို့နှစ်ယောက်ဆိုင်ထဲမှ ရေးကြီး သူတ်ပျာ ထွက်သွားကြသည်။

“ဘယ်သူပျောက်နေလို့လဲ”

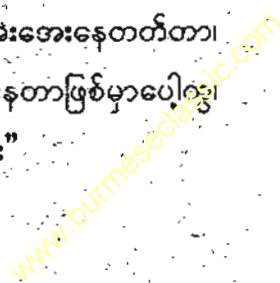
“ကေရီ”

“ဟင်. . . သူတစ်ယောက်တည်း ပျောက်နေတာလား”

“ဒါပေါ့ကွ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း လျှောက် ချောင်းသင့်ဘူး”

“သူက ကဲကိုကဲတာ” ဟု အောင်ချိုကပြောတော့ စံအောင် ထလက်ကာပြရင်း ငြင်းလိုက်၏။

“ဟာ. . . ဘယ်ကဲမပါမလဲ၊ အဲဒီကေရီက တစ်မျိုးလေး ဆွေ၊ သူ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ခပ်အေးအေးနေတတ်တာ၊ ဆင်မရာတစ်လုံးနဲ့ ဓာတ်ပုံလျှောက်ရိုက်နေတာဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ နွဲ့နွဲ့တွဲတွဲ စမ်းစမ်းအေးကို မမေးဘူးလား”

စံအောင်စကားကြောင့် အောင်ချိုနာခေါင်းရုံပြီး ရယ်ကျဲ
ကျဲလုပ်နေ၏။

မောင်ထွန်းက စဉ်းစားနေရာမှ . . .

“စမ်းစမ်းအေး ဟုတ်လား၊ အင်း . . . မေးကြတယ်၊
စမ်းစမ်းအေးနီးလာတော့ ဧကရီကိုမတွေ့ဘူးတဲ့၊ နေ့လယ်က
စမ်းစမ်းအေးအိပ်လိုက်တာ ညနေသုံးနာရီခွဲမှနီးလာတာကွ”

ကဏန်းပေါင်းစားရင်း ဆိုင်ပြင်ဘက်မှ စံအောင်တို့
ပြောသမျှ နားစွင့်နေမိသည်။

ဧကရီတဲ့ . . . ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ဓာတ်ပုံလျှောက်ရိုက်
နေတာဖြစ်မှာပေါ့တဲ့ . . .

ဧကရီဆိုတာ မနက်က ကျောက်ဆောင်နားမှာ သူနဲ့တွေ့
ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးများလား . . .

အဲသည်မိန်းကလေး ဖြစ်နိုင်သည် . . .

သူ့လက်ထဲမှာ ကင်မရာတွေ၊ မှန်ပြောင်းတွေနှင့်၊ စီးထား
တာကိုက (Boot shoes) ဘွတ်ရှူး . . .

“ကျော်သန်း”

“ဘာလဲ သူငယ်ချင်း”

“ကဏန်းပေါင်းစားပြီးရင် ငါကျောက်ဆောင်တွေဘက်

ခဏလျှောက်ဦးမယ်”

“တို့ကေ”

“မင်းဒီမှာပဲ စောင့်နေ”

ကျော်သန်းက တစ်ခုခုစားလျှင် အချိန်အလွန်ဖြုန်းသူမို့
သူမစောင့်နိုင်ဘဲ ဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့၏။

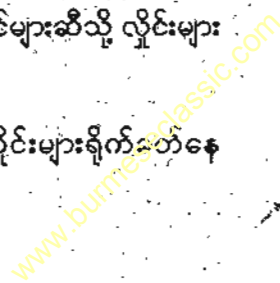
ဆိုင်အပြင်ရောက်တော့ စံအောင်တို့အုပ်စုကို မတွေ့ရ
တော့ပေ။

သူတစ်ယောက်တည်း ကျောက်ဆောင်တွေဘက်
လျှောက်လာခဲ့၏။

ကမ်းခြေတောင်ဘက်စွန်းရှိ ကျောက်ဆောင်များရှိရာသို့
လျှောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေတက်ချိန်ဖြစ်၍ ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ လှိုင်းများ
ထွန်းထွန်းရိုက်ခတ်နေသည်။

နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာအလှနှင့် လှိုင်းများရိုက်ခတ်နေ

၇၈ ❀ စုလှဖြူ

သည် မင်လယ်ပြင်အလှကို အမိအရဇာတ်ပုံရိုက်ယူနေသူက တော့ သူ့ထင်ထားသည့်အတိုင်း သူမမင်မဟုတ်ပါလား...

သူမအနီးသို့ သူ့လျှောက်လာပြီး အသံပြုလိုက်သည်။

“ဟေး... မိန်းကလေး”

သူမဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားသည်။

“ဪ... ရှင်ကိုး၊ ဘာဏိစွရိုလို့လဲ၊ ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်မလို့လား”

“ကင်မရာမပါခဲ့ဘူးလေ၊ မင်းမြင်သားပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“မင်းနာမည် ဧကရီလား”

“ဟင်... ရှင်က သိနေသလား”

“မင်းကို မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ လိုက်ရှာနေကြတယ်၊ စံအောင်လေ သိတယ်မဟုတ်လား”

သူပြောပြလိုက်၍ သူမမျက်မှောင်ကုတ်ပြီး နားထောင် နေရာမှ ကင်မရာဖိတ်လိုက်ပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်တော့၏။

“ဟေး... ခဏနေဦး”

သူ့အော်လိုက်မှ ရေစိုနေသည့်ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို ဆွဲလိပ်ပြီး သူမရပ်နေသည်။

“ကဲပြော... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်စကားလေးတောင် မပြောဘူး ထားလို့”

သူမအံ့ဩသွားပုံဖြင့်...

“သင့်ခယူ”ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ၊ မြန်မြန်ပြော၊ သူတို့လိုက်ရှာနေပြီဆိုတော့ သာမီပြေးမှဖြစ်တော့မယ်”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလျှောက်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်မနေနဲ့၊

သို့နေဝင်ရိတ်ရောအချိန်မှာ အန္တရာယ်တွေ နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလိုသတိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ

အယ်၊ ကဲ သွားမယ်နော်”

“မင်းကိုမနက်က မြင်မြင်ချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ မင်းက

ကော့ကောင်မလေးပဲ”

“အံ့မယ် ရှင်က ရိသဲ့သဲ့ပြောနေပါလား၊ တောက်...
ကေရီကို ဘာထင်နေလဲ”

“Teenager လေးလို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်မဆယ်ကျော်သက်လေးမဟုတ်တော့ဘူးရှင်၊
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ”

သူမပြေးထွက်သွားပုံလေးက ပင်လယ်ပြင်ပေါ်ပျံဝဲနေ
သည့် စင်ရော်ငှက်ကလေးတွေအလား ပေါ့ပါးလွတ်လပ်ပြီး
သွက်လက်မြူးထူးနေသည်။

သူလေး သိပ်လှတယ်၊ ပြစ်မျိုးမဲ့မတင်အလှနဲ့ မိန်းက
လေး... ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် အရပ်ကလည်း မြင့်မားသည်
မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အကြောစိမ်းများယှက်သန်းနေပုံက ကြည့်
လေလှလေပင်။

သူမ၏ပုံရိပ်လှလှများက သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အရိပ်
ထင်နေဆဲပင်မဟုတ်ပါလား... .

သူ့ဘဝတွင် သူမကိုပထမဦးဆုံးအဖြစ် နှစ်နှစ်ကာတာ
ချစ်သွားခဲ့မိတာ အံ့ဩစရာရယ်ပါ... .

အခန်း(၃)

ထိုနေ့ည။

စံအောင်ဖိတ်ထားသည့်အတိုင်း သူတို့ဘန်ဂလိုရှိရာသို့
သွားသန်းနှင့်အတူရောက်လာခဲ့ကြ၏။

စံအောင်ထို့ဘန်ဂလိုရှေ့တွင် ရယ်မောသံများ ဆူညံ
ညံ့ကားနေပြီး မီးပုံပွဲကျင်းပလျက်ရှိသည်။

သူတို့အားလုံး မီးပုံကြီးတစ်ခုကို ပတ်ချာဝိုင်းပြီးထိုင်နေ
ကြသည်။

သူတို့အားလုံးလိုလိုပင် ငယ်နုသူများဖြစ်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂစ်တာတီး၍ တစ်ယောက်တစ်လှည့် သီချင်းဆိုနေကြသည်။

စံအောင်က သူ့ကိုမြင်တော့ ဖော်ရွေလိုက်လှစွာ ဆီးကြီးလေသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါငါတို့ရဲ့ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် စက်ရုံပိုင်ရှင် ဦးဇင်ယော်စိုးပဲ။ သူတို့အားလုံးကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ အစ်ကို”

“ခုလိုကြိုတုန်းကြိုခိုက် အားလုံးနဲ့ခင်မင်ခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

သူက အားလုံးကို အလိုက်သင့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဧကရီက သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူကလည်း သူမကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာလှုပ်ရှားသွားသည်။

သူမအလှက အခြားမိန်းကလေးများအကြားမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။

သူမဝတ်ထားတာက ငှက်ရောင်ဝတ်စုံလေးဖြစ်ပြီး ဝါဝင်းသောသူမအသားအရည်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။

ဧကရီဆံပင်နက်နက်များက မီးပုံကြီးမှ မီးရောင်ဖြင့်

ဆောက်ပနေပြီး ပင်လယ်လေတိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း တလွင့်လွင့်နှင့်တစ်မျိုးလှပနေသည်။

သူမမျက်နှာကို သူငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူမမျက်နှာက ခပ်သွယ်သွယ်ဖြစ်ပြီး မျက်ခုံးမျက်တောင်

တွေက နက်မှောင်ထူထဲသည်။ မျက်လုံးများက ရွန်းလဲပြီးညှို့နိုင်ခွင့်ရှိလှသည်။ နှာတံက လုံးလုံး၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက နီရဲပြီး

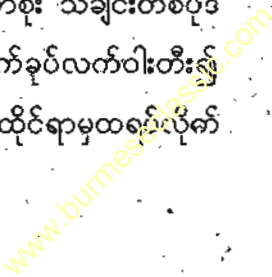
နှင်းဆီဖြူလေးကဲ့သို့ လှပ၏။ ခန္ဓာတိုယ်အချိုးအဆက်ကလည်း ပြေပြစ်လှပသည်။

သူမအလှတွင် သူယစ်မူးနေမိစဉ်... “အစ်ကိုဇင်ယော်စိုးက သီချင်းဆိုကောင်းတယ်၊ ဂစ်တာ

ကလဲတော်တယ်၊ သူ့က ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီဧည့်ခံဖွဲ့တွေမှာ နိုင် Hollow guitar တီးပြီး သီချင်းဆိုပြလေ့ရှိတယ်၊ အခုလဲ

ဖွဲ့မှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြဖို့ အစ်ကိုကို request လုပ်ပါရစေ” “ဟုတ်တယ်၊ သူဌေးကြီးဦးဇင်ယော်စိုး သီချင်းတစ်ပုဒ်

ဆိုပြပါ” ဟု အားလုံးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ဆောင်းဆိုလိုက်ကြသည်မို့ ဇင်ယော်စိုး ထိုင်ရာမှထရစ်လိုက်

သည်။

စံအောင်က သူ့လက်ထဲသို့ Hollow guitar တစ်လက်ကို ပေးလိုက်သည်။

သူက ဂစ်တာကြိုးများညှိလိုက်ပြီး LOBO ၏ It sure took a long long time သီချင်းကို ဆိုလိုက်သည်။

သူ့အသံက ကြည်လင်အေးမြပြီး နားထောင်နေသူ အားလုံးကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလှ၏။

သူ့ကိုအားလုံးပင် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

သီချင်းဆိုပြီးသည်နှင့် သူကပြန်ရန်နှုတ်ဆက်တော့ အားလုံးက တားဆီးလိုက်ကြ၏။

“မီးပုံပွဲပြီးမှပဲ ပြန်ပါ အစ်ကိုရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ပွဲလေးပြီးတဲ့အထိ အားပေးပါဦး”

အသက်သုံးဆယ်နီးပါးရှိ မနှင်းဝေက ပြောလိုက်သည်။

သူ့အားနာနာဖြင့် မီးပုံပွဲပြီးသည့်အချိန်အထိနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား...

မီးပုံပွဲအပြီးတွင် Pizza ကျွေး၍ ကော်ဖီတိုက်၏။

“ကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ Pizza မို့ အရသာပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မတို့အားလုံးပေါင်းပြီးလုပ်တဲ့ Pizza လေ” ဟု ကေသီဆိုသည့်မိန်းကလေးက ပြောသည်။

သူတို့၏အထူးအစီအစဉ်အရ Pizza တစ်ခုကို နှစ်ယောက်စားကြရပြီး Pizza ထည့်ထားသည့်ပန်းကန်ပြားကြီးကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲကိုင်ရန် မဲစနစ်ဖြင့် ခွဲဝေခဲ့ကြသည်။

ကံအားလျော်စွာ သူနှင့်ဧကုရီတို့ Pizza တစ်ခုကို နှစ်ယောက်အတူ စားကြရသည်။

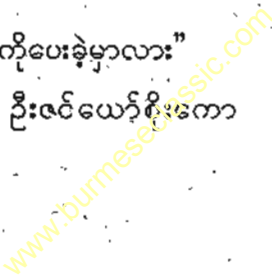
Pizza စားရင်း သူက သူ့မအကြောင်းကို မေးလိုက်၏။

“ဧကရီက ရန်ကုန်ကပဲမဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် ပြန်မယ်”

“ဧကရီ၊ Name card လေး ကိုယ့်ကိုပေးခဲ့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပေးခဲ့မယ်လေ၊ ဦးဇင်ယော်ဦးဧကော သယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“ကိုယ်လဲ သုံးလေးရက်နေပြီးရင် ပြန်မှာပဲ။ လေယာဉ် တစ်စီးထဲ ပြန်ကြရရင်တောင်းမှာပဲ”

သူမက ဘာမှပြန်မပြောပေ။

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဧကရီဆီအလည်လာလို့ရမလား”

သူမဘာမှပြန်မပြောသဖြင့် သူလည်းဆက်မပြောဖြစ် တော့ပေ။

ထိုနေ့ည မီးပုံပွဲအပြီးတွင် ကျော်သန်းနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း၊ အဲဒီကောင်မလေးကို မင်း အတော်စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်တယ်” ဟု ကျော်သန်းက မေး သည်။

“မင်းက ငါ့ကို အကဲခတ်မိနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အကဲခတ်မိနေပြီ၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မင်းဒီလောက်စိတ်လှုပ်ရှားတာ ငါတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

“ငါဒီလောက်ပဲ ဣန္ဒြေပျက်နေပြီလားကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ သိပ်ကိုသိသာနေတယ် သူငယ်ချင်း၊ ကောင်မလေးက ထူးထူးခြားခြားလှတဲ့သူပဲ၊ ငါတောင်စိတ်ဝင်စားနေမိပြီ”

ကျော်သန်းစကားကြောင့် သူ့မျက်လုံးပြူးသွားပြီး . . .

“ဟာကွာ . . . မင်းကလဲ ဒီလောက်တောင် မိန်းမရှား သလား၊ ငါစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားရ အောင် မင်းနဲ့ငါပြိုင်ဘက် မဖြစ်ချင်ပါဘူးကွာ”

သူ့စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောလိုက်မှပင် ကျော်သန်း တဟား ဟားအော်ရယ်လိုက်၏။

“ဆောရီးပဲကွာ . . . ဆောရီးပဲ၊ မင်းကိုငါ တမင်နောက် လိုက်တာပါ”

ဘန်ဂလိုပြန်ရောက်တော့ ဂစ်တာကောက်ကိုင်ပြီး သူ တစ်ယောက်တည်း စောစောကဆိုခဲ့သည့် It sure took a long long time သီချင်းကို သီဆိုနေမိသည်မဟုတ်ပါလား . . .

အခန်း(၄)

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် သူမနှင့်တွေ့ခဲ့သည်။
ကျောက်ဆောင်စွန်းရှိရာသို့ သူရောက်လာခဲ့ပြီး သူမကိုမျှော်နေ
မိသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ သောင်ပြင်ပေါ်လမ်းလျှောက်လာ
သည့်သူမကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမကိုမြင်တော့ သူဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားသည်။ သူမအနီး
သို့ သူအပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့်ရောက်လာခဲ့ပြီး...

“ဧကရီတစ်ယောက်တည်းလား”

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ ဘယ်နှစ်ယောက်မြင်လို့လဲ” ဟု
ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်မေးလိုက်၏။

“မနက်စောစောကတည်းက ဧကရီကို လာစောင့်နေ
တာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စရှိမှ လာစောင့်ရမှာလား”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

ဇုတ်ဝန်းနှစ်စုံတို့ စကားပြောနေကြ၏။

သူမက မျက်လွှာချပစ်လိုက်ပြီး ရှက်သလိုပြုံးနေသည်။

“မနက်စာစားခဲ့ပြီးပြီလား၊ မင်းကိုကိုယ် မနက်စာကျွေး

ခွင့်တယ်”

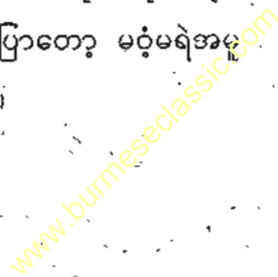
“ဟုတ်လား... ဘယ်ဆိုင်မှာလဲ”

“ကိုယ့်ဘန်ဂလိုပေါ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်

နေက်စာပြင်ဆင်ပေးမယ်” ဟု သူကပြောတော့ မဝံ့မရဲအမူ

အရာနှင့် သူမခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သူက ဆက်မပြောတော့ဘဲ...

၉၀ ❁ စုလှဖြူ

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့လမ်းလျှောက်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကမ်းခြေအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အတော်ဝေးဝေးရောက်တော့ သူမက မောသွားဟန်ဖြင့် . . .

“ဒီနေရာလေးမှာ ထိုင်ကြရအောင်နော်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ဦးမျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူမက ဒူးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပိုက်ပြီး ထိုင်နေသည်။ သူမ၏သွယ်လျလှပသောလက်ချောင်းလေးတွေကို မြင်နေရသည်။

သူမမျက်နှာကိုမျှတ်တောင်မခတ်ဘဲ သူ့ငေးကြည့်နေသောကြောင့် သူမ မနေတတ်လောက်အောင် ရင်ခုန်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား . . .

“ကေရီ”

“ဟင်”

ပြန်လာမယ်ဆိုတာပဲ ❁ ၉၁

“စကားပြောလေ”

“ဦးဇင်ယော်စိုးပြောပါလား”

“ကိုယ်ပြောရမယ် ဟုတ်လား ကေရီ၊ ဒါဆို ကိုယ့်ရင်ဆဲမှာရှိတာတွေ ပြောမယ်နော်”

ကေရီက သူ့ကိုထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းကိုကိုယ်ချစ်တယ်၊ မြင်မြင်ချင်းချစ်ခဲ့မိတာပဲ၊ ကိုယ်ပြောတာယုံရဲ့လား”

“ရှင်က သည်လိုပဲမိန်းကလေးမြင်တိုင်း အချဉ်လိုက်ဖမ်းနေတဲ့သူလား”

“ကိုယ့်ကိုဒီလိုထင်ရင် မှားသွားလိမ့်မယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်အောင် ကိုယ့်အကြောင်းသိအောင် စုံစမ်းကြည့်ပေါ့၊ မောင်စံအောင်ဆို မေးကြည့်ရင်လဲသိမှာပါ”

သူ့စကားကြောင့် သူမနှုတ်ခမ်းစုသွားပြီး . . .

“ရှင့်အကြောင်း ဘာဖြစ်လို့ စုံစမ်းရမှာလဲ”

“ကိုယ့်အကြောင်းသိထားသင့်တယ်ထင်လို့ပါ”

သည်လောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ချစ်ရေးဆိုနေသဖြင့် သူမ

၉၂ ❄ စုလှဖြူ

အံ့ဩမယ့်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

သူ့ရှေ့မှာဆက်လက်နေရန်သင့်မသင့် တွေးနေမိသည်။

သူ့မပုခုံးကို သူကဖွဖွဖက်လိုက်သောကြောင့် သူမရုန်းထွက်လိုက်ပြီး... .

“ကျွန်မဘာနဲ့ဂလိုပြန်တော့မယ်၊ ရှင်ထင်သလို ခပ်လွယ်လွယ်ပြန်ချစ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးတွေထဲ ကျွန်မမပါဘူး”

“ကိုယ်လေးလေးနက်နက်ချစ်ခဲ့မိတာပါ ဧကရီ၊ ကိုယ့်အသည်းကွဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“အဟင်း... အဟင်း... အဟင်း”

“လျှောင်တာလား ဧကရီ”

“ကျွန်မသဘောကျလို့ ရယ်တာလေ”

“ဘာကိုသဘောကျလို့လဲ ဧကရီ”

“ဪ... ဧကရီနဲ့ရှင်က တွေ့ဖူးမြင်ဖူးခဲ့ကြတာ တစ်ခုခုရက်နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မထက် ချစ်တယ်လို့ပြောရတာလဲ”

“အချစ်မှာ အချိန်အပိုင်းအခြားမရှိပါဘူး ဧကရီ၊ မင်းထက်

မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိပေမယ့် ကိုယ့်အချစ်က လေးနက်ခိုင်မာတယ်၊ ကိုကိုမမျိုသိပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိပြီ ဧကရီ၊

ကျွန်တုန်းရောက်ရင် ကိုယ်တို့နှစ်ဦး နေ့စဉ်တွေ့ကြရအောင်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်တိုလက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

သူမခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် သူမပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့နေမိတာတော့ အမှန်ပင်။

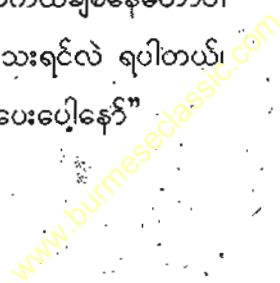
“ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးနေပြီလား ဧကရီ”
သူက သူမပုခုံးတစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး မေး

တတ်သည်။
သူမခေါင်းခါနေမိပြန်သည်မဟုတ်ပါလား... .

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကိုချစ်သလား”
သူ့အသံသည် လှိုက်လှဲပြီးတုန်နေ၏။ ပြီးတော့ သူမ

အသံသာရုံ တိုးတိတ်လွန်းသည်။
“ကိုကိုပြောတာ စောနေပေမယ့် တကယ်ချစ်နေမိတာပါ

လေးရယ်၊ ချစ်လေးအဖြေမပေးချင်သေးရင်လဲ ရပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်အချိန်စောနေတယ် ဦးဇင်ယော်မိုးကေရီမဖြေချင်သေးဘူး”

“ဒီမှာ ရော့၊ ချစ်လေးအတွက် ကိုကိုလက်ဆောင် ဒီperfumeက သနပ်ခါးနံ့လေး သင်းနေတယ်၊ ဒါကိုကို America ရောက်တုန်း ဝယ်လာခဲ့တာ”

သူက ရေမွှေးပုလင်းကိဖွင့်လိုက်ပြီး သူမပခုံးပေါ် ရွှီးခနဲ ဖြန်းပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ အဖုံးပြန်ပိတ်ပြီး သူမပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟော... မိုးရွာလာပြီ၊ ဘယ်နှယ့် နွေခေါင်ခေါင် မိုးရွာရတယ်လို့”

သူမပြောပြီး ပြေးထွက်သွားတော့၏။

သူက သူမနောက်မှအပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့... မပြေးနဲ့လေ၊ တော်ကြာ မင်းသူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ၊ ခဏနေကျရင် မင်းကိုကိုယ် လိုက်ပေးပါမယ်”

သည်တော့မှပင် သူမပြေးနေရာမှရပ်လိုက်ပြီး သူနှင့်အတူ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

သူက ဘောင်းဘီရှည်မီးခိုးရောင်၊ ရှပ်လက်တိုအပြာ နှုတ်နှင့် ခန့်ညားချောမောပြီး နုပျိုနေသည်မို့ သူမနှင့်ယှဉ်ပြီး လျှောက်လာတော့ အသက်အရွယ်ချင်းသိပ်မကွာလှဟု ထင်ရသည်။

သူမက အပြာနုရောင်ဝတ်စုံလေး တလွင့်လွင့်နှင့် ဦးထုပ်

ပြာရောင်ကိုဆောင်းထားပြီး လျှောက်လာသောကြောင့် ယောက်လိုက်ဖက်လှ၏။

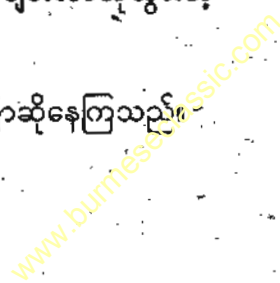
သူတို့စုံတွဲကို ကမ်းခြေရှိလူတွေဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“အံ့မယ်... ဧကရီနဲ့တွဲလာတဲ့လူက ခန့်ညားချောမော သားနားလှချည်လား”

“အပျံ့စားပဲဟေ့”

“ဟင်... ညက တို့မီးပုံပွဲမှာ သီချင်းလာဆိုသွားတဲ့ ဟိုပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ လူပါလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။

ဘန်ဂလိုအနီးရောက်တော့ သူကသူမကို နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ပြန်သွား၏။

“ဟေ့... ကေရီ၊ နင်က အတော်သွက်ပါလား၊ သူငွေကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း date လုပ်လိုက်တာလား” ဟု နှုတ်သွက်လျှာသွက် ဥမ္မာက ပြောလိုက်သည်။

“ငါက သူ့ကို date မလုပ်ပါဘူး၊ သူကသာ ငါ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေတာ” ဟု ခပ်တင်းတင်းပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား မေရယ်၊ ဒီလူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားစရာသိပ်ကောင်းတယ်နော်၊ သူ့ကိုနင်က စိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားရအောင် ငါက ဒီလောက် စိတ်မလွယ်ဘူး၊ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ယောက်ျားလေးတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာတောင် ပြန်မကြိုက်သေးဘူး နားလည်ရဲ့လား” ဟု အော်ပစ်လိုက်၏။

“ဟဲ့... ဥမ္မာ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ညကတည်းက နင်အကဲမခတ်မိဘူးလား၊ အဲဒီသူငွေက ကေရီကို စိတ်ဝင်စား

ထိတ်တာ၊ လူတိုင်းအကဲခတ်မိတယ်” ဟု ညွှန်ညွှန်က ကေရီထံမှလိုက်၍ ပြောလိုက်မှပင် ငြိမ်သက်သွားကြတော့၏။

“ကေရီအလိုလိုနေရင်း စိတ်တိုနေမိသည်။ သူ့ကြောင့် ကေရီ စိတ်ရှုပ်ထွေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ

... နောက်နောင် သူနှင့်မတွေ့ဆုံမိအောင် ရှောင်မှဖြစ်စေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

သူစိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျသွားမိသည်။

သူမနှင့်တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာပါလိမ့်..

သည်လိုနှင့်တစ်လခန့်ကြာသွားပြီးမှ သူနှင့်သူမတို့ မမျှော်လင့်စွာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်။

ဟိုတယ်လ်ကြီးတစ်ခု၏အောက်ထပ်တွင် ဖွင့်ထားသော Beauty saloon တစ်ခုထဲတွင် သူမနှင့်သူ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သူသည် ထို Beauty saloon လေးထဲတွင် ခေါင်းလျှော်ရန်နှင့်ဆံပင်ညှပ်ရန် ရောက်လာခဲ့သည်။

“ခဏစောင့်ရမယ်နော် ဦး၊ မီးတို့တစ်ယောက်မှ မအားကြဘူး၊ အားလုံးလူပြည့်နေတယ်၊ လျှော်ညှပ်တစ်ယောက်ကလည်း ခွင့်ယူထားလို့ အလုပ်ကလက်မလည်ဘူး”

အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးနှစ်မျိုးလုံး လက်ခံသည့်ဆိုင်ဖြစ်သောကြောင့် Beauty saloon အတွင်းရှိ hairdressers များ မအားမလပ်အောင်ပင် အလုပ်များလျက်ရှိ၏။

“ချီလေးရဲ့ခုံ အားနေတယ်မဟုတ်လား” ဟု counter မှာ

ထိုင်နေသည့် Beauty saloon ပိုင်ရှင်မိန်းကလေးက လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

ထိုအသံကိုကြားဖူးသလိုလိုမို့ သူလှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ အကြီးအကျယ်အံ့ဩသွားရသည်။

“ဟင်... ”

သူမသည် ခရမ်းပြာရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် သူ့ဘက်ဘေးတိုက်အနေအထားထိုင်နေပြီး ကောင်တာတွင် စာရင်းသွင်းလျက်ရှိသည်။

သူမကိုငေးကြည့်နေရာမှ အနီးသို့လျှောက်လာပြီး သူနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟေး... ကေရီ၊ မင်းဘယ်လောက်ပုန်းပုန်း ကမ္ဘာမြေကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါပဲ၊ မင်းကိုကိုယ်ပြန်တွေ့ရပြီ” ဟု တမ်းသာအားရဖြစ်နေသည့် အသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။

ကေရီက သူ့ကိုသိလျက်နှင့်မမှတ်မိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်နေသည်မို့ သူ့မျက်နှာစာစုံလုံးနီမြန်းပြီး အရှက်ရသွားသည်။

ဆိုင်ထဲရှိလူအချို့ကလည်း သူ့ကိုခပ်လှောင်လှောင် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“မင်းဟာ ဧကရီအစစ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုနောက်မညွှန်နဲ့၊ ကိုယ်စိတ်ဆိုးပြီး မင်းဆိုင်ထဲကလူညံ့ထွက်သွားရင် မင်းဆိုင် luck ပိတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်နော်။ Customer ဓာတ်ယောက်ကို ဒီလိုမလှည့်စားရဘူး” ဟု အသံမာမာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှပင် သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဦးလင်ယော်စိုး... ခေါင်းလာလျှော်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်သမားတွေမအားဘူးဆိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင် လျှော်ပေးရမယ်နော် ဒါပဲ”

“ဧကရီလျှော်ပေးလို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မလက်သည်းတွေ အရမ်းရှည်နေတယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်နောင်လဲ အခြံလာပြီး ခေါင်းလျှော်မှာပါ။ တစ်ပတ်ကိုခုနစ်ရက်လောက်လာလျှော်ရင် လုံလောက်တယ်မဟုတ်လား”

“အိုကေလေ၊ ဒါဖြင့် ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးက ခုံပေါ်မှာ အစောင့်နေပါ။ ကျွန်မအခုပဲ ခေါင်းလျှော်ပေးမယ်”

သူမက သူ့အားခေါင်းလျှော်ပေးနေစဉ် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ချစ်စွာပြီး မျက်နှာကြီးဝှမ်းဆီထိသလိုပြီးနေမိသည်။

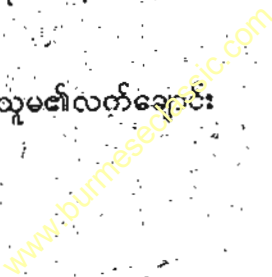
ထိုစဉ် City FM popular's choice အစီအစဉ်မှ LOBO ၏ sure took a long long time သီချင်းသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းမကန်တမ်းခြေမီးပုံပွဲညကို နှစ်ယောက်လုံး သတိရနေကြသည်မဟုတ်ပါလား...

သူမခေါင်းလျှော်နေသည့် လက်ချောင်းလေးတွေကို သူ့ဘက်ဖြင့် မသိမသာဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သဖြင့် သူမအနည်းငယ်ရုန်းလိုက်မိသည်။

သို့သော် သူမကမလွတ်ဘဲ...

“မင်းဖုန်းနံပါတ် ကိုယ့်ကိုပေးလိုက်ရမယ်နော် သိလား” ဟုပြောလိုက်သည်။

သူမခေါင်းညိတ်လိုက်မှပင် သူမကသူမ၏လက်ချောင်းထဲမှာဖုန်းကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ပြီးပြီ”

ခေါင်းလျှော်ပြီးတော့ သူ့ကို dryer မှုတ်ပေးသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင် Hair washing လုပ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲနော်၊ မင်းရဲ့ hand phone ရှိရင် နံပါတ်... ”

သူက ငွေရှင်းရင်းပြောနေခြင်းပါ။

သူမက hand phone နံပါတ်ရေးထားသည့် ဆိုင်လိပ်စာကတ်လေးကို သူ့အားပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်သွားမယ်နော် ဧကရီ၊ Bye...bye!”

ရွှင်လန်းပျော်မြူးနေသည့်အသံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသည့်သူ့ကို တစ်ဆိုင်လုံးရှိမိန်းကလေးတွေ တအံ့တဩငေးကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

သူက ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားရုံမက အရပ်အမောင့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မြင့်မားပြီး ကြည့်ကောင်းသူပင်။

သူဝတ်စားပြင်ဆင်ထားပုံက ခေတ်မီအထက်တန်းကျပြီး သူပတ်ထားသည့်လက်ပတ်နာရီကလည်း တန်ဖိုးအလွန်ကြီးသည်။ Hand phone ကလည်း အကောင်းစား။

သည်တော့ Boss တစ်ယောက်မှန်း ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သိသာနေလေသည်။

သူ့ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သူမ၏ hand phone လေးမြည်လာ၏။

“ဟယ်လို please ဧကရီ... ကိုယ်ပါ။ ကိုယ့်အသံကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်... သိတယ် ပြောပါ”

“ကိုယ်ဆိုင်ထဲကို နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာချင်တယ်။ ထာလို့ရသလား ဧကရီ”

“ကျွန်မတို့ Beauty salon က လူတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် ခေါင်းမလျှော်ပေးပါဘူး၊ လူကြီးမင်း ခေါင်းလျှော်ချင်သေးရင် သည့်ပြင်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ သွားလျှော်လိုက်ပါ”

“ခေါင်းလျှော်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဧကရီနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ မအားဘူး”

“မင်းအလုပ်သိမ်းချိန်အထိ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကိုယ်စောင့်နေမယ် ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ၊ မင်းကိုယ်ကို ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့ပေ

မယ့် ကိုယ်က မင်းကိုစက္ကန့်မပြတ်သတိရတမ်းတနေမိတဲ့သူပါ မိန်းကလေး”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ မယ်”

“ဒီမှာ ဧကရီ မင်းအပေါ်တမ်းတရတဲ့စိတ်တွေ ရင်ထဲမှာ ရိုက်ခတ်နေလို့ အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံး ဖျပ်ဖျပ်လူးနေပြီ၊ မင်းနဲ့သာတွေ့ခွင့်မရရင် ကိုယ်တော့သေမှာပဲ”

သူ့အရူးအမူးပြောနေသောကြောင့် ဧကရီရယ်ချင်လာမိ ပြီး... ..

“ရေမရှိတဲ့ချောင်းမှာ နှာခေါင်းလေးဖော်ပြီး သွားသေ လိုက်ပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“ကိုယ့်ကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့ ဧကရီရယ်၊ တွေ့ခွင့်ပေး ပါနော်၊ မင်းထွက်မလာမချင်း ကားပေါ်မှာထိုင်ပြီး စောင့်နေ မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့ဖုန်းမိတ်လိုက်ပြီး ကားကူရှင်ပေါ် မိချလိုက်သည်။

သူမနှင့်ပတ်သက်၍ အလူးအလဲခံစားနေရသည့် အချစ် စိတ်တွေကို သူဘယ်လိုမှတားဆီး၍မရခဲ့ပေ။ သူမကို အသည်း နှလုံးတစ်ခုလုံးနှင့် ထပ်တူချစ်ခဲ့မိသည်။ မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းခဲ့ ပြသည်။

ထေးနေသည့်ရက်များမှာလည်း သူမအပေါ် ချစ်သည့်စိတ် နည်းနည်းလေးမှ လျော့မသွားပေ။

ညနေခြောက်နာရီခွဲအချိန်တွင် သူမတို့ဆိုင်ပိတ်ပြီး သူမ နှုတ်လာလေသည်။

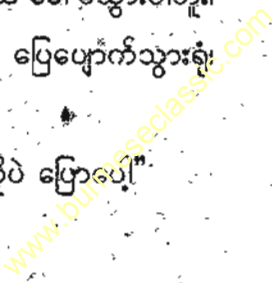
“ရှင်စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ကဲ... ကားပေါ်တက်”

“ဦးဇင်ယော်စိုး ကျွန်မကို ဘာပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေ တယ်”

“ကိုကိုက မင်းကိုမြောက်ဝင်ရိုးစွန်းထိ ခေါ်မသွားပါဘူး၊ နဲ့သိပ်တွေ့ချင်တဲ့ခံစားချက်လေးတွေ ပြေပျောက်သွားရုံ ပြောပြောခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့်လဲ ကောင်းပြီလေ၊ ခပ်တိုတိုပဲ ပြောပေါ့”

၁၀၈ ❁ စုလှဖြူ

သူမကားတံခါးဆွဲဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။
သူက သူမကိုချိုသာသောအပြုံးများနှင့်လှည့်ကြည့်နေ
မှ ကားကိုစက်နှိုးသည်။ ပြီးတော့ အင်းယားကန်စပ်တစ်နေရာ
သို့ မောင်းလာခဲ့ပြီး ကားတိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဟင်... ဘယ်နေရာကိုခေါ်လာတာလဲ၊ စကားပြော
ချင်ရင် coffee shop တစ်ခုခုထဲသွားပြီး ပြောပါလား” ဟု ပြော
ကားတံခါးကို သူမဆတ်ခနဲဆွဲဖွင့်လိုက်သဖြင့် သူမ လက်မ
သူ့လက်ဖြင့်ဖိကိုင်လိုက်ပြီး သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲ
လိုက်သည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှင်လူ့ကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”
သူကတာမှပြန်မဖြေဘဲ သူမကိုယ်လေးကို အတင်း
ဖက်လိုက်ပြီး မျက်နှာအနံ့ နမ်းပစ်လိုက်၏။ သူမတအားရုန်း
မယ့်မရ။ သူ့ကိုစိတ်ထဲမှာ နာကြည်းအားသည်။ သူ့ကို မုန်း
သည်။

“ဒီမှာ ဦးစင်ယော်စိုး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မနောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်း
ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

သူမတကယ်စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိ၍ သူ့ဖြေလျှော့ပေးလိုက်

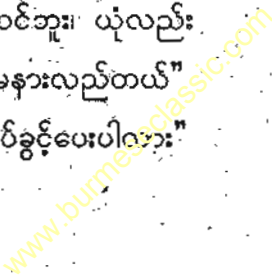
“မင်းကို တမ်းတခွဲရတဲ့အချိန်တွေ ကြာလှပြီ...
သောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အဲလိုပြောရင် ပိုပြီးမုန်းတယ်”
“မင်းကိုငါ ဒီနေ့အပြီးအပိုင်ခေါ်လာတာပဲ”
“ဟင်...”

ဧကရီ သူမရင်ဘတ်သူမ ဖိလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို
စိတ်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မယ့်ဘူးလား”
“တင့်အင်း မယ့်ဘူး”
“ဘာဖြစ်လို့မယ့်တာလဲ”

“ရှင်လို ကြီးကျယ်တဲ့သူဌေးကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို
ထင်ပြေးလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တော့မှမထင်ဘူး၊ ယုံလည်း
မယ့် ရှင်ဒီလောက်မရှူးဘူးဆိုတာ ကျွန်မနားလည်တယ်”
“မင်းကိုလက်ထပ်ချင်တယ်၊ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါလား”

“ကျွန်မလက်မထပ်ချင်သေးဘူး၊ ငယ်သေးတယ်”

“မင်းကသာ ကိုယ့်ကိုငြင်းမယ်ဆိုရင် ကိုယ်အသည်းကွဲ
သေသွားနိုင်တယ်၊ မင်းကို တစ်စက္ကန့်လေးတောင် စိတ်မချင်
ဘူး သိလား”

သူမ၏လှပလွန်းသော မျက်နှာလေးပေါ် သူ့မျက်နှာ
ငုံ့ငုံ့ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ပြန်ကြစို့၊ သည်အကြောင်းတွေကို အေးအေး
ဆေးဆေးမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

သူမအသံက အေးတိအေးစက်မို့ သူ့အားမလိုအားမ
ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ နည်းနည်းလေးမှ မတုန်လှုပ်ဘဲ
နေနဲ့၊ ယောက်ျားတွေဘယ်နှစ်ယောက်လောက် မင်းကိုချစ်
ဆိုခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“ရှင်ကျွန်မကို ဒီလောက်အထင်မသေးပါနဲ့”

“သိပ်ချစ်လို့ပါ ဧကရီရယ်”

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ သဝန်ကြောင်မယ့်ပုံမျိုးပဲ”

“သိပ်ချစ်လို့ သိပ်သဝန်တိုတာပေါ့ ဧကရီ၊ ကိုကို ပြောမိ
ဆိုမိတာတွေကို ခွင့်လွှတ်နော်”

“ကဲပါ၊ ကျွန်မပြန်ချင်ပြီ၊ ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပေးမယ်
မတုတ်လား”

“မင်းအိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်း(၅၀)မှာ”

“OK, ကောင်းပြီ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

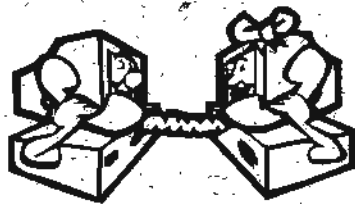
သူမအိမ်ရှေ့အထိ သူ့လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပြီးနောက် နှုတ်ဆက်
ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဝုန်း”

ဧကရီးကန်အနီးရှိအုန်းပင်တစ်ပင်မှ အုန်းသီးကြွေကျ
သဖြင့် သူ့အတွေးမှလန့်နိုးသွားရသည်။

ဧကရီနှင့်သူတို့နှစ်ဦး၏ အတိတ်အကြောင်းများက ပြန်
အတွေးတော့လည်း သာယာပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်
မတုတ်ပါလား...

အပိုင်း(၁၀)

အခန်း(၅)

သူမို့တိုင်းဖုန်းဖြင့် သူမအိပ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဆက်လိုက်

“ဟယ်လို”

“ချစ်လေးနိုးနေပြီလား”

“နိုးနေပြီ”

“ကိုကိုခြံထဲက ရေကူးကန်ဘေးမှာ ကော်ဖီသောက်နေ

မှက်နှာသစ်ပြီးရင် ဆင်းလာခဲ့ပါလား၊ ကိုကိုနဲ့ကော်ဖီ

ထိရအောင်”

“မသောက်ချင်ဘူး”

“ဘာ”

“ရှင်ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ထပ်ပြောရဦးမှာလား”

“ဟေ့... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ဒီနေ့အလုပ် သွားရမယ်ကွ၊ မင်းနဲ့အတူ ကော်ဖီသောက်၊ စကားပြောပြီးမှ စက်ရုံတွေသွားကြည့်မှာ”

သူ့မဘာမှမပြောဘဲ ဖုန်းပိတ်လိုက်သဖြင့် သူဒေါသဖြစ် သွားသည်။ ထိုင်ရာမှထလာခဲ့ပြီး တိုက်ကြီးပေါ် တက်လာခဲ့၏။

သူမအပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး ဗီစီဒီကြည့်နေ တာတွေ့လိုက်ရသည်မို့ သူခါးပေါ်လက်နှစ်ဖက်ထောက်လိုက် ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ မြီးမှ...။

“လက်စသတ်တော့ မင်းကဧည့်ခန်းထဲမှာလာထိုင်နေ တာကို၊ ပြောပါဦး ကိုကိုစောင့်နေမှန်းသိရက်နဲ့ ဘာလို့ ကော်ဖီ လာမသောက်တာလဲ”

“မသောက်ချင်လို့”

“တမင်ရွံ့နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ဦးဇင်ယော်စိုး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့အသေးအမွှား တိစ္ဆာလေးတွေနဲ့ ရမယ်မရှာပါနဲ့”

သူမရန်တွေ့ပစ်လိုက်သဖြင့် သူပိုပြီးစိတ်ဆိုးသွားသည်။

“လာကွာ ကိုကိုကို အဝတ်တွေထုတ်ပေးရမယ်”

“ဘာအဝတ်လဲ”

“ကိုကိုဒီနေ့အလုပ်သွားမယ်၊ ဝတ်သွားဖို့ အဝတ်တွေ ရွေးပေးစမ်း”

သူမလက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ် လိုက်သည်။ သူမက ရုန်းပစ်လိုက်၏။

“ရှင့်ဘာသာယူဝတ်ပါလား”

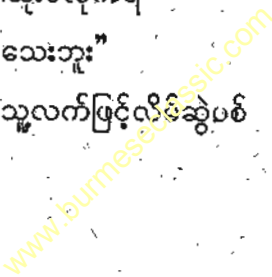
“မင်းက ကိုကိုချစ်ဇနီးပဲ၊ မင်းရွေးပေး”

“ရှင်ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ အပိုတွေလုပ်ခိုင်းမနေနဲ့”

“မင်းပြောလေကလေပါလား၊ ငါဆုံးမလိုက်ရ”

“ခြိမ်းခြောက်မနေနဲ့၊ မကြောက်သေးဘူး”

သူက သူမပါးပြင်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဖြင့်လိမ်ဆွဲပစ် လိုက်ပြီး...

“ထစမ်းကွာ၊ ကိုကိုပြောတာလုပ်”ဟု အတင်းအကြပ် ခေါ်လိုက်သည်။

ကေရီမထုံတက်တေးလုပ်နေသောကြောင့် သူမကိုယ် လေးကို အတင်းအကြပ်ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

“က... အဝတ်တွေရွေးပေးစမ်း”

အဝတ်စီရီရှေ့ရောက်တော့ သူမကိုလွှတ်ပေးပြီး ပြော လိုက်သည်။

“ရှင်အပိုတွေလုပ်ခိုင်းနေမယ့်အစား မြန်မြန်ထွက်သွား ပါလား”

“ဘယ်လို”

“ရှင်က ဧကရီကိုခိုင်းဖို့ လက်ထပ်တာလား”

“မင်းဘာတွေမေးနေတာလဲ ဧကရီ၊ တစ်မျိုးပါလား”

“ရှင်သာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ”

“ဒီမှာ ဧကရီ၊ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့ဝတ္တရားကို မင်း ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူးလား”

“ဒါတော့ ကျွန်မမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘာတစ်ခုမှချက်ပြုတ်

ဆတ်တာ မရှိဘူး၊ အိမ်အလုပ်တွေလဲ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး”

“တယ်လေ ငါ လုပ်လိုက်ရ”

သူက ဧကရီ မျက်နှာကိုရိုက်ရန်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ဖောက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်၏။

သူမကို ကျီစယ်နေခြင်းပါ။

သူမက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွဲထားသည်။

“ကိုကိုကို တကယ်မချစ်ဘူးလား”

သူမမျက်နှာလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲမော့ပြီး မေး ထိုက်သည်။ သူမက သူ့ကိုစိမ်းကားစွာပြန်ကြည့်၏။

“ကိုကိုအပေါ် မကျေနပ်တာရှိလား”

“ကျွန်မကိုလက်ထပ်ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘာဖြစ်လို့ မိဘတွေ ဆီ လာတောင်းရတာလဲ”

“မင်းကိုပြောရင် ငြင်းမှာစိုးလို့”

“အဲဒီကိစ္စ ရှင့်ဘက်ကလွန်တယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ် ဧကရီ”

“မတောင်းပန်နဲ့...”

“ကဲ ပြောစမ်း ဧကရီ၊ လောလောဆယ် ကိုကိုဘာပေးရမလဲ”

“ကျွန်မနဲ့ခပ်ဝေးဝေးနေပေးပါ”

“ဘာ”

သူမစကားကြောင့် သူ့နာကြည်းခံခက်စွာ စိုက်ကြည့်နေရင်း တောက်ခတ်လိုက်၏။

“တောက်”

“ရှင်သိပ်ခံစားသွားရသလား”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါလား ဧကရီ၊ မင်းအပေါ် ငါ့လောက်ချစ်ခဲ့ အရူးအမူးစွဲလမ်းခဲ့သလဲ၊ ခုတော့ မင်းကတော့ စိမ်းကားနေပြီ”

“လူဆိုတာအချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲတတ်ပါတယ် ဦးယော်စိုး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဧကရီနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါ”

“မင်းပြောလေကဲလေပါလား၊ ကဲကွာ”

သူဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူမကိုယ်လေးကိုအတင်းအကြပ်ဖိတ်ပွေ့ပြီး သူမကို နမ်းနေသည်။ ဧကရီမရုန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကိုမှောက်ချလိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။

“ကိုကိုဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ မင်းတွေးကြည့်စမ်းပါ ဧကရီလေး၊ တကယ်တော့ မင်းကသုံးနှစ်လုံးလုံး ကိုကိုကိုအကြာကြီးခွဲထားရစ်ခဲ့တာပါ”

“ဧကရီကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဧကရီကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

သူမအရူးတစ်ယောက်လိုအော်နေသည်မို့ သူလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ဧကရီ၊ မင်းဟာ ငါ့လက်ထပ်ထားတဲ့မိန်းမဆိုတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်လုပ်နေရသလဲ”ဟု အော်လိုက်၏။ သူ့အသံက ထန်နေသည်။

သူမစိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် အမူအရာဖြင့် သူ့ရှေ့မှ ဆတ်ခနဲလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ဧကရီပုံစံကို ပြင်ပါ”

၁၂၂ နိ ဇာတ်

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကျောက်စိမ်းရောင်အသည်းနဲ့ မင်းရဲ့စိမ်းကားလွန်းတဲ့ မျက်နှာအမူအရာတွေ ပြင်လိုက်ပါ”

“အို... အမိန့်ပေးမနေနဲ့”

“မင်းသိထားဖို့က ဇင်ယော်စိုးဟာ မိန်းမပြောတာထက် နာခံမယ့်သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ၊ မင်းကသာ ငါပြောသမျှ နာခံမယ်သိလား ဧကရီ”

“နားမလည်ဘူး”

“ကိုကိုကို မင်းစိတ်ကောက်နေတာပါ၊ မင်းချစ်လာတဲ့ နေ့အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်မယ်”

“မချစ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှမချစ်ဘူး”

“ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကိုသိပ်စိတ်ထိခိုက်ရတယ်၊ သူ့စိတ်ထိခိုက်နေသည့်အသံဖြင့်ပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲ မှ ထွက်သွားလေသည်။

အခန်း(၂)

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေသည့် သူမအနားမှာ သူကလာထိုင်ပြီး မကျေမနပ်ကြည့်နေသည်။

မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသည်မို့ ဧကရီအနေခက်ရသည်။

“ကိုကို”

“ပြော ချစ်လေး”

“ကေရီကို ဘာလို့ဒီလောက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

ရုတ်တရက် သူ့အော်ရယ်လိုက်၍ သူမအံ့အားသင့်
သည်။”

“မင်းကို ကျေနပ်စရာဘာရှိလို့လဲ ပြောပါဦး”

“ရှင်ဘာမကျေနပ်တာလဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်ပြီး ခုလိုပဲ အလှကြ
နေရမလား”

“ရှင်ကိုဘယ်သူက အလှကြည့်ခိုင်းနေလို့လဲ”

“ငါကချစ်တိုင်း မင်းကမကြည့်ဖြူချင်ဘူး၊ စိမ်းတာ
အကြည့်တွေနဲ့ တုံ့ပြန်နေကျပဲမဟုတ်လား”

“ရှင်ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မနားမလည်နိုင်တော့ဘူး
ချင်သလိုသာ ပြောပေတော့”

“မင်းက မကြင်နာဘဲ ငါကမျက်နှာပြောင်တိုက်နေ
လားကွ ဟင်”

“ဝုန်း”

“အမလေး လန့်လိုက်တာ”

သူ့အနီးရှိစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကိုကိုင်ပြီး ကျွန်းတံခါးချပ်
ရုပ်ပစ်ပေါက်လိုက်သောကြောင့် သူမလန့်သွားသည်။

သူ့ကိုမုန်းတီးခံခက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ဒေါသယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲပြနေတိုင်း
မကြောက်မယ်ထင်လို့လား”

“ဒီမှာ ကေရီ၊ မင်းကိုငါ ခြိမ်းခြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး
တို့ကိုရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်လို့ ပေါက်ကွဲနေတာ နားလည်

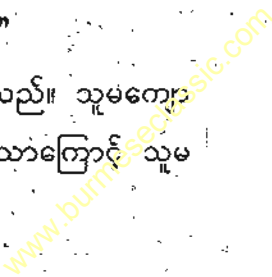
သူ့မျက်နှာနှင့်အသံက ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာမရှိအောင်
ညွှန်နေပါသည်။

“ကေရီစိတ်ညစ်တယ်”

“မင်းကပဲ စိတ်ညစ်ရသေးသလား”

“ညစ်တယ်၊ ကျွန်မနားက ထွက်သွား”

ကေရီကျောပြင်လေး ကော့သွားရသည်။ သူမကျော
တစ်ချက်ရိုက်ချလိုက်ပြီး ထသွားသောကြောင့် သူမ

မျက်ရည်ဝဲလျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အလကားလူ... သူများသားသမီးယူပြီး အနိုင်ကျင့်နေတယ် ဟင့် ဟင့်”

တကယ်ဆို သူမအား နူးနူးညှည့်ညှိကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံသင့်ပါလျက် ခုတော့ အနိုင်ယူလွန်းနေသည် မဟုတ်ပါလား...

ဦးဇင်ယော်မာနရယ်...

ဧကရီကိုလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စလည်း ဧကရီဆီမှာ မတောင်းဆိုခဲ့ဘူးနော်၊ မိဘတွေနဲ့အစ်ကိုဆီမှာ အတင်းအကြပ်နားဖောက်ပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်...

သည်အကြောင်းတွေကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေရတဲ့ ကြားမှာ ရှင်က အနိုင်ယူနိုင်စက်နေပြန်ပြီ။

သူမတွေးရင်း ဝမ်းနည်းနေမိ၏။ နာကြည်းစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်များကြောင့် ငိုရွှိုက်နေမိသည်။

“ချစ်လေး”

ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငိုနေမိပါလိမ့်... သူမကိုယ်

ထူးကို သူလာပွေ့ဖက်လိုက်မှပင် သူမသတိဝင်လာရသည်။

“ရှင်မျက်နှာ မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

“ကိုကိုမှားသွားတယ် ချစ်လေး၊ ချစ်လေးက ကိုကို

မကြည်းမယ့်စကားမျိုးကိုမှ ရှာကြံပြောတာမို့ ကိုကိုစိတ်ဆိုးရ

တယ်”

သူမက သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်ချင်သလို မျက်နှာလွှဲထား

တယ်။

“ကိုကိုကို ပြန်ရိုက်နော် ချစ်လေး”

“မလိုပါဘူး”

“ထုချင်သလောက်ထု”

သူက သူမကိုယ်လေးကို ပခုံးပေါ်မှောက်ချီပြီး ခေါ်လာ

သည်။ ဧကရီက သူ့ကျောကိုထုရင်း ကိုးရိုးကားရားပါလာခဲ့

ပြီး အခန်းထဲရောက်တော့ သူက...

“ဧကရီ... မင်းကလန်ကဆန်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မအိပ်

သွားရင် ပုတီးစိပ်နေ”ဟု ပြောသည်။

“ရှင်ဝေးဝေးမှာ သွားနေ”

“ဝေးဝေးမှာ နေစေချင်လို့လား၊ တစ်သက်လုံး ဝေးကွာ သွားတဲ့တစ်နေ့ မင်းငိုနေရမှာနော်”

သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ငြိမ်သက်တွေ ဝေနေမိစဉ် သူ့ရှုတ်တရက်ဖက်ပွေ့လိုက်သောကြောင့် သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားရ၏။

အခန်း(၃)

နောက်ထပ်သုံးရက်ခန့်အကြာ . . .

“ဟဲလို ချစ်လေး စိတ်ကောက်နေတုန်းပဲလား”

သုံးရက်လုံးလုံး သူ့ကိုစကားမပြောသည့်ဧကရီပခုံးနှစ်

ထက်ကို ပိုင်နိုင်စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

သူ့အမေးကို သူမက မဖြေဘဲမျက်နှာလွှဲထားသဖြင့် သူ

သတ်ပြင်းဆောင့်ရှိုက်ပြီး . . .

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ၊ မင်းကိုမြင်လိုက်ရရင် တစ္ဆေ

ဆောင့်ဆောင့်နဲ့ သူ့များစုံတွဲတွေများ လက်ထပ်ပြီးရင် ချစ်

သူ့အကြံတာပဲ”

“ရှင်ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာကော ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲကွ၊ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ယူထား
နေတာပေါ့”

“အိုး... ဖယ်ပါ”

သူမတွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ပြောတာသေချာ နားထောင်ပါဦး”

သူက စားပွဲဝိုင်းကြီးအနီးရှိကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် သူမ
ကို အသာထိုင်စေပြီး...

“ကဲ မျက်စိမှိတ်ထားစမ်း၊ ကိုကိုလက်ဆောင်ပေးမလို့”

“ဘာလက်ဆောင်မှ မယူချင်ဘူး”

သူက ပတ္တမြားဟန်းချိန်းလေးကိုဝတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့
မျက်နှာပေါ် အသာငုံ့နမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မမေမေတို့ဆီ ခဏပြန်ချင်လို့”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းခြေထောက်နဲ့ မင်းပြန်တာပဲ၊ ကျွန်

မတားပါဘူး”

“ရှင်လိုက်ပို့ပေး”

“မင်းကို ဘယ်မှသွားခွင့်မပြုဘူးပြောထားလျက်နဲ့ မင်း

ဘာသာပြန်ချင်တဲ့ကိစ္စ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

သူ့အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“ဪ... ရှင်ကဒီလိုလား၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်မလိုင်း

တားစီးပြီး ပြန်ပါ့မယ်”

“အိုကေ”

သူ့ရင်ဘတ်ကိုတွန်းပြီး ဧကရီထွက်လာခဲ့၏။

သူက ဧကရီနောက်မှလိုက်လာပြီး တားဆီးလိုက်သည်။

“နေပါဦး”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့ပဲ”

“ခွင့်ပြုချက်ယူရမယ်”

“ရှင့်ဆီမှာ အခါခါခွင့်တောင်းပြီးပြီပဲ”

“မင်းဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မလဲ၊ ကိုကိုဖျင်းနေမှာ”

“အလုပ်မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာတစ်နေ့လုံး အနားယူပြီး

အချစ်သည်းမလို့”

“ဘယ်လို”

“မင်းလေးကိုချစ်မလို့”

“ရှင်ဒီလောက်အလုပ်များတာ၊ အလုပ်သွားပါလား”

“ကိုကိုက သူငွေပဲ၊ မန်နေဂျာတွေ အဆင့်ဆင့်ရှိနေကြတယ်လေ၊ ကိုကိုနားနေလဲ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါဖြင့်လဲ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့တော့”

သူမပြောပြီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်မို့ သူကပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ဟောဒီကျုပ်နဖူးကိုနမ်းပြီးမှ ဒီအိမ်ထဲကထွက်ခွင့်ပြုနိုင်မယ်”

“ဘာ”

“ကဲ အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ နမ်းပါ”

“ရှင်က ပေါက်စနကလေး၊ ပူတူတူးလေးအရွယ်မို့လား နဖူးနမ်းခိုင်းတာ”

“မင်းရိုးတီးရားတားမလုပ်နဲ့၊ နမ်း”

သူမဘာမှပြန်မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ခြံထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ထွက်သွားသည့် သူမကို ခပ်ကြည့်နေရင်း ကိုယ်တိုင်လိုက်မပို့ဘဲ တစ်ယောက်တည်းလွတ်ထွက်ရတာ အမှားတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေးနေမိသည်။

သို့သော် လိုက်ပို့နေလျှင် ခဏ ခဏပြန်မှာကို မလိုလား... သူမစိတ်နာကျင်အောင် တစ်ခုခုတော့လုပ်ချင်နေမိ၏။

သူ့အပေါ်မကြည်ဖြူသလို၊ မကြင်နာသည့် သူမအပေါ်မကြည်ညိုနေမိသည် မဟုတ်ပါလား...

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ ကားမောင်းပြီးလိုက်လာမိသည်၊ အပြင်ဘက် အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်သည်အထိ သူမကို

တွေ့ရတော့သဖြင့် ကားကိုခြံထဲသို့ ပြန်ကွေ့လာခဲ့သည်။

အခန်း(၄)

သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲတွင် ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ ထိုင်နေမိ၏။

သည်နေ့ ခေါင်းထဲအုံ့နေသဖြင့် စက်ရုံတွေရှိရာမသွားတော့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သူ့အနီးတွင် သူမကိုရှိနေစေချင်သော်လည်း သူမထံ သူ့အာမေအိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့၏။

တကယ်တော့ ဧကရီ့ကို သူ့မျိုးထားမတတ်ချစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ချစ်မြတ်နိုးလွန်းသူလေးက သူ့အပေါ်တွင် လုံးဝကြင်နာရိပ်ပင်မပြုခဲ့...
သူ့အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည်။

သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြည်နူးမှုတွေ ပျောက်ကွယ်နေသည်မဟုတ်ပါလား... . .

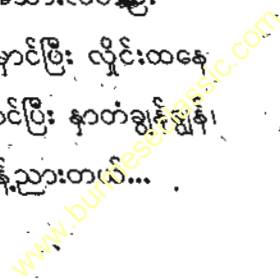
သူမသည် အမြဲလိုပင်မျက်ဝန်းများကို မှိတ်ထားတတ်ပြီး နှစ်ထဲမှခံစားချက်များကို တမင်သို့ဝှက်ထားတတ်သူ... . .

ရက်အတော်ကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူမထံမှ ဆွေနှစ်ဖွယ်ကောင်းသည့်အချစ်ကို မရရှိနိုင်သေးပေ။

သူလိုချင်တောင့်တခဲ့သည့် သူမနှလုံးသားကိုရနိုင်တော့သည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်နေမိပြီ။

သူတစ်ယောက်တည်း ပျင်းပျင်းရိုသည်နှင့် ဟိုသည်မွေ့ချောက်ရင်း သူမမှန်စီရိုအောက်ဆုံးအံ့ဝှက်ထဲမှ ခိုင်ယာရီအအုပ်ကိုမြင်တွေ့ပြီး ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။

♥ သည်နေ့ မိုးယံနဲ့တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မိုးယံလိုပဲ အသားလတ်ခြီး အရပ်မြင့်တယ်။ ဆံပင်တွေနက်မှောင်ပြီး လှိုင်းထနေတယ်။ မျက်ခုံးတွေ ထူထဲနက်မှောင်ပြီး နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းတွေပိရိပြီး တည်ကြည်ခန့်ညားတယ်... . .

♥ သူလည်း မိုးယံလိုပဲ၊ မိုးယံလည်တိုင်မှာ ဆွဲနေကျ ရွှေဆွဲကြိုးသေးသေးလေးကို သူလည်တိုင်မှာ ဆွဲထားတာတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ နာရီက မိုးယံနာရီလိုပဲ၊ ကြိုးနက်လေးနဲ့...

♥ လူတူမရှား၊ နာမည်တူ မရှားတဲ့...
သိပ်သတိရတာပဲ မိုးယံရယ်...

ခိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲတွင် ဧကရီရေးမှတ်ထားသည့် စာကြောင်းတွေက သူ့နှလုံးသားကို ဓားထက်ထက်ဖြင့် မွန်းသလိုခံစားနေရသည်။ ရေးမှတ်ထားသည့် နေ့စွဲကိုကြည့်တော့ သူ့နှလက်မထပ်ခင်ရက်များကဖြစ်၏။

မိုးယံတဲ့လား...

ဒါဖြင့် မိုးယံဆိုတဲ့လူဟာ ဧကရီရဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာပေါ့...

“ဘာ... ပင်လယ်မှာတွေ့တုန်းကပြောတော့မင်းမှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆို...”

“အဲဒီတုန်းက တကယ်မရှိခဲ့ဘူး၊ ရှင်နဲ့ဝေးကွာခဲ့

ကြပြီးတဲ့နောက်မှ သူနဲ့တွေ့တာပါ... ”

“တောက်... ကိုကိုနဲ့အလျင်တွေ့ခဲ့၊ ချစ်ခဲ့ကြပြီးမှ ဆယ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ချစ်ခဲ့ရတယ်လို့ကွာ... ရင်ထဲမှာ နာလိုက်တာ...”

သူတစ်ယောက်တည်း နာကျင်ပေါက်ကွဲစွာပြောနေမိသည်။

“မရင်းနှီးကြပါဘူး၊ သူ့နိုင်ငံခြားမှာပါ...”

သူမပြောခဲ့တာတွေကို သူပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

မိုးယံတဲ့... နိုင်ငံခြားမှာပါ တဲ့...

ဒါဖြင့် မိုးယံဆိုတာ မိုးယံဟိန်းဇေများလား...

သူ့စဉ်းစားနေရင်း မျက်ဝန်းများ တလက်လက်တောက်

ပြောင်လာသည်။

မိုးယံဟိန်းဇေဆိုရင်တော့ ငါ့ရင်ထဲပို့ပြီး မခံမရပ်နိုင်

ဖြစ်စရာပါလား...

သည်ကောင်ကို တစ်သက်လုံး အနွဲ့ဖေးလာရတာ...

ခုလည်း ငါ့ချစ်သူရဲ့နှလုံးသားကို လုယူတာခံငိုက်ရပြီ။

၁၃၈ နှစ် စုလှဖြူ

မိုးယံ . . . မိုးယံ မင်းလည်း မင်းအမေလိုပဲ ဘဝတစ်
လျှောက်လုံး ငါ့ကိုအနိုင်ယူခဲ့တယ် . . .

သူ့မိဘိုင်းလ်ဖုန်းကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။
“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို အန်တီလှလား”
“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘယ်သူဆက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ အန်တီလှ၊ ဇင်ယော်စိုး”
“ဟင် . . . ဇင်ယော်စိုး . . .”

တစ်ဖက်မှအံ့သြလွန်းသဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် စကား
ပြတ်တောက်သွားသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် အန်တီလှ”
“အင်း . . . အင်း၊ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါနဲ့ မေးချင်တာရှိလို့”
“ပြောပါ”

“မိုးယံဟိန်းဇေ နိုင်ငံခြားကပြန်ရောက်လာပြီလား”
“ဪ . . . ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ အန်တီ”
“ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အရေး

သလူမေးနေတာလဲ မောင်ဇင်ယော်”
“အကြောင်းရှိလို့ပါ အန်တီ၊ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော်

ပြောလိုက်ပါရစေ”
“ပြော . . . ပြော”

“ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့အမွေအနှစ် အဲဒီအိမ်ကြီးကို ကျွန်
တော်ပြန်လာခဲ့တော့မယ်၊ အဲဒီမှာလာနေမယ်”

သူ့စကားကြောင့် ခေါ်လှလှအလွန်အမင်း အံ့သြသွား
သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ အန်တီကြားပါတယ်နော်”
“ကြားတယ်လေ၊ ငါက နားမှမကန်းတာ၊ နေပါဦး

အိမ်သက်လုံး ဒီစကားမပြောခဲ့တဲ့မင်းက ဘာကြောင့်ခုမှ ပြော
နေတာလဲ”

“နေချင်လို့ပေါ့၊ အန်တီ”
“မင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိနေပြီထင်တယ်၊

တကယ်ဆို မင်းက သူ့ဌေးပဲ၊ မင်းမှာ အိမ်တွေအများကြီး ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား”

“အိမ်တွေဘယ်လောက်ပဲ ရှိနေပါစေ၊ ကျွန်တော်မိဘ တွေပေးခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးတို့တော့ ကျွန်တော်လာနေချင်တာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးက မေမေလက်ထက်ပွားလေ၊ ပြီးတော့ အန်တီနာမည်နဲ့လဲ မလွဲပေးခဲ့ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ဒေါ်လှလှအကြီးအကျယ်ဒေါ်ဖောင် သွားတော့၏။

“ဒီမှာ မင်းကချေးခြောက်ရေနန်းလုပ်မနေပါနဲ့၊ ငါသိပြီ သားကိစ္စတွေ မင်းပြောနေလဲ အပိုပဲ၊ မင်းနေချင်ရင် ငါ့ထံ ခွင့်တောင်းနေစရာမလိုဘူး”

“ခွင့်တောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ အသိပေးတာပဲ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ဒေါ်လှလှဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ ဖုန်းချသွားသည်။ သူ မခိုးမခန့်ပြူးနေမိသည်။

--- မိုးယံ... မိုးယံ... ---

--- မင်းက မိထွေးဘက်ကပါလာတဲ့ သားပီပီအစစ

အရာရာ ငါ့ကိုအနိုင်ယူခဲ့တယ်... .

စိတ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးခဲ့တယ်... .

ငါအစစအရာရာ သည်းခံမျိုသိပ်ခဲ့ပါတယ်... ဒါပေ

မယ့် ကေရီကို မင်းမချစ်သင့်ဘူး... .

အဲဒီအတွက်တော့ မင်းကိုငါ ဘယ်လိုမှခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး

မယ်... .

သူမ၏ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်

ကြည့်နေမိသည်။

သူမဒိုင်ယာရီရေးသည့်ရက်စွဲကိုကြည့်လျှင် ထိုနေ့က

သူမရန်ကုန်မြေသို့ ပြန်မရောက်သေးပေ။ သူယုံ

မိုးယံပြန်ရောက်နေတာ ဆယ်ရက်ကျော်လောက်ရှာတူ

သူမဒိုင်ယာရီရေးထားတာက တစ်လကျော်ခန့်သာ

ကုန်သည်။

သူနှင့်သူမ လက်ထပ်ခဲ့တာက နှစ်ပတ်ခန့်သာရှိသေး၏။

မိုးယံနှင့်ကေရီတို့နှစ်ဦး ဘယ်လိုများလွဲခဲ့ကြပါလိမ့်... .

မိုးယံပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာ သူမသိလျှင် ဘယ်လို
လေမလဲ . . .

မင်းလေးချစ်ခဲ့တဲ့ မိုးယံဟာ ကိုကိုမိထွေးရဲ့သား မိ
ဟိန်းလေး မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ကိုကိုဆုတောင်းပါတယ် ဧကရီ . . .

တကယ်လို့ မိုးယံဟိန်းလေးသာ သေချာခဲ့ရင် မင်း
နှစ်ယောက်လုံးကို ကလဲ့စားချေမယ် . . .

ရင်နာကြောကွဲရစေမယ် . . .

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ရန် စိတ်ကူးလို့

ပြီးမှ သက်ပြင်းရှိုက်နေမိ၏။

၁ ပြီးတော့ နေရာတကျပြန်ထားလိုက်သည်။

ခွင့်ငေး . . . ငါနဲ့အလျှင်တွေ့ခဲ့၊ ချစ်ခဲ့ကြပြီးမှ မိုးယံဆို

ပိုင်ကိုချစ်ခဲ့တဲ့မိန်းမ . . . တောက် . . . ငါ့ရင်ထဲမှာ

ဟဲ့စားနေရပြီ . . .

အခန်း(၅)

အချစ်တဲ့လား . . .

အချစ်ဆိုသည့်အရာကို သူမယုံကြည်တော့ပါ။ သူယုံ

ည့်ခဲ့ဖူးသော ချစ်ခြင်းတရားက သူ၏သဝန်တို့များနှင့်အတူ
ဆုတ်ဆုံးခဲ့လေပြီ။

သူသည် ကျယ်ဝန်းလှသည့်ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် တစ်
သက်တည်း ခေါက်တို့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေမိပြီး သူမခြံ
လာကို လည်တဆန့်ဆန့် စောင့်မျှော်နေမိသည်။

ညနေအတော်စောင်းမှပင် သူမတက္ကစီတစ်စီးဖြင့် ပြန်
ရောက်လာခဲ့၏။

ကားရပ်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဧကရီကားပေါ်
ဆင်းလာသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ မကြည့်ဘဲ အိမ်ကြီးရှိရာသို့လျှောက်
သွားသဖြင့် သူ့အော်လိုက်သည်။

“ဟေး... ဧကရီ၊ ခဏနေဦး”

ဧကရီစိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် အမူအရာဖြင့် ခြေလှမ်း
ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်မှပြန်လာတာလဲ”

“ခုချိန်မှ ပြန်ချင်လို့ပေါ့”

“မင်းအိမ်က မင်းကိုတစ်ယောက်မှလည်း လိုက်မပို့
ကြဘူးလား”

“မပို့ကြလို့ ရှင်မမြင်တာပေါ့”

“ကိုယ်က တမင်မပို့တာပဲ”

“သူတို့မအားကြဘူး၊ ရှင်လိုယောက်ျားတစ်ယောက်

တောင်လိုက်မပို့နိုင်တာ- သူများတွေကိုအပြစ်ပြောမနေပါနဲ့”

“ကိုယ်က စိတ်မချလို့မေးနေတာပါ။ ဒါနဲ့ မင်းမိဘတွေ

အိမ်ကိုသွားတာ တကယ်ပဲလား”

သံသာမျက်ဝန်း၊ မခိုးမခန့်အမူအရာများနှင့် ဆူ့မျက်နှာ

အိုကြည့်ပြီး သူမအံ့သြနေမိသည်။

“ကျွန်မမိဘအိမ်မသွားလို့ ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“မင်းရည်းစားဟောင်းနဲ့ သွားတွေ့နေသလားလို့ မေးနေ

တာပါ”

“ရှင်ကလေးကလားနဲ့၊ ဘယ်လိုလူလဲ”

“ငါကလေးကလားမလုပ်တတ်လို့ မင်းကိုလက်ထပ်ခဲ့

တာပေါ့၊ မင်းကသာ ကလေးကလားစိတ်မွေးနေတာ၊ လက်

ခတ်ထားတဲ့ ငါ့လိုလူကို မင်းကဘယ်လောက်အရေးထားလို့လဲ”

“ရှင်ကကော ကျွန်မကိုအရေးထားလို့လား၊ ကျွန်မမိဘ

အိမ်ပြန်တာတောင် လိုက်မပို့ဘူး၊ ခေမေကတောင် အပြစ်တင်

မသေးတယ်”

ဧကရီကေးကြောင့် သူမထိတစ်ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီး

တော့ ပြောသည်။

“ကိုယ့်ယောက္ခမကို ပြောလိုက်ပါလား၊ မင်းကိုကိုယ် ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာပဲ ထာဝရရှိနေရမယ် လို့၊ မင်းဟာကိုယ်ရဲ့ကမ္ဘာထဲမှာပဲ ကိုယ်ပြောသလိုနေရမယ်လို့ ကိုယ်က အလှကြည့်ဖို့နဲ့ချစ်ဖို့၊ ယုယဖို့ လက်ထပ်ထားတာနားလည်လား၊ မိဘအိမ်ခဏခဏပြန်သွားဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“ခုမှ ဒီတစ်ခေါက်ပဲပြန်ရသေးတယ်”

“အဲဒါ ဂိုဏ်းမလွတ်လို့ပေါ့၊ တကယ်လို့သာ ကိုယ်လွတ် ထားပေးရင် တစ်နေ့တစ်ခေါက် မင်းပြန်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဧကရီဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ဆွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးထဲဝင်လာခဲ့ပြီး သူမအခန်းရိုရာရောက်ဖော် ဆိုဖာပေါ်စိတ်မော့စွာ ပစ်လှဲလိုက်သည်။

သူက သူမအနီးသို့ရောက်လာပြီး တင်ပလွှဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်တို့ပျောက်ကွယ်နေ

တကျောခက်ထန်နေမှန်း သူမရိပ်စားနေမိသည်။

သူ့ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်... မိဘတွေအိမ်ခဏပြန်တာ လောက်ပဲသဘောထားသေးသိမ်ရသလား...

“မင်းအံ့ဩမယ့်စကားကို ကိုယ်ပြောမလို့”

“ဘာများလဲ”

“မနက်ဖြန်ညနေ ကိုယ်တို့အိမ်ပြောင်းကြရမယ်၊ အဲဒါ ပြောင်းသွားမယ့်အဝတ်တွေ အဆင်သင့်ပြင်ထားနော် ဧကရီ” သူ့စကားကြောင့် သူမအံ့ဩသွားမိပြီး ရင်ထဲမှာရှုပ်ထွေး နားလည်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့အိမ်ပြောင်းမှာလဲ၊ ဒီလောက်ကြီးမားခမ်းနား တဲ့တိုက်ကြီးနဲ့ခြံကြီးကို ထားပစ်ခဲ့မလို့လား”

“မင်းက သည်လောက်ခမ်းနားကျယ်ဝန်းလှတဲ့ ငါးထပ် ကိုယ်ကြီးနဲ့ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာနေရတာ မပျော်ရွှင်ဘူးမဟုတ် သေး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်အိမ်ပြောင်းတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မနက်ဖြန် မင်းသိရမှာပေါ့”

သူပြောတာကို တွေ့တွေ့ဝေဝေနားထောင်နေမိသည်။ သူက တောင့်တင်းသန်မာသည့်လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ညှစ်ပြီး လှုပ်လှိုက်မှပင် ထိတ်ခနဲလန့်သွားသည်။

“မင်းညနေစာ စားလာပြီပြီလား”

“ဟုတ်”

“ညနေစာစားဖို့ မင်းကိုကိုယ်စောင့်နေမယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှမတွေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“So good. မင်းစိတ်ထဲမှာ ကိုယ်မှမရှိဘဲ ဘယ်တွေးမလဲ၊ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ ကဲ ကိုယ်ညနေစာစားတော့မလဲ မင်းပြင်ကျွေးမလား”

“ရပါတယ်”

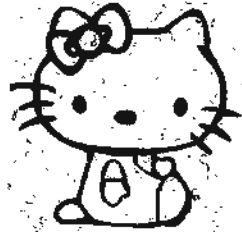
သူမထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်၍ အောက်ဆုံးထပ်ရှိရာဆင်းရန် ဓာတ်လှေကားဘက်သို့ လှေ့သွားလေသည်။

... မင်းကငါ့အပေါ် စိတ်မဝင်စားတော့ပေမယ့် ငါက ကာ မင်းကိုမုန်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အချစ်တွေလည်း လျော့သွားဘူး၊ အချစ်ကို မယုံကြည်တော့ပေမယ့် မင်းကို ယုယနေမိမှာပဲ... အကြင်နာတွေ ပေးနေမိဦးမှာပဲ...

မင်းရဲ့မကြည်ဖြူတဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေကို ရင်ဆိုင်ရဦးမှာပဲ...

သူတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာကျန်နေခဲ့ရင်း တွေးနေမိသည်မဟုတ်ပါလား...

ဘိုဂျီအေ

အိုင်း (လေး)

ဘိုဂျီအေ

အဖန်း(၅)

သူ့ခြံထဲဆင်းလာခဲ့ပြီး ညဉ့်နက်ချိန်ထိတစ်ယောက်တည်း နေမိသည်။

သူ့ယုံကြည်ခဲ့ဖူးသော ချစ်ခြင်းသည် သူ၏သဝန်တို့မှုများ အတွက် နစ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးလုမတတ် ခံစားနေရလေပြီ။ . .

ကမ်းခြေမှာဆုံခဲ့ကြသည့်အချိန်မှစ၍ သူမအပေါ် အရူး နှစ်လမ်းခဲ့မိသလို ချစ်ခဲ့မိသည်။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ ပြန် နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး ချစ်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ သုံးနှစ်ခန့် ဝေးကွာ

သွားခဲ့၏။

ထိုအချိန်အတွင်း ဧကရီနှင့်မိုးယံဟိန်းဇေတို့ ဆုံစဉ်
ခဲ့ကြတာဖြစ်နိုင်သည်။ . .

ခုတော့ သူမရင်ထဲမှာ မိုးယံဟိန်းဇေသာ စိုးမိုးနေထေ
လား။ . .

သူသဝန်တိုစိတ်ဖြင့် သွေးတွေဆူဝေနေ၏။

မင်းအနားကို ငါမလာချင်ဘူး ဧကရီ မင်းအချစ်ကို တို့
မယုံကြည်နိုင်တော့ပေမယ့် မင်းကိုယူယချင်တယ်။ အကြင်
တွေပေးနေချင်မိတယ်။ မင်းရဲ့မကြည်ဖြူတဲ့မျက်ဝန်းတွေ
မှိတ်ထားဦးမှာပေါ့။ ဒါမှ မင်းရင်ထဲကအကြောင်းတွေကို တို့
နားမလည်နိုင်မှာ။ . .

သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာတွေးနေမိရာ
ရင်ထဲမှာ သက်သာလိုသက်သာဖြား သီချင်းနားထောင်
အိတ်ဆောင်ကက်စက်လေးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကက်စက်
မှ သီချင်းသံကထွက်ပေါ်လာသည်။

သီချင်းက "Sometimes when we touch" ဖြစ်သည်။

And sometimes when we touch

the honesty's too much.

And I have to close my eyes and hide

I wanna hold you till I die.

Till we both break down and cry! . . .

သီချင်းကို အထပ်ထပ်အခါခါနားထောင်ရင်း သူ့ခုံတန်း

ညှပ်လေးပေါ်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျသွားလေသည်။

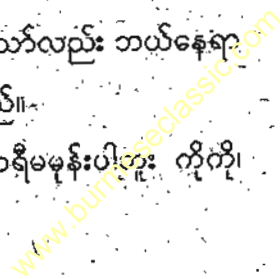
နောက်တစ်နေ့နံနက် ဧကရီအိပ်ရာမှနိုးတော့ နံနက်
နှစ်နာရီရှိနေပြီ။

အိပ်ရာမှနိုးနိုးချင်း သူ့ကိုမတွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်
နေမိ၏။

သူဘယ်ရောက်နေပါလိမ့် . . . ညက သူ့ဘယ်နေရာမှာ
အိပ်နေခဲ့သလဲ . . .

သူ့ကိုတစ်အိမ်လုံးအနှံ့ရှာနေမိသော်လည်း ဘယ်နေရာ
မှာမှ မတွေ့သဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ကိုကိုအပေါ်ဧကရီမုန်းပါဘူး ကိုကို

၁၅၅

ကိုကိုဘာသာ အထင်လွဲနေတာပါ... .

ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးနေတာပါ... .

ကိုကိုနဲ့ဧကရီတို့ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြတဲ့ အချိန်မှာ ကိုကိုအနေနဲ့ ဧကရီကို ပြန်လည်ချစ်ခွင့်ပန်သင့်ပါတယ်။ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသင့်ပါတယ် ကိုကို ဒါပေမယ့် ကိုကိုက ကျွန်မကိုဘာမှမဆွေးနွေးတော့ဘဲ မိသားစုတွေနဲ့အစ်ကိုအစ်မမှာ ခွင့်တောင်းပြီးလက်ထပ်ယူခဲ့တယ်... .

ကိုကိုလုပ်ရပ်ကို မုန်းတီးနာကြည်းပြီး ဧကရီငြင်းပယ်ခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေနဲ့မေမေ၊ အစ်ကိုတို့အားလုံးက လက်မခံခဲ့ကြဘူး။ ဧကရီကို ရှင့်လက်ထဲထိုးအပ်ခဲ့ကြတယ်လေ... .

ကိုကိုနဲ့ဧကရီတို့ဝေးကွာနေကြတဲ့ သုံးနှစ်တာအချိန် ကာလအတွင်းမှာ ဧကရီလူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ရတယ်။ သူက မိုးယံဟိန်းဇေတဲ့... .

သူနဲ့ဧကရီ တရင်းတနှီးခင်မင်ခဲ့ကြ၊ တွဲခဲ့ကြပေမယ့် သူ့ကိုဧကရီနှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်ခဲ့ပါဘူး။ နီးစပ်မှုကြောင့် ချစ်မိသလို သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့မိတာပါ... .

ပြီးတော့ ဧကရီနဲ့သူ့စိတ်သဘောချင်းကွဲလွဲခဲ့ကြတယ်။ သမ်းခွဲခဲ့ကြတယ်လေ... . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ဧကရီအပေါ် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဧကရီနားလည် နေမိပါတယ်... .

သူ့ကို သူ့ယေချင်းတစ်ယောက်လို တစ်သတ်လုံးခင်မင် သွားမှာပါ... . အကြောင်းတစ်ခုခုကိုဆိုင်လာတဲ့အခါတိုင်း စည်း သတိရမိတယ်... .

သူမကော်ဖီမသောက်ဖြစ်တော့ဘဲ တွေးနေမိသည် ထုတ်ပါလား... .

“မမဧကရီ”

“ဘာလဲ”

“သူ့ငွေခြံထဲက ခရေပင်ကြီးအောက်မှာ အိပ်ပျော်နေ တယ် မမ”

အိမ်ဖော်မလေးမိပု သူမအနီးရောက်လာပြီး ပြောလိုက် တယ်။

“ဟင်... . သူကလဲ ကလေးလိုပါပဲလား”

www.burmeseclassic.com

“မနက်စောစော ကျွန်မပန်းသွားကောက်တော့ သူ့အဖေ
ခြံထဲမှာအိပ်ပျော်နေတာတွေ့ခဲ့ရတယ်”

သူမခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့၏။

ခရေပင်ကြီးအောက်ရှိခဲတန်းလေးပေါ်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်နေသည့်သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုကို... ကိုကို”

သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အသာလှုပ်၍ နှိုးလိုက်သည့်
သူ့မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီး သူမကိုတွေ့တော့ အံ့
နေသည်။

“ဟင်... ဧကရီ”

သူ့အမူအရာက သိပ်မကြည်လင်။

သူမကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူမကို အက်ခတ်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေ
ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။

“ချစ်သလား ဧကရီလေး”

ဧကရီသက်ပြင်းရှိုက်နေမိ၏။ ပြီးတော့ တွေးသည်။

... အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ
ထွက် သည်လောက်တောင် အရေးကြီးသလား... . . .

“ကိုကိုမေးတာပြေလေ”

“ကိုကိုလိုမြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ထွက် အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ ဒီလောက်တောင်အရေးကြီး
သလားဟင်”

“မင်းဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ဧကရီ ခုချိန်ထိ ငါ့အပေါ်
အလည်နိုင်သေးဘူးလား”

“ကိုကိုကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်”

“ဘာ”

သူ့မပန်းနှစ်ဖက်ကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်နှိပ်ပြီး သူ့လှဲနေ
ထဲထိုင်လိုက်၏။ သူနှင့်ဧကရီမျက်နှာချင်း ထိကပ်သွားကြ

“မင်းပျော်ရွှင်အောင် ကိုကိုဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဧကရီပျော်ပါတယ်”

ဧကရီအမှန်ပြောနေပေမယ့် သူမယုံကြည်နိုင်တော့ပေ။

ကေရီအပေါ် သူသံသယဝင်နေမိပြီ. . .

“ကေရီနူးညံ့သိမ်မွေ့လာတာကိုမြင်ရတော့ ကိုကိုသနားတယ်၊ စာနာပါတယ်၊ ကေရီ ဒါပေမယ့်. . .”

“ကိုကိုဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကေရီကို စာနာတာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကေရီကို စာနာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မင်းရင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်အပေါ်စွဲလမ်းတဲ့ဝေဒတွေရှိနေလို့ပေါ့”

သူ့အသံက လေးနက်တည်ငြိမ်ဟန်ဆောင်ထားလည်း အဖျားခတ်တုန်ယင်နေသည်။

“ကျွန်မဘယ်လိုရှင်းပြရတော့မှာလဲ”

“မင်းက ဘာကိုရှင်းပြချင်တာလဲ”

“ရှင်းပြလည်း ရှင်ယုံပါတော့မလား”

သူမတွေဝေစွာ ပြောလိုက်သည်။

သူမကိုကြည့်ပြီး သူကလျှောင်ပြီးပြုံးလိုက်၏။

“မင်းဘာတစ်ခုမှ ရှင်းပြစရာမလိုတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်

ဆိုတော့ ကိုယ်အားလုံးသိပြီးနေလို့ပဲ”

ကေရီဘာမှ တုံ့ပြန်ပြောလိုစိတ်မရှိတော့သဖြင့် သူ့အနီးထူည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ကေရီထွက်သွားတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ငိုငင်တွေ့စွာ နှုတ်ခဲ့၏။

ဪ. . . ကေရီ. . . ကေရီ. . .

ကိုကိုကို မရှင်းပြတော့ဘဲ ကျောခိုင်းထားခဲ့ရက်တယ်. . . ဒါဟာ အချစ်တဲ့လား. . .

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကတော့ မင်းနဲ့ပတ်သက်ဆက်နွယ်တဲ့အတိတ်အကြောင်းအရာမှန်သမျှကို ပြန်လည်အမှတ်ရအပ်ပါပဲ ကေရီရယ်. . .

အခန်း(၂)

သူမအပေါ် သူတမ်းတမ်းစွဲချစ်ခဲ့မိပြီမို့ ထစ်နေမဖြစ်လျှင် မနေနိုင်ပါ။

ကေရီ၏ Beauty saloon လေးရှိရာ နေ့စဉ်ရောက်ခဲ့ပြီး ကေရီပြန်ချိန်တိုင်း အိမ်သို့ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။

သူက လက်ထပ်ခွင့်အကြိမ်ကြိမ်တောင်းခဲ့သော်လည်း ကေရီဘက်မှ လက်မခံခဲ့သေးပေ။

“ကေရီအသက်အစိတ်လောက်မှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့တော့ပြောထားခဲ့ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် အခု ဘယ်လိုလုပ်မှ လက်ထပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး ကိုကို”

“ကေရီကို ကိုယ်စိတ်မချဘူး”

“စိတ်မချနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး” ဟု ကေရီက

ပြန်ပြောသည်။

“ကေရီဆီကို နေ့စဉ်လာပြီး ကေရီနဲ့တွဲသွားတွဲလာဖြစ်နေတဲ့ ထွန်းထွန်းဝင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ကိုယ်ကြည့်လို့မရဘူးတော့ရီ၊ သူက ဘာလဲ၊ မင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကေရီစိတ်ဆိုးသွားသော်လည်း သူ့ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူက ကေရီနဲ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပါ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းမို့ သွားအတူ လာအတူ ထာတွဲတွဲဖြစ်နေတာပါ”

သည့်နောက်ပိုင်းရက်များတွင် သူမအနီး၌ ထွန်းထွန်းဝင်းက အမြဲပါနေသဖြင့် သူမနှင့်နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေရန် မလွယ်ကူပေ။

သူမ၏ Beauty saloon လေးကို ရောက်သွားတိုင်း သူမနှင့်ထွန်းထွန်းဝင်းကို တွေ့မြင်နေရသည်။

ကေရီနဲ့သည်ကောင် ရိုးမှရိုးရဲ့လား... သံသယဝင်မိသလို ခံပြင်းနေမိ၏။

ထွန်းထွန်းဝင်းနှင့်ရန်လည်း မဖြစ်ချင်၊ သို့ကွာကျမှာ နှစ်နှစ်
သည်။ ကြောက်သည်။

သူစိတ်တိုတိုဖြင့် သူမထံသို့ မသွားတော့ဘဲ နှစ်ပတ်ခန့်
အဆက်ဖြတ်ထားခဲ့မိသည်မဟုတ်ပါလား...

သည်အချိန်ကျမှပင် သူ့ကိုသူမ လွမ်းမိသလိုလို ခံစား
နေရ၏။

သူမထံသို့ ဖုန်းလည်းမဆက်။

သူ့ထံမှ ဖုန်းလာခိုးဖြင့် သူမနေ့စဉ်မျှော်နေမိ၏။ သူ့ထံ
ဖုန်းဆက်သော်လည်း သူကဖုန်းမကိုင်။ ဖုန်းပိတ်ထားသည်။

ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ သူမထံသို့ ဇင်ယော်
ဖုန်းဆက်ခဲ့၏။

“ဟုတ်ကဲ့... မေပြောနေပါတယ်”

“မေ... ဟုတ်လား၊ ကိုယ်ကတော့ ဧကရီလို့ပဲ
မယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ ခုမှဖုန်းဆက်ရတာလဲ၊ ရှင်ကိုကျွန်မ သိ
မုန်းတယ် သိလား”

“ဟုတ်လား... မင်းမုန်းနေမှန်းသိလို့ ကိုယ်ကလဲ အခုမှ
ဆက်လိုက်တာပါ”

“ကိုကိုဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မအပေါ် သံသယတွေ
နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကိုလက်ခံတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်
ထွန်းထွန်းဝင်းဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ အရောတဝင်နေရတာလဲ

ဆို၊ ကိုယ်စိတ်ပျက်သွားလောက်အောင် အူတိုနေမိတာ
လည်းရဲ့လား”

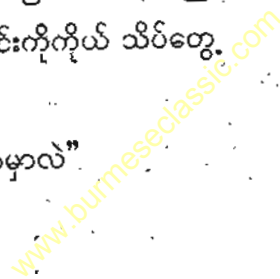
“ရှင်ဒီလောက်သဝန်တိုနေရင် ကျွန်မကိုမေ့ပစ်လိုက်”

“ဟာ... မေ့လို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ
ပိုင်ဆိုင်ပဲ၊ မင်းကသာ ကိုကိုကိုမေ့ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုကို့ဘဝ
အိမ်ထောင်ဖွဲ့မယ့်သူ့မှာပေါ့”

သူမဘာမှမပြောဘဲ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဧကရီ ကိုယ့်ကိုတွေ့ခွင့်ပေးပါ၊ မင်းကိုကိုယ် သိပ်တွေ့
နေတယ်”

“တွေ့ခွင့်ပေးရင် ရှင်ဘာတွေပြောမှာလဲ”

“မင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပြောမယ်၊ ပြီးတော့ ထွန်းထွန်းဝင်းဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ လုံးဝစကားမပြောရဘူးလို့ တားဆီးပိတ်ပင်မယ်”

“ရှင်ပြောလေ ကဲလေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သံသယဝင်နေရတာလဲ ကိုကို၊ ရှင်ကိုကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“ကိုကိုကလဲ မင်းကို နားမလည်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်ကို အရောဝင်နေတာလဲလို့”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြခဲ့ပြီး မဟုတ်လား ဦးဇင်ယော်စိုး”

“ကဲပါ ကိုယ်တို့မနက်ဖြန်တွေ့ကြရအောင်၊ မနက်ဖြန်တွေ့ကြမယ်နော် ဒါပဲ၊ မင်းကိုကိုယ်လာခေါ်မယ် စောင့်နေပါစကားဆုံးသည်နှင့် သူဖုန်းချလိုက်၏။

သူမတွေတွေဝေဝေနှင့်တစ်ယောက်တည်း သက်ပြင်းရွိုက်နေမိသည်။

အခန်း(၃)

နောက်တစ်နေ့ညနေခင်းတွင် သူမကိုသူလာခေါ်ပြီး နိုင်သည့် Hot pot ဆိုင်လေးတစ်ခုအတွင်း ရောက်လာခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်အတူ Hot pot စားရင်း စကားပြောဖြစ်ကြ၏။ “ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါတော့”

“မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလို့ ကိုကိုကိုအဖြေပေးပြီးပြီပဲ၊ ထပ်ပြောနဲ့တော့ကွာ”

သူက သူမအနီးတိုးကပ်ပြီး မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေ

www.burmeseclassic.com

သည်မို့...

“အဲလိုမကြည့်နဲ့ကွာ”

“ကြည့်တော့ဘာဖြစ်လဲ၊ တွန့်တိုနေလိုက်တာ”

“တွန့်တိုလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုက စိုက်ကြည့်နေထေး အနေရခက်တာပေါ့”

“ဒါမင်းအတွက် ကိုယ့်လက်ဆောင်”

အနက်ရောင်ကတ္တီပါဘူးထဲမှ ရွှေကြိုးလေးကိုယူထုတ်ပြီး သူကပေးလိုက်၏။

ရွှေကြိုးက စိန်လော့ကက်လေးနှင့်မို့ အဖော်ပင်တန်း ရှိလှ၏။

“ကျွန်မ ဒါတွေမမက်မောပါဘူး၊ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီး တဲ့ပစ္စည်း မပေးပါနဲ့လား”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဆွဲပေးချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေရှိနေလို့ အိမ်ရောက်မှ မင်းဘာသာဆွဲလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း... မယူဘူး”

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ဒီနေ့မှပြန်တွေ့ရလို့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ခဲစားချက်တွေ အလဟဿဖြစ်မသွားချင်ဘူး”

Hot pot စားပြီးကြသောအခါ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

သူကကားကို လူရှင်းသည့်သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကတ္တီပါဘူးထဲမှရွှေကြိုးကိုဆွဲထုတ်၍ အတင်းအကြပ်ဆွဲပေးလိုက်၏။

သူမငြင်းနေသည့်ကြားမှပင် ရွှေကြိုးက သူမလည်တိုင်း တွင် ဆွဲပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

အခန်း(၄)

ထိုနေ့က သူနှင့်သူမတို့နှစ်ဦး အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုး ခဲ့ကြသည်။

သူနှင့်ညနေစာစားရန် ချိန်းဆိုထားပြီးမှ ဆိုင်သို့ သူ ရောက်လာချိန်တွင် သူမကိုမတွေ့ရပေ။

“ဧကရီဘယ်သွားသလဲ”

“မဧကရီတို့ မရှိကြဘူး၊ ဒီနေ့ညနေ Stage show ကြည့်ဖို့ မမြဲသွေးတို့ မချီလေးတို့နဲ့အတူ ထွက်သွားကြပြီ”

“Stage showဟုတ်လား၊ ဘယ်က stage show လဲ”

“အဲဒီစတိတ်(ချ်)ရိုးက သည်ကနေ့ညနေ ယူဇနဂါးဒင်း

လေ၊ ကိုထွန်းထွန်းဝင်းက ခုထွက်မယ့် စီးရီးစ်အတွက် ကြော်ငြာတဲ့အနေနဲ့ အဲဒီရိုးမှာဆိုလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်ဖိတ်ထား ခို့ သွားကြတာ”ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် သူထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ယူဇနဂါးဒင်းဟိုတယ်လ်ရှိရာ ကားကိုမောင်း တာခဲ့သည်။

ဟိုရောက်တော့ သူပါလက်မှတ်ဖြတ်ပြီး Stage show နန်းမထဲဝင်လာခဲ့သည်။

ထွန်းထွန်းဝင်းဆိုချိန်တွင် သူမကပျော်ရွှင်နေပြီး ပန်းစည်း စစ်စည်းသွားပေးသည်။

သည်မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံးအေးစက် ထာင့်တင်းသွားသည်အထိ သဝန်ကြောင်ခဲမိသည်မဟုတ်ပါ သေး...

ပွဲပြီးအောင်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့နာရီခွဲတော့ သူမထံ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

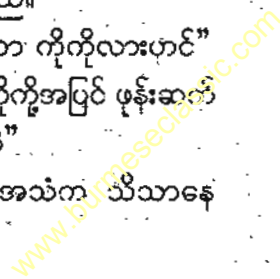
သူမ၏ဖုန်းဖုန်းလေးမြည်လာသောကြောင့် သူမ ကမန်း စတမ်းဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး နားမှာကပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ဧကရီပါ။ အခုပြောနေတာ ကိုကိုလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုပါပဲ၊ ဧကရီမှာ ကိုကိုအပြင် ဖုန်းဆက်

သည့်သူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသေးလို့လဲ”

သူ့အတော်စိတ်တိုနေကြောင်း သူ့အသံက သိသာနေ

သည်။

“ကိုကိုစိတ်တို့နေသလားဟင်”

“ကိုကိုစိတ်တို့တာ မင်းသိနေသလား၊ ဒါနဲ့ မင်းဘယ် အချိန်ကပြန်ရောက်တာလဲ”

သူက ဧကရီအမေးကိုမဖြေဘဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

“အခုပဲ ပြန်ရောက်တယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း ကိုကို့ဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ပဲ”

“ကိုကိုကို သတိရသေးတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ညနေက ကိုကိုနဲ့ညနေစာစားဖို့ချိန်းထား ပြီးမှ အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့ ဧကရီထွက်သွားတာ ဆောရီးပဲနော် ကိုကို”

“မင်းရဲ့အရေးတကြီးကိစ္စက ဘာလဲ၊ ထွန်းထွန်းဝင်း သီချင်းဆိုတာကို သွားကြည့်တဲ့ကိစ္စလား”

သူမေးပုံပြောပုံကြီးကြောင့် သူမစိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရိုးပွဲကိုဖိတ်ထားလို့ သွားအားပေးခဲ့ တာပါ”

“ပန်းစည်းတစ်စည်းကော ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

သူ့အမေးကြောင့် သူမအံ့အားသင့်သွားပြီး ရုတ်တရက်

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားသည်။

“ထွန်းထွန်းဝင်းဆိုတဲ့ကောင်နဲ့မင်းက ဘယ်လိုတွေ့လဲ၊ ထိုကိုနဲ့ညနေစာစားဖို့ချိန်းထားပြီးမှ ဘာကြောင့်သူရှိတဲ့နေရာ ဆို သွားရတာလဲ”ဟု မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ကိုကိုက ကျွန်မကို သူနဲ့စွပ်စွဲနေတာကိုး”

“မစွပ်စွဲပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ကိုမင်းသိပ်ဂရုစိုက် ထားကိုတော့ ကိုယ်နားလည်တယ်”

“ဒီနေ့ကိုကိုပြောပုံဆိုပုံတွေ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ လေသံလည်း သိပ်မာတယ်၊ ကျွန်မသိပ်စိတ်ညစ်တယ် သိလား၊ ကျွန်မကို ထတယ်ချစ်ရင် လေသံမာမာနဲ့ မပြောပါနဲ့”

သူမအသံက ပြောရင်းငိုသံပါလာသည်။

“ကိုကိုတစ်ခုပြောမယ် နားထောင်စမ်း၊ နောက်နောင် ထိုကိုမပါဘဲ ဘယ်မှမသွားရဘူး”

“ကိုကိုက ကျွန်မကိုမပိုင်ဆိုင်ရသေးဘဲနဲ့ ဒီလောက် ထောင် ချုပ်ချယ်နေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဟာ ငါလက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါနည်းနည်းမှ စိတ်မချနိုင်ဘူး၊ နောက်နောင် ငါမသိဘဲသွားရင် မင်းကိုကောင်းကောင်းဆုံးမရလိမ့်မယ်၊ ဒါတော့ ထွန်းထွန်းဝင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ဆွဲထိုးရလိမ့်မယ် ဒါပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။
စိတ်မောမောနှင့် အိပ်ရာထက်လှုပ်ပစ်လိုက်သည်။
ထိုကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှစ၍ သူမကို လုံးဝမတွေ့
ရတော့ပေ။

သူမဆိုင်လေးသို့ သူ့နေ့စဉ်ရောက်ခဲ့သော်လည်း အ
အကြောင်းဘာတစ်ခုမှစုံစမ်း၍မရဘဲ သူမတို့မိသားစုအား
ခရီးထွက်သွားသည်ဟုသာ သိရှိခဲ့ရ၏။

သူမအိမ်သို့ သူလိုက်လာခဲ့ပေမယ့် သော့ခတ်ထားသ
သော့ခလောက်ကြီးကြီးကိုသာ နေ့စဉ်မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး သူမ
လုံးဝဆုံတွေ့ခွင့်မရတော့ပေ။

သည်လိုနှင့်သူ့အသည်းတွေ တစ်စစကြေမ့်ခဲ့ရသည်။
ရက်လန့်စိတ် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။

အခန်း(၅)

ရာသီစက်ဝန်းသုံးပတ်တိတိလည်ခဲ့ပြီးမှပင် သူမနှင့်သူ
ပြန်လည်ဆုံစည်းရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သူ၏ကုမ္ပဏီသို့ မြင့်ဦးရောက်လာပြီး သူ
ခွေးနေသို့လာရန် ဖိတ်ခဲ့၏။

“ဟေ့ကောင် မြင့်ဦး၊ မင်းဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်တာ
ဆဲကွ၊ မဆုံတာတောင်ကြာလှပြီ”

မြင့်ဦးက သင်္ဘောအရာရှိ Chief officer တစ်ယောက်
ဖြစ်ပြီး သင်္ဘောပေါ်မှာ အနေများသည်။ သင်္ဘောဆင်းလာ
လျှင်တော့ သူ့ဆီမကြာခဏလာလည်လေ့ရှိ၏။

“ခုံနောက်ဆုံးတစ်ခေါက် နိုင်ငံခြားမှာ ငါအတော်ကြာ

www.burmeseclassic.com

ခဲတယ်ကွ၊ လေးနှစ်ဆိုပါတော့၊ သင်္ဘောတစ်စီးပြီး တစ်လ
ပြောင်းတက်ခဲ့တာလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့လကမှ သင်္ဘောဆင်းပြီး
ပြန်ရောက်လာခဲ့တာ၊ ငါ့ရဲ့အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်မြောက်
မွေးနေ့ကို အိမ်မှာကျင်းပမယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ဘုန်းကြီး
သုံးဆယ့်သုံးပါးပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်မယ်လေ၊ အဲဒါ မင်းကိုလာဖိတ်
တာ”

မြင့်ဦးနှင့်ခင်မင်ခဲသော်လည်း မြင့်ဦးအိမ်သို့ သူတို့
ခေါက်မှ မရောက်ဖူးပေ။

မြင့်ဦးကလည်း အလည်မခေါ်ခဲ့သဖြင့် စပ်စပ်စုစုမခွင့်
သည့် သူ့အနေဖြင့် မြင့်ဦးအိမ်သို့ ရှာကြံပြီး မသွားဖြစ်ခဲ့ပါ။

“မင်းအိမ်လိပ်စာပေးခဲ့လေ၊ မနက် ငါလာခဲ့မယ်၊ အခု
အိမ်ပဲလား”

“အရင်အိမ် မင်းသိလို့လား”

“မသိဘူး”

“ကောင်းကွာ၊ အရင်က လမ်း(၅၀)မှာနေတာ၊ ခုထောင့်
ဦးဝိစာရလမ်းရောက်သွားပြီ”

“မင်းက သူ့ဌေးဖြစ်သွားပြီကိုး”

“မင်းလောက်မချမ်းသာပါဘူးကွ၊ ငါ့ဦးလေးရဲ့ခြံနဲ့ထိုက်
ကို ပြန်ငှားထားတာပါ၊ ငါ့ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း ခုမှငါနဲ့အ
နိုင်ငံခြားကပြန်လာကြတာလေ”

“ဟုတ်လား”

“ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်၊ ညီမလေးရယ်ကို စကားပူမှာ ခဏ
အထားသေးတယ်၊ ညီမက ဘွဲ့တစ်ခုထပ်ယူပြီး ခုမှ ပြန်ရောက်
တာ”

“မင်းမှာ နှမတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ပဲ သိထားတာ၊ တစ်ခါ
သူ့အကြောင်းမမေးဖြစ်ဘူး”

“သူက ရန်ကုန်မှာ B.Sc ဘွဲ့ယူပြီးမှ ငါ့နောက်လိုက်လာ
တာ၊ ခုစကားပူကနေ မာစတာဘွဲ့တစ်ခုထပ်ယူလာတယ်”

“ဪ... ”

“မနက်ဖြန်ကျမှ မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်”

“အိုကေ”

နောက်တစ်နေ့နံနက် မြင့်ဦးတို့အိမ်သို့ရောက်လာသော
ခါ သူမယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေမိပြီး ဝမ်းသာလွန်း၍
တံတရက်ဘာပြောရမှန်းပင် နားမလည်နိုင်ပေ။

သူမနှင့်ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်းပါ။

“ဒါငါ့နှမ မြနှင်းဧကရီမေပဲ၊ ညီမလေး သူက ကိုကို
အိမ်ဆွေ ဦးဇင်ယော်စိုးတဲ့၊ ရေသန့်နဲ့အချိုရည်စက်ရုံတွေ
ဆွဲသူဌေးတစ်ယောက်ပဲ”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

သူမ မသိဟန်ဆောင်ပြီး နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် သူ့စိတ်တို

သွားမိသည်မဟုတ်ပါလား...

“ကိုယ်က ပြန်လည်တွေ့ဆုံရခြင်းအတွက် အများကြီး
ဝမ်းသာတယ်၊ မြင့်ဦး... မင်းနှမနဲ့ငါက ခုမှသိကြတာ မဟုတ်
ဘူး။ အိကျမ်းခင်မင်နေတာကြာပြီ၊ လက်စသတ်တော့ သူ
စံကာပူရောက်နေတာကိုး။ ငါ့မှာဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ”

သူဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး မြင့်ဦးအံ့
နေသည်။ မိဘတွေလည်း အံ့သြနေကြ၏။ သူမအမူအရာ
သိပ်အံ့သြမာန်မပြ။

Cygnus ကား အကောင်းစားကြီးနှင့် သူ့ကိုကြည့်
အားလုံးက အထိတ်ကြီးကြသည်။

သူမက ပြုံးရုံသာပြုံးပြီး ဧည့်သည်တွေကြား အလှမ်း
နေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် မြင့်ဦးကို ဖုန်းဆက်၍ချိန်း
သူမနှင့်လက်ထပ်ရန်ကိစ္စ ဖွင့်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

မြင့်ဦးအံ့သြပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိလောက်အောင်
ဖြစ်နေပြီးမှ...

“အင်းလေ... ငါ့ညီမသဘောကို မေးကြည့်ဦးမယ်
ပြန်ပြောသည်။”

“သူ့ကိုမမေးနဲ့ကွာ၊ သူငြင်းမှာ ငါ့သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်၊ ငါ
အရူးအမူးစွဲလမ်းနေတာကွ၊ မင်းမိဘတွေကို တစ်ခါတည်း

ပြောရင်ကောင်းမယ်”

“သူ့ကိုအရင်မတိုင်ပင်ဘဲ မိဘတွေကိုပြောရင် ငါ့ညီမ
စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“စိတ်ဆိုးပစေကွာ၊ မင်းနှမစိတ်ဆိုးလဲ ဆိုးပါစေတော့၊
မိဘတွေကိုသာ တိုက်ရိုက်ပြောပေးစမ်းပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊
မင်းနှမကိုကောင်းကောင်းထားပါမယ်၊ သစ္စာရှိရှိနဲ့ကြင်နာပါမယ်
ကွာ၊ ငါကတိပေးပါတယ်”

သူ့အရူးအမူးဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး မြင့်ဦးအံ့သြနေသည်။
“သူ့မှာချစ်သူရှိနေလို့လား မြင့်ဦး”

မြင့်ဦးရုတ်တရက် မဖြေဘဲစဉ်းစားနေသဖြင့်...

“ဟေ့ မြင့်ဦး၊ မြန်မြန်ပြောပါကွ” ဟု လောလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူးကွ”

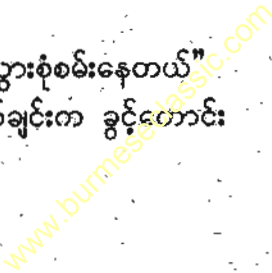
“တကယ်ကံကောင်းတဲ့ ငါပါလား” *

“ဒါဖြင့် မင်းအခုလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို
မင်းကိုယ်တိုင်ပြောပေတော့”

မြင့်ဦးနှင့်သူ အိမ်သို့ရောက်လာချိန်တွင် သူမအိမ်မှာ
မရှိပေ။

“Beauty saloon ပြန်ဖွင့်မလို့တဲ့၊ သွားစုံစမ်းနေတယ်”

“ဖေဖေနဲ့မေမေကို သားရဲ့သူငယ်ချင်းက ခွင့်တောင်း
ရာရှိလို့တဲ့”

“ဘာများလဲ”

“အန်ကယ်တို့သမီးကေရီကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ချင်လို့ပါ။ တစ်သက်လုံး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်။ အန်ကယ်”

“ဘယ်လို သမီးနဲ့က ချစ်သူတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အရင်က ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

သည်လိုနှင့် တစ်လခန့်အကြာတွင် သူမကို လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မိဘများထံမှခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် သူမလုံးဝအချစ်မဆွဲတော့ဘဲ သူမနှင့်လက်ထပ်ရန် အစီအစဉ်တကျ စီစဉ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။ လက်ထပ်ပြီးနောက်မှာတော့ သူ့အပေါ် သူမစိမ်းကားသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူယုံကြည်ခဲ့မိသည်။

ကေရီပြောင်းလွဲသွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား...

ဘာကြောင့်များလဲ...

ဘာကြောင့်များပြောင်းလဲသွားခဲ့တာလဲ ကေရီရယ်...

မိုးယံဟိန်းဇေကြောင့် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာများလား...

ဒါကြောင့်ဖြစ်နိုင်တာ ဖေချာသည်။

တွေးရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိ၏။

မိုးယံ... မိုးယံ... မင်းတို့သားအမိကြောင့် ငါ့တစ်ယောက်လုံးစိတ်သောကရောက်ခဲ့ရ ခံစားခဲ့ရတာ မမျှသိပ်လောက်အောင်ပါပဲ...

ဒါတွေဟာ ပြီးဆုံးသွားသင့်ပြီထင်တယ်...

ဒါပေမယ့် ခုချိန်ထိ မင်းကငါ့နည်းသားကို နာကျင်ဆွေးမြို့အောင် နှိပ်စက်နေတုန်းပါပဲလား...

ငါခံစားခဲ့ရသလို မင်းရင်ထဲမှာပြန်လည်ခံစားစေရမှာပါလား...

အဲသည်အချိန်ဟာ မဝေးတော့ဘူး၊ သည်ကနေညနေပေး...

သူဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာချလိုက်ပြီးနောက် သူ့နှုပ်စွာပြီးနေမိသည်။

အခန်း(၅)

ထိုနေ့ညနေစောစောအချိန်မှာပင် သူ့အလုပ်မပြန်ရောက်
ဘဲအပြင် ကေရီအံ့သြနေမိ၏။

သူက အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့
အကောင်းစားသားရေသေတ္တာကြီးထဲသို့ သူ့အဝတ်တွေ
ထည့်နေသည်။

ကေရီက ဝီရိအနီးမှာလာရပ်ပြီး သူ့ကိုအံ့သြသလို ကြည့်
သည်။

“ဘာလုပ်နေသလဲ မိန်းမ၊ မင်းရဲ့အဝတ်တွေသေတ္တာထဲ
ထည့်တော့လေ”

သူ့ကိုနားမလည်နိုင်တာ အမှန်ရယ်ပါ။
သူ့ဘာတွေလုပ်နေတာပါလိမ့်... မနေ့က သူ့အိမ်
ပြောင်းမည်ဟုပြောခဲ့တာ တကယ်ပဲလား...

“မနေ့က ကိုကိုပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းယူ
သွားမယ့်အဝတ်တွေ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါလို့”

“ဘယ်ကိုပြောင်းမှာလဲ”

“အခုသိရမှာပေါ့”

“ကျွန်မ မပြောင်းချင်ဘူး”

“ငါ့ကိုယ်တိုင်ပြောင်းမှာ မင်းနေခဲ့လို့ရမလား ဧကန်
အချိန်မရှိဘူး၊ အဝတ်တွေထည့်”

သူမဘာမှဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ သူမအဝတ်များထဲ
သေတ္တာတစ်လုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်နေမိ၏။

“ကဲ ညနေစာစားရအောင်”

“ကျွန်မ မစားချင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘာလဲ ငါနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်
စားရမှာ ဝန်လေးနေပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အမှန်က အိမ်ပြောင်းရမည်ဆို၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး
ချင်စိတ်မရှိတော့တာ အမှန်ပင်။

“ကဲ သွားကြစို့”

သူကပြောပြီး ရှေ့မှထွက်သွားသည်။
ဧကန်က အောက်ထပ်သို့ဖုန်းဖြင့်လှမ်း၍မိပုကို ခေါ်
ဆိုက်ပြီး သေတ္တာတွေသယ်ခိုင်းလိုက်၏။

သေတ္တာတွေကို မိပုနှင့်ခေါ် နော်ဖားတို့က ကားပေါ်တင်
ပေးလိုက်ကြသည်။

“ခေါ် နော်ဖား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ သူဌေး”

“ကျုပ်တို့မရှိတုန်း အိမ်ကိုဝရုတစိုက်စောင့်ရှောက်ထား
ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

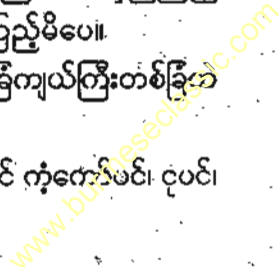
သူက ကားပေါ်တက်ပြီးမောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်
ပြီးတိုင်သဖြင့် ဧကန်လည်း ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး သူ့ဘေးမှာ
ထိုင်လိုက်ရသည်။

သူကားစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ သူမတိတ်ဆိတ်
နဲ့သက်စွာပါလာခဲ့ရသည်။

သူက ကားမောင်းနေရာမှ သူမကိုမကြာခဏလှည့်ကြည့်
စစ်သော်လည်း သူမသူ့ဘက် လှည့်မကြည့်မိပေ။

သူကားကို ပြည်လမ်းတစ်နေရာရှိ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံ
ထဲသို့ တွေ့ဝင်လာခဲ့သည်။

ကျယ်ဝန်းလှသည့်ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ကံကော်မင်၊ ငပင်၊

စိန်ပန်းပင်နှင့်ပိတောက်ပင်တွေ စိတန်းပြီးအဲ့ဆိုင်းနေ၏။

ခြံကြီးက ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ကြီးစိုးနေသည်။

ခြံကြီး၏အလယ်တွင် ကြီးမားလွန်းသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုက ဆီးကြိုလျက်ရှိသည်။

ခြံထဲကားတွေဝင်လာကတည်းက သူမအဲ့သြတွေဝေနေမိသည်။

ခြံကြီးကကျယ်ဝန်းပြီး ပြုပြင်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ပြီးတော့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကလည်း ဟောင်းလိုက်တာဆေးတောင်သုတ်မထားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့များ သည်နေရာကို ပြောင်းလာတာပါလိမ့်. . .

သူမနားမလည်စွာ၊ စိတ်ပျက်စွာ တွေးနေမိသည် မဟုတ်ပါလား. . .

“အဲ့သြနေသလား မိန်းမ၊ ဒါကိုယ့်မေမေနဲ့ဘိုးဘွားပိုင်မြေနဲ့တိုက်ကြီးပေါ့၊ မေမေဆုံးသွားပြီး ဖေဖေကနောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်မေမေရဲ့အမွေအနှစ်တွေကို သည်အတိုင်းထားရစ်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒီခြံနဲ့ဒီအိမ်ကို ဖေဖေက ကိုယ်နာမည်နဲ့လွှဲပေးထားတာ ကြာပါပြီ၊ ကိုယ်ဒါကြောင့် ပြန်လာရတာပဲ”

ပြောပြီး သူ့အားပါးတရပြုံးနေသည်။

“ကေရီ”

“ရှင်”

သူပြောသမျှတွေဝေစွာ နားထောင်နေမိသည်။ သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းပြီး ခေါ်လိုက်မှပင် သတိဝင်လာရသည်။

“ကဲ ပြောစမ်း၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ကြိုက်ရဲ့လား”

“မကြိုက်ဘူး”

“ဟား ဟား ဟား၊ အင်းလေ ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ၊ အင်မထန်ခမ်းနားပြီး အင်မတန်လှပသစ်လွင်တဲ့တိုက်ကြီးပေါ်က ဆင်းလာပြီး ဟောင်းနွမ်းပြီးခေတ်မမီတော့တဲ့ သည်လိုအိမ်မျိုး တို့ရောက်လာရတယ်ဆိုတော့. . . အဟင်း ကိုယ်နားလည်ပါစွယ်၊ ခါပေမယ့် အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်ရင် မင်းအတွက် တကယ်ထူးဆန်းတာကို မြင်ရမှာပါ”

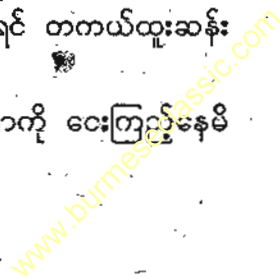
သူရည်လျားစွာ တစ်ခွန်းချင်းပြောနေသည်။

“ဘယ်လို. . .”

သူမမျက်မှောင်ကုတ်ပြီး မေးသည်။

“ဪ. . . အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်ရင် တကယ်ထူးဆန်းတာကို မြင်ရမယ်လို့ပြောတာပါ”

ကေရီနားမလည်သလို သူ့မျက်နှာကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။

“အဟား... သနားစရာလေးပဲ၊ ကဲ ကားပေါ်ကဆင်း
တော့လေ”

အိမ်ကြီးရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ကားကိုထိုးရပ်ပြီး
သူပြောလိုက်သည်။

သူ့အမူအရာတွေ တစ်မျိုးထူးခြားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး
သူမရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေမိသည်။

သူနှင့်အတူ သူမကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

အခန်း(၂)

ကေရီကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး အိမ်ကြီးကိုမော့ကြည့်
လိုက်မိသည်။

ဝသန္တ

အိမ်ကြီးအဝင်ဝတွင် သစ်သားဆိုင်းဘုတ်ပြားအဟောင်း
လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတံခါးဝရှိ ဘဲလ်တီးနေစဉ် သူမကားကိုမှီရပ်ပြီးကြည့်
နေသည်။

သူ့လုပ်ရပ်တွေက ပဟေဠိဆန်လွန်းလှသောကြောင့် သူ့မ
အမေ့လျော့နိုင်ပါ။

အိမ်ဖော်နှင့်တူသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် တံခါး

၁၉၂ နှစ် စုလှဖြူ

လာဖွင့်သည်။

သူကသူမကို အိမ်ထဲဝင်ရန် လက်ဟန်ပြလိုက်၍ သူမ သူ့အနီးသို့ရောက်လာသည်။

“တိုက်ကြီးထဲရောက်ရင် ကိုကို့ကျောကိုထုပြီး မင်းငိုလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး သူကလှောင်ပြီးဖြင့် သူမကိုစိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူမလက်တစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး တိုက်ကြီးထဲဝင်လာခဲ့၏။

“ဧည့်သည်ရောက်လာပါပြီ မာမိ”

အိမ်ဖော်မလေးက တိုက်ကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းအော်လိုက်သောကြောင့် တိုက်ကြီးထဲမှအသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးထွက်လာသည်။

သူကား ဒေါ်လှလှပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်ဇနီး မြန်းဒေကရီမေပါ အန်တီ၊ အသနဲကောင်းတယ်နော်”

သူက ဧကရီနှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျန်းမာလျက်ပါ”ဟု အတွားကြီးက ရွဲ့ပြီးဖြေလိုက်သည်။

သူတို့ဧည့်ခန်းထဲတွင်ရပ်နေစဉ် အိမ်အပေါ်ထပ်လှေကားထစ်တွေပေါ်မှဆင်းလာသည့် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်

သည်။

“ဟင်”

ကမ္ဘာမြေကြီး အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်သွားရပြီ ဆိုတတ်ပါလား...

“ဟင်... ဧကရီ... ဧကရီပါနော်”

မိုးယံဟိန်းဇေကို မမျှော်လင့်စွာတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ခြေထောက်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“ဪ... ဒါကြောင့် အကြောင်းရှာပြီး ကိုကိုက ဧည့်တိုက်ဟောင်းကြီးရှိရာ ပြောင်းလာတာကိုး...”

ခုမှပင် သူမသဘောပေါက်သွားသည်။

“ဧကရီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဧကရီပါပဲ”

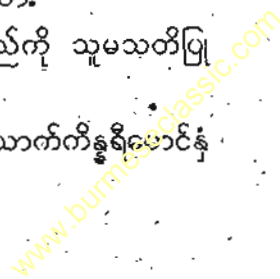
သူမအံ့ဩတွေဝေနေရာမှ ပြောလိုက်သည်။ ကိုကိုက သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖိဖိလေး ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်၍ မျက်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

သူမမျက်နှာလေး နီမြန်းသွားသည်။

“လောကကြီးကို ခဏမေ့သွားတာလား”

သူ့အသံက ဒေါသဖြင့်တုန်နေသည်ကို သူမသတိပြုမိသည်။

“တစ်ချိန်တုန်းကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိန္နရီမောင်နဲ့

နှစ်ဦးလို ဆုံစည်းခဲ့ကြမှာပေါ့... ”

ခန်းခနဲသွားပြောကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးဘာလုပ်ရမှန်း မသိလောက်အောင် ထူထူပူပူခံစားလိုက်ကြရသည်။

မိုးယံက လှေကားထစ်တွေကိုနင်းပြီး တစ်လှမ်းချွတ် ဆင်းလာသည်။

သူမအနီးရောက်တော့ သူမမျက်နှာကို တမ်းတနာတနာ စွာကြည့်ပြီး... .

“ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့တာလား ဧကရီ” ဟု မေးသည်။

“အို... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

သူမအထိတ်တလန့်အော်လိုက်သံကြောင့် မိုးယံလန့်သွား သလို ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မိုးယံ”

ကိုကိုက ခါးထောက်ပြီး သူ့ကိုအကြည့်စူးစူးဖြင့် ကြည့် သည်။

“ဒါငါ့နီးပဲ... အခုဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာနေဖို့ ငါပြန်လာ ခဲ့တာ နားလည်လား”

မိုးယံမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားပြီး အံ့ဩမယုံနိုင်လွန်း စွာ သူမကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်သွားရုံ မဟုတ်ပါလား...

တကယ်တော့ သူရန်ကုန်မြေသို့ ပြန်ရောက်လာခြင်းမှာ အထိနှင့်ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ဧကရီကို တောင်းပန်ရမည်... ပြီးတော့ လက်ထပ်ကြ ပြည်ဟု သူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ခုတော့ သူဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးလွင့်ပါးခဲ့ရပြီ။ “ဧကရီ... ကိုကိုပြောနေတာတွေ တကယ်ပဲလားဟင်”

သူ့အသံက အက်ကွဲတုန်ယင်ပြီး မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှာ နီရိမ်မှု ဆုံးရှုံးမှုဝေဒနာတွေ ပြည့်လျှံနေ၏။

“ဧကရီ”

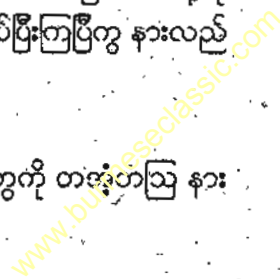
“ရှင်”

“လုပ်ရက်လိုက်တာ ချစ်ရယ်၊ မောင်ကထော့ ချစ်နဲ့ ထက်ထပ်ဖို့ပြန်လာခဲ့တာပါ။ ရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး ဧကရီကို ရှာ ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဧကရီပေးထားတဲ့လိပ်စာက ပြောင်းသွား ပြီးဆိုတော့ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး”

သူ့အသံမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

“ဒီမှာ မိုးယံ၊ မင်းရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာပြီး ဧကရီကို ရှာနေတဲ့အချိန်မှာ တို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ပြီးကြပြီကွ နားလည် ထား”

သူ့အသံ ဒေါသဖြင့်မှာထန်နေ၏။ ဒေါ်လှလှက သူတို့ပြောနေတာတွေကို တစုံတပြု နား

ထောင်နေရာမှ သူ့သားအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ မိုးယံ၊ မင်းချစ်သူဆိုတာ ဒီမိန်းကလေးလား၊
လင်ယော်စိုးနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့သူကို မင်းမို့စိတ်ကူးတယ်”
ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဒါအန်တီဝင်ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဧကရီ
အချစ်ဦးပဲ၊ မိုးယံနဲ့နောက်မှတွေ့တာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား
ပြောလိုက်စမ်း ဧကရီ”

ဧကရီဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အခက်တွေ့ပြီး ရင်ထဲမှာ
တင်းကြပ်ရှုပ်ထွေးလာတော့၏။

“ကျွန်တော် သည်လိုသာသိခဲ့ရင် ရန်ကုန်ပြန်မလာခဲ့
ဘူး ကိုကို၊ အားလုံးအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

မိုးယံ စိတ်ထိခိုက်နာကျင်စွာ ပြောနေသည်။

“အေးအေးဆေးဆေးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း
ငါ့ကိုပြောပြကြဦးပေါ့၊ မင်းတို့ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတဲ့ဇာတ်လမ်းလေး ငါ
ဝိုင်းကူပြီး ခံစားပေးနိုင်အောင်လို့”

သူ့မျက်နှာကို ဧကရီအံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေ
သည်။

သူသည်လို ဘာကြောင့်များပြောနေတာပါလိမ့်...

တကယ်ဆို သည်လောက်မပြောသင့်ဟု နားလည်သ
သည်။

“အိုကွယ်... မင်းပြောနေဆိုနေပုံတွေက နားထဲမှာ
အဆင်မပြေပါဘူး၊ ကလေးဆန်လွန်းမနေဘူးလား၊ ဒီမှာ သား၊
လင်ယော်စိုးနဲ့ ဘာမှဖက်ပြိုင်ပြောနေစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်အခန်း
ဆိုယ်သွား”

ဒေါ်လှလှက ထင်တာထက်ပိုပြီး စွာသူပင်။

မိုးယံကို နည်းနည်းမှထိ၍ မရပေ။

လင်ယော်စိုးမထိတရီအမူအရာဖြင့် လှောင်ပြီးပြီးလိုက်

၏။

“အဟင်း ဟင်း၊ အန်တီက အရင်တုန်းကလိုပဲနော်၊
အသံအပေါ်ချုပ်ကိုင်ထားတုန်းပဲလား”

“မင်းဒီကိုလာတာ ဒါတွေပြောဖို့လား”

“မှန်သင့်သလောက်မှန်လိမ့်မယ်”

သူ့အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“အံ့ရောကွယ်၊ ဒီအချိန်ကျမှ ကလဲ့စားချေဖို့ ပြန်လာရ
မယ်လို့”

ဒေါ်လှလှပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲရှိကုလားထိုင်ဟောင်း
ခန်းလုံးပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူက ဒေါ်လှလှကိုအရေးမစိုက်ဘဲ ဧကရီလက်ကို
နှုတ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃)

တိုက်ကြီးအပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အခန်းတစ်ခန်း
သူသော့လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။

အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါးအရွယ်ရှိ အိမ်ဖော်အမျိုး
သမီးကြီးတစ်ဦး သူ့အနီးမှာလာရပ်ပြီး ပြောလေသည်။

“လူကလေးပြန်လာမယ်ကြားလို့ ဒေါ်ကြီးညိုအခန်း
ထားပါတယ်”

ဒေါ်ကြီးညိုက သူ့မိခင်ရှိစဉ်ကတည်းက အလုပ်လုပ်
သည့်အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်ပြီး သည်တိုက်ကြီးထဲမှာ
သူ့ဘဝကိုမြှုပ်နှံထားသူရယ်မိ။

“နေကောင်းတယ်နော် ဒေါ်ကြီးညို၊ ကျွန်တော့်ဒရိုင်
လစဉ်ငွေမှန်မှန်လာပို့ရဲ့လား”

“ပို့ပါတယ်ကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူလေး၊ လူလေး
ကျေးဇူးကြောင့် ဒေါ်ကြီးညို မပူမပင်သုံးစွဲနိုင်တာပါ”
သူက နှမ်းပါးသောဒေါ်ကြီးညိုအတွက် လစဉ်ထောက်ပံ့
လေသည်။

“လိုအပ်တာရှိရင်ပြောနော်၊ လူလေးမိန်းမက သိပ်လှတာ
ကွယ်၊ ခိုင်းစရာရှိရင် ဒေါ်ကြီးညိုကို လှမ်းခေါ်လိုက်နော်
နီးစားလေး”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ကြီးညို”

ဒေါ်ညိုအခန်းရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူက အခန်းထဲရှိခုံတင်ဘေးတွင် သေတ္တာကိုပစ်ချ
ထိုင်ပြီး သူ့မကိုယ်လေးကို ပခုံးနှစ်ဖက်မှဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်စေ
ထိုင်သည်။

“မင်းသားနဲ့ခင်းသမီး ပြန်ဆုံကြတဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်းက
အညံ့လို့ကောင်းတယ်ကွာ သိလား”

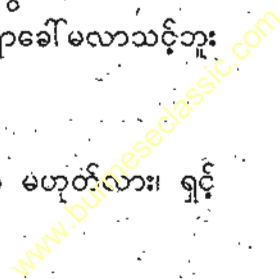
“ဒီမှာ ဦးဇင်ယော်စိုး”

“အံ့မာ အခေါ်အဝေါ်တွေပြောင်းသွားပါလား”

“တကယ်ဆို ကျွန်မကိုရှင် ဒီနေရာခေါ်မလာသင့်ဘူး
ဘာ နားလည်သင့်တယ်”

“ခေါ်လာတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင်တမင်သက်သက်ခေါ်လာတာ မဟုတ်လား၊ ရှင်

လုပ်ရပ်က ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိလို့လဲ”

သူမစိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ရန်တွေ့နေမိ၏။

“မင်းရဲ့ချစ်သူဟောင်းမိုးယံနဲ့ပြန်တွေ့စေချင်လို့ထေ
သူ့ကိုမင်း လွမ်းနေတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်သဝန်ကြောင်ပြီး မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့”

“မင်းရဲ့ဒိုင်ယာရီကို ကျုပ်ဖတ်ပြီးပြီ၊ မိုးယံအကြောင်း
ရေးထားတာတွေလေ၊ ဘာတဲ့ . . . ဟား . . . ဟား . . . လူတူမတူ
နာမည်တူမရှား သိပ်သတိရတာပဲ မိုးယံရယ်တဲ့ . . . ကျုပ်
အလွတ်ရနေပြီ”

သူ့စကားကြောင့် သူမတုန်လှုပ်ခြောက်ခြားပြီး သူ့
မုန်းတီးနာကြည်းစွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ရှင် . . . ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ရှင်လူကြီးလူကောင်
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ နဲ့
ကြောင်ခိုးဝှက်ဖတ်သလား”

“မင်းက ငါ့မိန်းမပဲ၊ ငါ့မိန်းမအကြောင်း ငါသိချင်
ဖတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မဒီအိမ်မှာ မနေဘူး၊ မေမေတို့အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“မင်းပြန်ချင်တိုင်း ပြန်လို့မရဘူး၊ ငါထားတဲ့နေရာ
နေရမယ်”

“ဒီအိမ်မှာနေဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို သူနဲ့ရှင် ဝှက်

နေမှာပေါ့၊ ကျွန်မသွားမယ်”

“မင်းက သူ့ကိုရင်မဆိုင်ရဲဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ
ကောင်ရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ ကေရီဆိုတာရှိနေတုန်းပဲ၊ ဒါကြောင့်
ငါပြန်လာတာကွ နားလည်လား”

သူ့မျက်နှာကား အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလောက်
အောင် ခက်ထန်မာကျောနေသည်။

“ဒါဖြင့် ရှင်ကျွန်မကိုမချစ်ဘဲ အငြိုးအတေးတွေနဲ့ အပိုင်
သိမ်းပိုက်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့ရုတ်တရက်မဖြေဘဲတွေ့ဝေနေပြီးမှ . . .

“မင်းကိုသိပ်မြတ်နိုးခဲ့တယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ဖူးပါ
တယ်”

“မယုံဘူး၊ ကျွန်မမယုံတော့ဘူး”

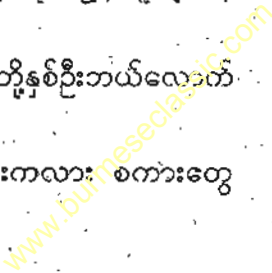
သူမရင်ထုနောပြောလိုက်မိပြီး မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်
အုပ်၍ငိုချလိုက်သည်။

“နေပါဦး ဘာကိစ္စမျက်ရည်ကျရတာလဲ”

“ရှင်လုပ်ရပ်တွေက ပြင်းထန်လွန်းလို့ ကျွန်မဏူးချင်နေ
ဦးလင်ယော်စိုး”

“ငါက မင်းရဲ့ချစ်ဦးသူလေ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ဦးဘယ်လောက်
ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ မိုးယံသိစေချင်လို့”

“အို . . . တော်ပါတော့၊ ကလေးကလား စကားတွေ

မကြားပါရစေနဲ့တော့၊ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မတစ်စက္ကန့် တစ်မိနစ်
တောင် မနေချင်ဘူး ဦးဇင်ယော်”

“သူနဲ့မင်း ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့ဘူး၊ မင်းဟာ ကျွန်
ရဲ့ဇနီးပဲ၊ အဲဒီအသိနဲ့နေရဦးမယ်”

“ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“ပြောမရရင် မင်းနာမယ်နော်၊ ငါ့ကိုသိပ်ဖိလာဆန့်ကျင်
လုပ်မနေနဲ့၊ စိတ်မရှည်ဘူး”

သူကပြောပြောဆိုဆို သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်
လှုပ်ရှမ်းနေသောကြောင့် သူမအရပ်တစ်ရပ်လို့ သူလက်ထဲမှာ
ယိမ်းထိုးနေတော့၏။

“ဒီဝသန္တဆိုတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးနဲ့တိုက်ကြီးကို ငါပိုင်တယ်ကွ
နားလည်လား၊ မိုးယံတို့သားအမိနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒီအိမ်ရဲ့
အရှင်သခင်မဟာ မင်းပဲ”

သူမောက်မာစွာ ပြောနေသည်။

“အို . . . ဒါတွေ ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကျုပ်ကိုရော စိတ်ဝင်စားသလား”

“ရှင်အပိုတွေ မေးနေပြောနေတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိလို့လဲ”
သူလက်ကြမ်းကြီးတွေက သူမကျောပြင်အနံ့ကျရောင်
လာပြီးနောက် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမလဲကျသွားတော့၏။

“ပြောစမ်း ကိုကိုကိုချစ်တယ်လို့”

အတင်းအကြပ်တောင်းဆိုနေသည့် သူ့အသံက မချီ
ထင်ကဲဖြစ်နေမှန်း သိသာလွန်းသည်။

သူဟာ အင်မတန်ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီး သဝန်ကြောင်
လွန်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါလား . . .

သူ့ကိုချစ်နေတာအမှန်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အပြုအမူအပြော
အဆိုတွေကို နာကြည်းမှန်းတီးသဖြင့် သူ့ကျေနပ်အောင် သူမ
ထိုက်လိုက်လျောလျော မပြောဖြစ်တော့ပေ။

“မနက်ဖြန် ငါ့အလုပ်သွားရင် မင်းဒီအခန်းထဲမှာ နေခဲ့ရ
မယ်၊ ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘယ်ကိုမှထွက်မပြေးရဘူး ဒါပဲ”

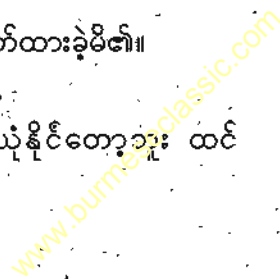
သူမရင်ထဲမှာ စူးရှနာကျပ်ပြီး နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆွဲခြေ
ဆုပ်ညစ်တာခံနေရသလို အက်ကွဲလာသည်။

ပူနွေးသည့်မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ လိမ့်
ဆင်းကျလာ၏။

တကယ်တော့ သူမနှလုံးသားထဲမှာ စွဲစွဲလမ်းလမ်းတမ်း
တမ်းတတချစ်ခဲ့ရသူမှာ ကိုကိုသာလျှင်ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါ
ဘူး . . .

သို့သော် မာနကြောင့် သူမသိုဝှက်ထားခဲ့မိ၏။
ခုမှဖွင့်ဟပြောမည်ဆိုပါလျှင် . . .

သူယုံနိုင်ပါတော့မလား . . . မယုံနိုင်တော့ဘူး ထင်
သည်။

တကယ်တော့ ကေရီအချစ်ဆုံးဟာ ကိုကိုပါပဲ ကိုကိုရယ်... ကိုကိုနဲ့ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ရဖို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျွန်မပြန်လာခဲ့တာပါ... . . .

ပြန်လည်ဆုံစည်းခဲ့ကြတဲ့အချိန်မှာ ကိုကိုက ကျွန်မထံ စိမ်းကားစွာ ဆက်ဆံခဲ့တယ်... . . .

ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် ကျွန်မနဲ့မဆွေးနွေးတော့ဘူး... . . .

ကျွန်မမိဘတွေနဲ့အစ်ကိုကို အပိုင်ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မကို အမိအရလက်ထပ်ခဲ့တယ်နော်... . . ကိုကိုလုပ်ရပ်တွေဟာ သိပ်ရက်စက်လွန်းလှပါတယ်... . . ဒါပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲထဲ မမုန်းတီးခဲ့ပါဘူး... . .

ခုတော့ ကိုကိုက မိုးယံရှိနေတဲ့အိမ်ကြီးဆီ ကျွန်မထံ ခေါ်လာခဲ့ပြန်တယ်... . .

“မင်းဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ပြောစမ်း... . . ပြောစမ်း”

သူမကိုယ်လေးကို လှုပ်ရှမ်းပြီး သူထပ်ကာတလဲလဲ နေသော်လည်း သူမပြန်ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ... . .

နုလုံးသားထဲမှာ နာကျင်သည်ထက် နာကျင်လာမိသည်

ရွံ့ရွံ့ ရွံ့ရွံ့ ရွံ့ရွံ့

အခန်း(၄)

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူမဝမ်းသာသွားပြီး တံခါးချက် ခြံတံလိုက်သည်။

“ဟင်... . .”

ဒေါ်လှလှကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ခြေသွားမိ၏။

မနက်စောစော သူ့အလုပ်သွားသည့်အချိန်မှစ၍ သူမ နန်းအောင်းနေခဲ့ခြင်းပါ။

ဗိုက်ထဲတွင် ဂွီဂွီမြည်အောင်ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ သော်လည်း အခန်းထဲမှမထွက်ဝံ့ပါ။

သူက အိမ်မှထွက်သွားကာနီး မှာခဲ့သည်။

နေ့လယ် ကိုကိုတစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့မယ်ကွ၊ နှစ်ယောက်
အိပ်ခုတင်လှလှတစ်လုံးနဲ့ မွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင့်
စောင်တွေအသစ်တစ်စုံထပ်ဝယ်လာခဲ့မယ်၊ ငါပြန် မလာမခင်
မင်းဒီအခန်းထဲက မထွက်ရဘူး နားလည် လား...

နေ့လယ်စာစားရန် အချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း
သူပြန်မရောက်သေးသဖြင့် သူမမျှော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“အခန်းထဲဝင်ခဲ့လို့ ရမလား”

“ဪ... ရပါတယ် အန်တီ”

သူမမျက်နှာချိုချိုဖြင့် ပြောလေသည်။

“ထိုင်ပါ အန်တီ”

အခန်းထဲရှိ ဆိုဖာဆက်တီဖောင်းတစ်လုံးတွင်ထိုင်
သူမညွှန်ပြလိုက်၏။

ဒေါ်လှလှက ဆိုဖာတစ်လုံးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမ
အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“သမီးက မောင်ဇင်ယော်စိုးနဲ့ဘယ်တုန်းက လက်
လိုက်တာလဲ၊ အန်တီက သတင်းစာမဖတ်ဖြစ်တာကြောင့်
ဒါကြောင့် မသိလိုက်ပါဘူးကွယ်”

“နှစ်ပတ်ကျော်... သုံးပတ်လောက်ရှိပြီဆိုပါတော့
အန်တီ”

“သမီးက သိပ်လှပြီ ဆွဲဆောင်မှုသိပ်ရှိတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊
သမီးလေးနဲ့အန်တီသားမိုးယံတို့ လွဲသွားခဲ့ရတဲ့အတွက် စိတ်
ကောင်းဖြစ်မိတယ်ကွယ်၊ တကယ်ပါ”

“ရှင်”

ဒေါ်လှလှစကားကြောင့် သူမအံ့ဩပြီး ဘာပြောရမှန်း
မသိလောက်အောင် ထူပူသွားသည်။

“သားလေးကပြောပြလို့ အားလုံးသိပြီးပါပြီကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့တော့ အန်တီ
မသိ ကိုကိုပြန်လာတော့မှာ”

သူမထိတ်လန့်စွာ တောင်းပန်လိုက်မိ၏။

“မောင်ဇင်ယော်စိုးကို လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတော့
ဒါက သူ့အကြောင်းဘယ်လောက်သိထားလို့လဲကွယ်”

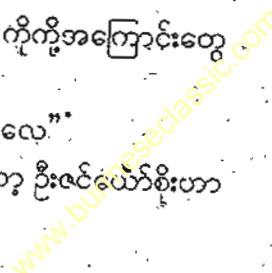
“ရှင်”

“ဒီလိုပါ၊ သူ့အကြောင်းတော်တော်များများသိထားသင့်
တယ်ထင်လို့ပါ၊ သူက သမီးနဲ့ချစ်ခဲ့တယ်လို့ပြောခဲ့တာ တကယ်
တမ်း”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ကိုကိုအကြောင်းတွေ
ပြန်ပြန်နေလို့လဲ ပြောပါဦး”

“သမီးသိထားတာတွေ အရင်ပြောလေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မသိထားတာကတော့ ဦးဇင်ယော်စိုးဟာ

တိကျပြတ်သားတယ်၊ မာနကြီးတယ်၊ အလုပ်ကြိုးစားတယ်၊ မရှုပ်ပွေဘူး၊ လူပျိုလူလွတ်ဆိုတဲ့ဂုဏ်နဲ့အနေတည်ခဲ့တဲ့ သူတွေ တစ်ယောက်ပါ”

ဒေါ်လှလှအားပါးတရပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မသိမသာမဲ့လိုက်၏။

သက်ပြင်းလည်း ရှိုက်နေသည်။

“သားကြီးက စိတ်လည်းထက်တယ်၊ အစွဲအလမ်းကြီးတယ်၊ စိတ်မှတ်လည်းကြီးတာပဲ၊ သားငယ်နဲ့သမီးချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ သူမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောနေဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး အန်တီ”

“ဟုတ်လား၊ အန်တီကတော့ သမီးသိအောင်ရင်ဖွင့်ချင်လို့ပါ။ သားငယ်အပေါ် အငြိုးအတေးတွေနဲ့ သူတစ်သက်တည်း ပြန်မလာချင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးဆီကို ပြန်လာတာက ကွယ်”

“ကဲပါ အန်တီ၊ ပြောစရာကုန်ရင် သွားပါတော့စွဲကိုကိုပြန်လာရင် ကျွန်မကိုဆူလိမ့်မယ်”

သူမတောင်းပန်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ မပြောတော့ပါဘူး၊ ကဲ... နေ့လယ်စားဖို့ အချိန်လွန်နေပြီ၊ သွားကြစို့”

“ကျွန်မ... မဆာသေးပါဘူး အန်တီ”

သူမဆာနေလျက်နှင့် ငြင်းလိုက်ခြင်းပါ။

“ဘယ်နဲ့ဒီအချိန်ကြီး ထမင်းမဆာသေးဘူးလို့ မိန်းကလေးရယ်၊ ဇင်ယော်စိုးကမှာထားခဲ့သလား၊ အပြင်မထွက်ရသလို့”

သူမဘာမှမဖြေဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ငိုနေမိ၏။

“ဒါဖြင့် သည်အခန်းထဲ ထမင်းပိုခိုင်းလိုက်ရမလား ပြော”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်တီ၊ ကိုကိုပြန်လာမှပဲ စားတော့မယ်”

“အင်း... မင်းကြည့်ရတာ ဇင်ယော်စိုးကို အတော်ကြောက်ရွံ့လေးစားရတဲ့အခြေအနေပါလားကွယ်၊ ကဲ... ကဲ... အန်တီသွားမယ် သမီး”

သူမစိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်မိသည်။

“ဟိတ် ချာတိတ်”

သူမအခန်းထဲ ရုတ်တရက်ဝင်လာသောကြောင့် သူမအပြုံး ထထိုင်လိုက်သည်။

“မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာလဲ ကိုကိုတို့ စောင့်ရတာကြာလို့လား”

“အင်း”

“ကိုကိုပစ္စည်းတွေဝယ်နေလို့ပါကွာ၊ အလုပ်သမားတွေ

ခုတင်နဲ့မွေ့ရာတွေ သယ်လာပြီ၊ လာ သွားကြည့်ရအောင်

သူမနဖူးပြင်ကို နမ်းရှိုက်ပြီးပြောနေရာမှ သူမလက်ထဲ
ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ကြ၏။

လှေကားထစ်တွေပေါ် နင်းဖြတ်ပြီးဆင်းလာခဲ့ကြ
အောက်ထစ်ညှော်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင်ထိုင်ပြီး တီဗီကြည့်
သည့် မိုးယံကိုလှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးယံကမော့အကြည့် သူမနှင့်မိုးယံတို့နှစ်ဦး မျက်နှာ
ချင်းဆုံသွားကြသည်။

သူမမျက်လုံးတွေ လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်သော်လည်း
ယော်စိုးက သူမနှင့်မိုးယံအကြည့်ချင်းဆုံသွားကြတာကို လှ
မြင်တွေ့သွားသည်။

မိုးယံမျက်နှာလွဲသွားသည်။ သို့သော် ကိုကိုက မကျေနပ်
“ဟေ့ မိုးယံ၊ ကိုယ်တို့ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ပြောင်းလာပြီ
တော့ အိပ်စရာမွေ့ရာလိုတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် အကောင်
အိပ်ရာခန်းနားတွေ ကိုယ်ဝယ်လာပြီလေ၊ စုစုပေါင်း ကုန်
စရိတ်က ဆယ်သိန်းကျော်တယ် ဟား ဟား”

မိုးယံကြားအောင် အော်ပြောပြီး တမင်ကြားလုံးထဲ
နေသည့် သူ့ကိုသူမစိတ်အတော်ဆိုးနေမိသော်လည်း

ပြောဝံ့ပေ။

အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ သယ်ယူသွားသည့် မွေ့ရာ၊ ခြင်
ထောင်း၊ စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးအကောင်းစားများကို ငေးကြည့်
ပြီး မိုးယံမျက်စိမျက်နှာမထားတတ်အောင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်
ပါလား...

ဒေါ်လှလှကတော့ ကြိုတ်ပြီးမျက်စောင်းခဲ့နေသည်။

အခန်း(၅)

ကျယ်ဝန်းသောခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် မိုးယံတစ်ယောက်
တည်းလမ်းလျှောက်နေမိသည်။

ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် စိန်ပန်းနှင့်ကံ့ကော်ပင်ကြီးများထဲ
အံ့ဆိုင်နေကြပြီး ထိုအပင်ကြီးများ၏ပင်စည်တွင် ဖယောင်းပန်း
အချို့ကပ်လျက်ပွင့်နေကြ၏။

သစ်ခွရုံလေးရှိရာဘက် သူလျှောက်လာခဲ့ပြီး ကြည့်
မိသည်။

တစ်ချိန်က သူနိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်သွားရောက်မလုပ်
ခင်အချိန်များကဆိုလျှင် ထိုသစ်ခွရုံလေးတစ်ခုလုံး သစ်ခွ
ရောင်စုံများ ဖူးပွင့်လျက်ရှိ၏။

ခုတော့ သစ်ခွပန်းအချို့သာ ကျန်ရှိတော့သည်မဟုတ်

ပါလား...

သူမိခင်က အသက်အရွယ်ရလာပြီမို့ သစ်ခွပန်းများကို
ပြုစုနိုင်တော့ပေ။

သူသည် သစ်ခွပန်းများကို ငေးကြည့်ရင်းအတိတ်မှ
အကြောင်းအရာအချို့ကို သတိရနေမိသည်။

--- “မေက သစ်ခွဆိုအဖြူရောင်မှ ကြိုက်တာလေ၊
တိုမိုးယံပေးတဲ့သစ်ခွက ခရမ်းရောင်ဆိုတော့ မေမကြိုက်ဘူး”

--- “နောက်နေ့တွေမှာ မေကြိုက်တဲ့... အဖြူရောင်
သစ်ခွလေးတွေပဲ ပေးမယ်နော် မေ...”

စင်္ကာပူတွင် မေနှင့်ဆုံခဲ့ကြပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့စဉ်က
မေ့အတွက်အဖြူရောင်သစ်ခွပွင့်များ နေ့စဉ်ပေးခဲ့ရလေသည်။

“ကျွန်တော်က သစ်ခွကြိုက်တယ်၊ ရန်ကုန်ခြံကြီးမှာ
သစ်ခွရုံလေးဆောက်ထားတယ် မေ၊ ဒါပေမယ့် အလှဆုံး
ထစ်ပွင့်ကိုပဲ ပန်စေချင်တယ်၊ မိန်းမကောင်းပန်းပန်တစ်ပွင့်
အန်တဲ့ ဟုတ်ဘူးလား မေ”

သူမဆံကေသာတွင် သစ်ခွအဖြူရောင်ပွင့်လေး ပန်ဆင်
ပေးရင်း သူပြောခဲ့တာပြန်လည်သတိရနေမိသည်။

“မောင်က စင်္ကာပူကနေ L.A ကိုတူးဖို့စီစဉ်နေတယ် မေ၊
L.A မှာမောင့်မေမေရဲ့အစ်ကိုရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ အငြိုးအပိုင်
နေတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ မေလည်း မောင်နဲ့လက်

ထပ်ပြီးရင် တစ်ခါတည်းအပြီးလိုက်ခဲ့ရမယ်နော် မေ”

“မေ... အင်း... စဉ်းစားဦးမယ်၊ ကျွန်မက ကိုယ့်တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်ကြီးတယ်ရှင်၊ သူများတိုင်းပြည်မှာ လာနေရတာ မပျော်ပါဘူး၊ ခဏတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“တကယ်ပြောနေတာလား မေရယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ အခုစင်ကာပူမှာ ကျွန်မကျောင်းလာတာ နေတာ၊ ကျောင်းပြီးရင် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်”

“မောင်က L.A သွားမှာဆိုတော့ မောင်တို့နှစ်ယောက် ဝေးကြရတော့မှာလား”

“ဝေးကြရမှာပေါ့”ဟု မေက အလေးအနက်မထားသလို ပြန်ပြောခဲ့သည်။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ မေက သူ့အစ်ကို၊ မိဘများနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ပြန်သွားခဲ့ပြီး သူ့ကကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

L.A သို့ သူမသွားဖြစ်တော့ဘဲ ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့သူမနှင့်တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

သူမပေးထားခဲ့သည့်လိပ်စာအတိုင်း သူ့သွားရောက်သော်လည်း ထိုတိုက်ခန်းတွင် သူမတို့မနေထိုင်တော့ကြောင်းနှင့် သုံးနှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းသိခဲ့ရ၏။

သူမစင်ကာပူသို့ ရောက်မလာမီနေထိုင်ခဲ့သည့်တိုက်ခန်းဖြစ်နေသည်။

သည်လိုနှင့် သူမကိုရှာဖွေရင်း နေ့တွေတစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်တုန်းဆုံးခဲ့၏။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့ သူမက သူ့ကိုနှင့်အတူ အိမ်သို့ နှုတ်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား... ကားတစ်စီးခြံထဲကွေ့ဝင်လာပြီး ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ပြီး

ကားပေါ်မှ ဇင်ယော်စိုးဆင်းလာသည်။ သူက အပြာနုရောင်ဘောင်းဘီရှည်ကို ရှုပ်လက်တိုအဝါ

နှင့်တွဲဝတ်ထားသည်။ ကားသော့ကို ဟန်ပါပါလွှဲကိုင်နေရာမှ ဘောင်းဘီအိတ်

ထဲထည့်လိုက်ပြီး ဟန်းဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်၏။ “ဟဲလို... ပလိစ် ဧကရီ”

“-----” “ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုပြန်ရောက်နေပြီ၊ ညနေစာစားဖို့ living room ကို မင်းလာခဲ့...”

တစ်ဖက်မှပြန်ပြောသံကိုနားစွင့်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ “တော့ မိုးယံအနီးသို့လျှောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် မိုးယံ” “ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုကို”

“ကိစ္စရှိမှပြောရမှာလားကွ မိုးယံ၊ မင်းပုံစံက ဘာစီမိုးထား၊ ဘာလဲ ဘဝင်မြင့်နေပြီလား”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒီနေ့ညနေစာအတွက် ငါဝယ်လာခဲ့တယ်ကွ၊ ဘာတခေါက်ဆွဲကြော်၊ ယိုးဒယားဟင်းချို. . . အားလုံးဟိုတယ်တွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား”

“တို့အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးစားကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော်နောက်မှပဲ စားတော့မယ်”

“တို့ဇနီးမောင်နှံနဲ့အတူတူစားဖို့ဝယ်လာတာပဲကွ၊ မေမေပါခေါ်လိုက်၊ ငါစောင့်နေမယ်နော်”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူလှည့်ထွက်သွားပြီး ကားပေါ်စားစရာများကိုယူနေသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးထဲဝင်သွားသည့် မိုးယံဘာလုပ်ရမှန်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲငေးကြောင်နေမိပြီးမှ အိမ်ထဲလိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။

“မေမေ”

ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်နေသည့် သူမိခင်ဒေါ်လှလှအနီး ရပ်ပြီး ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ သား”

“ကိုကိုက သားတို့နဲ့အတူညနေစာစားဖို့လာခေါ်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ မေမေ့ကိုလဲ ခုနကပဲပြောသွားတယ်၊ ချင်လို့လား”

“အားနာလို့ပါ မေမေ”

“ဟိုကလေးမလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရဦးမှာပေါ့၊ သူလေးလဲ တစ်နေ့လုံး အခန်းထဲက အပြင်ထွက်ခွင့်မရဘူး၊ သနားစရာကွယ်”

“ဧကရီ့ကိုကျွန်တော်သနားတယ် မေမေ၊ ဒါပေမယ့် စကားတောင်မပြောဝံ့ဘူး”

ထိုစဉ် လှေကားထစ်များအတိုင်းအောက်ထပ်သို့ သူမဆင်းလာတာတွေ့လိုက်ရ၏။

အဝါနုရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် ဆံပင်ကိုဖျားလျားချပြီး ခေါင်းတွင် အနီရောင်ကျောက်ဘီးကုတ်လေးကို နောက်လှန်တစ်ဆင်ထားသည့် သူမပုံစံလေးက နုဖတ်ငယ်ရွယ်နေသည်။ သူမမျက်လွှာချပြီး ထမင်းစားခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားတာ မျက်စိတဆုံးငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ. . . ညနေစာစားဖို့ သွားကြစို့ မေမေ”

သူမိခင်နှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ထမင်းစားပွဲတစ်ဖက်တွင် သူမတို့ဇနီးမောင်နှံယှဉ်တွဲလျက် ထိုင်နေကြ၏။

ငင်ယော်စိုးက သူ့မျက်နှာကို အပြုံးဟစ်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် မိုးယံ မချင့်မရဲ အနေခက်နေမိသည်။

----- ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးရဲ့ ဝိုင်ဆိုင်သူတာ

ကိုကိုဖြစ်နေပြီလေ...

“ကဲ... ညနေစာစားကြစို့၊ အန်တီအရင်ထည့်ပါ”

ဒေါ်လှလှထံ ဘဲကင်ပန်းကန်လှမ်းပေးပြီး သူပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်လှလှက ဘဲကင်တစ်တုံးယူပြီး ပန်းကန်ကိုပြန်ချထားလေသည်။

ဧကရီမျက်နှာကို ကြည့်မပျက်အောင်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားနေရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာထိုင်ပြီး ညနေစာစားနေရသည့်အဖြစ်ကို စိတ်ထဲတင်းကြပ်ပြီး ငိုချင်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား...

“ဧကရီ စားလေ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မိုးယံကြည့်ရတာလဲ မရွှင်မပျဲနဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွ၊ စားကြလေ... ကဲ ထည့်ကြ”

မိုးယံနှင့်ဧကရီတို့နှစ်ဦး သူ့စကားကြောင့်ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို လက်လှမ်းလိုက်ကြရာ လက်ချင်းဆုံသွားကြသည်။

နှစ်ယောက်လုံးစိတ်လှုပ်ရှားပြီး လက်တွေပြန်ရုတ်လိုက်ကြသည်။

တစ်ချိန်လုံး သံသယမျက်ဝန်းများဖြင့် အကဲခတ်နေသည့်သူ့ကြောင့်ဧကရီရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်လွန်းမက တင်းကြပ်နေမိ

သလို ထမင်းပင်စားချင်စိတ်မရှိတော့ပေ။

မိုးယံက ကြည့်မပျက်ဟန်ဆောင်ပြီး ညနေစာကိုပြီးအောင်စား၍ ခပ်မြန်မြန်ပင် စားပွဲမှထသွားလေသည်။

ဧကရီထမင်းတစ်ပန်းကန် မကုန်နိုင်သဖြင့် သူ့အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ ဧကရီလက်ကိုဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်၏။

“မစားနဲ့တော့ကွာ၊ ကိုယ်ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ထမင်းတောင်မစားနိုင်ဘူးလား”

“နေမှမကောင်းတာ”

“ဘယ်လို”

“အဆာလွန်ပြီး ခေါင်းသိပ်ကိုက်နေတယ်၊ အိမ်မှာဆိုရင် ညနေ(၅)နာရီထိုးတာနဲ့ ညနေစာစားရတာ၊ ခုညနေ ခြောက်နာရီခွဲနေပြီလေ”

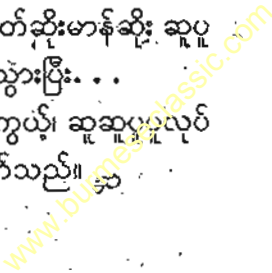
“ဒါမင်းရဲ့ဆင်ခြေပေးစကား အကုန်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက ငါ့ကိုရွံ့နေတယ်ပေါ့၊ ငါအသည်းယားနေတာကြာပြီ၊ စိတ်ရှိလက်ရှိရိုက်ပစ်ချင်တယ်”

ဒေါ်လှလှကိုမေ့သွားပြီး ဧကရီကိုစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဆူပူမာန်မဲနေသောကြောင့် ဒေါ်လှလှစိတ်တိုသွားပြီး...

“မင်းကလဲကွယ်... ဒါထမင်းဝိုင်းကွယ်၊ ဆူဆူပူပူလုပ်ချင်ရင်လဲပြီးမှ လုပ်ရောပေါ့”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ အန်တီ၊ ကျွန်တော်စိတ်တိုသွားလို့ပါ”

ဧကရီ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းများလွတ်ချလိုက်ပြီးထိုင်ရာမှ ထရီလိုက်မိသည်နှင့် သူက...

“ငါစားလို့ မပြီးသေးဘူးကွ၊ ထိုင်နေစမ်း”

“ဟုတ်”

ဧကရီပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“မင်းအလုပ်သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့ခမြာ တစ်နေ့တိုအခန်းအောင်းနေရတာဆိုတော့ ကြာရင်အညောင်းမိပြီး ဖျားနေတော့မှာပဲ၊ ကြည့်လဲပြောပါဦးကွယ်”

ဒေါ်လှလှ ဂရုဏာသက်စွာပြောလိုက်မိသည်။ အနုပညာကလေးလည်း ဧကရီအပေါ် ဂရုဏာဖြစ်နေမိတာအမှန်။

ချောချောလှလှ၊ ပညာလည်းတတ်၊ လိမ္မာရေးကြွလည်းရှိသော ဇနီးချောလေးရထားပါလျက် ဝန်တိုမိစ္ဆာဖြစ်နေအကြောင်းမဲ့ အခန်းထဲလှောင်ထားသလိုဖြစ်နေသည့်ကိစ္စအတွက် နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ထဲမကျေနပ်ပေ။

ဒေါ်လှလှထမင်းစားပြီးထွက်သွားသည်အထိ ဇင်ယော်ကမပြီးဘဲ စိမ်ပြေနပြေစားနေရာမှ သူမကို မကျေနပ်ကြည့်နေသည်။

အခန်း(၆)

“ကဲ ရှင်းစမ်းပါဦး၊ မင်းရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ”

“ကျွန်မဘာကိုရှင်းရမှာလဲ”

သူနှင့်သူမတို့နှစ်ဦး အိပ်ခန်းထဲပြန်ရောက်သည်နှင့် သူ့အဖေဖြစ်တော့၏။

“မင်းက ထမင်းမစားနိုင်လောက်အောင် ရင်ခုန်နေတုန်းပဲ”

“ဘာကိုရင်ခုန်ရမှာလဲ”

“ဘာကိုရင်ခုန်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပေါ့”

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ သူ့နဲ့ကျွန်မညနေစာစားရအောင် ခေါ်ရတာလဲ၊ ဒီလောက်သံသယများနေတဲ့လူက ကျွန်မတို့ကို ထမင်းမစားဘဲ တစ်ဝိုင်းတည်း အတူမထိုင်ခိုင်းသင့်ဘူး”

သူမအသံက ဒေါသဖြင့်အနည်းငယ်တုန်ရီနေသည်။
သူမကိုကြည့်ပြီး သူ့အနည်းငယ်အံ့အားသင့်နေသည်။
သို့သော် သူ့စိတ်ကိုနည်းနည်းမှမလျှော့ချင်။

“ဟေ့... ဒီမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တမင်ဆိုစည်းခွင့်

ပေးလိုက်တာကွ နားလည်လား”

“ဘာသဘောလဲ”

“မင်းတို့ရဲ့အတွင်းသဘော ရှင်းမရှင်းသိချင်လို့ပေါ့”

“ရှင်ကျွန်မအပေါ်မှာ သံသယဝင်နေတုန်းပဲလား”

“မိုးယံက မင်းရဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူဆိုတော့ ကျုပ်သံသယဝင်တာလွန်သလား၊ တကယ်ဆိုကျုပ်က မင်းရဲ့ချစ်ဦးသူမိုးယံကိုမင်းမချစ်သင့်ဘူး”

“သူ့ကိုကျွန်မ တကယ်မချစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ခင်မင်ရင်းနှီးရာတဆင့် ချစ်မိသလိုဖြစ်သွားခဲ့တာပါ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ခုမှဒီစကားမျိုးပြောနေလဲ အဘိုးကျုပ်နောက်ကွယ်မှာ မင်းဘာသာဒီကောင်နဲ့ ချစ်သူတွေပြောတာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာပဲ”

သဝန်တို့စွာပြောနေသည့် သူ့မျက်နှာကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီမြန်းလာ၏။

“အမှန်တွေပြောနေတာ မယုံလဲမတတ်နိုင်တော့ဘူး သေချာတာကတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ မကြာခင်ဝေးသွားကြမယ်

မယ်ဆိုတာပဲ”

“အံ့မယ်... မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ၊ ကြီးကျယ်လှချည်လား၊ မင်းက ငါ့ကိုပစ်ပြီး ဟိုကောင်နဲ့လက်တွဲဖို့ စိတ်ကူးနေပြီထင်တယ်”

“ရှင်ထင်သလောက် ကျွန်မသဘောမလွယ်ဘူးရှင်၊ နားလည်လား၊ တကယ်တော့ ရှင်ဟာ ရူးကြောင်ကြောင်လုပ်ရပ်တွေနဲ့ ရှင်ကိုယ်ရှင်လှည့်စားနေတာ၊ အကောင်းဆုံးက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ကြပါစို့”

“ဘယ်အိမ်ကိုပြန်မှာလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ခမ်းနားလှပတဲ့ငါးထပ်တိုက်ကြီးဆိုကိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေရာကိုပဲ”

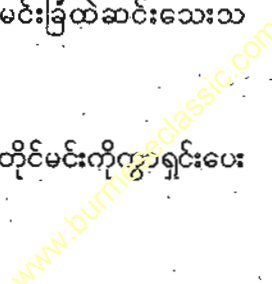
“မပြန်ဘူးကွ နားလည်လား၊ ဒီအိမ်မှာပဲ မင်းနေရမယ်”

“မပြန်လဲပြီးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဒီအိမ်မှာနေနိုင်တဲ့နေ့အထိပဲနေမယ်၊ သည်းမခံနိုင်တဲ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က အပြီးအပိုင်ဆင်းသွားလိုက်မယ်ဆိုတာ ရှင်မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်ပါ”

“ကိုကိုဒီနေ့အလုပ်သွားတုန်း မင်းခြံထဲဆင်းသေးသလား”

“မဆင်းဘူး”

“မိုးယံကိုလက်ထပ်ဝံ့ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်မင်းကိုကွာရှင်းပေး

မယ်”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့ပါးပြင်တစ်ဖက် စပ်ဖျင်းပူထူ သွားသည်။ သူက သူမ၏ညာလက်ဝါးကိုဖမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“တောက်... မင်းက ငါ့ကိုရိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား အတော်မိုက်ရိုင်းပါလား”

“ရှင်မိုက်ရိုင်းလို့ ကျွန်မကလဲ မိုက်ရိုင်းရတာပါ”

“ဒီလောက်လူဝါးဝတဲ့မိန်းမ ကဲကွာ... ကဲကွာ”

ဧကရီကျောပြင်လေးကို သုံးလေးချက်ဆင့်ပြီးထုနေသည့် မို့ သူမခံပြင်းနာကြည်းပြီး ရှိုက်ငိုနေမိသည်။

“ရှင်ဒီလောက်နှိပ်စက်နေမယ့်အစား ကျွန်မကိုသတ်ပစ် လိုက်ပါလား”

“ပြောစမ်း... ကျုပ်နဲ့မိုးယံ ဘယ်သူ့အပေါ် အချစ်မို့ခဲ့ သလဲဆိုတာ”

“မဖြေချင်ဘူး၊ ရှင့်ရဲ့သဝန်တိုပြုမှုတွေ လွန်ကဲနေတဲ့ ဟောဒီမျက်နှာကြီးကို ကျွန်မလုံးဝမမြင်ချင်တော့ဘူး နားလည် လား”

“မင်းက ကိုယ့်ကိုလူရမ်းကားကြီးလို့ယူဆနေပြီလား”

သူမရင်ထဲတွင် နာကျင်မှုခံစားချက်က ထုထည်ကြီးမား သည်ထက် ကြီးမားလာတော့၏။

ကျွန်မအချစ်ကိုထပ်ပြီး မတောင်းခံတော့ဘဲ အတင်းအကြပ်လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သလို ရှင်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာပြန်တော့လည်း ကျွန်မနာကျင်ကြေကွဲစေမယ့် အဖြစ်မျိုးကို ဘာကြောင့်များလုပ်နေရတာပါလိမ့်...

ဇင်ယော်စိုးနှင့်သူမတို့နှစ်ဦးပြောဆိုနေသံများကို မမျှော် ထင်စွာကြားခဲ့မိသူကတော့ မိုးယံပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏အိပ်ခန်းနှင့်ကပ်လျက် စာကြည့်ခန်းထဲ သို့ဝင်လာပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်လာရာနေစဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ

စကားသံများကို ကောင်းစွာကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေ့ည တစ်ညလုံး မိုးယံအိပ်မပျော်နိုင်ပါ။

မိမိအသံည်းနှင့်မျှချစ်ခဲ့ရသည့် ဧကရီအပေါ် ဇင်ယော် တော ဤမျှသံသယဝင်နေသည်မှာ ရက်စက်လွန်းရာကျသည်။

ဇင်ယော်စိုး၏အပြိုးတကြီး သဝန်ကြောင်စကားများက ကြားရက်စရာမရှိ။

ဒီလူရင်ခွင်မှာ ဧကရီတစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်နိုင်ပါ့မ ဘူး...

သူ့အိပ်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ကိုယ်ထိုင်မသာ ခံစားနေရသည်မဟုတ်ပါလား...

ပြီးတော့ ခြံထဲဆင်းလာ၏။ ခြံကျယ်ကြီးထဲရောက်တော့ သံပင်ကြီးကိုမိမိပြီး ရပ်နေမိသည်။

လရောင်က မှန်ပျံဖြင့် ခြံထဲသို့ထိုးဆင်းဖျာကျနေသည်။
မောင်စိတ်မကောင်းပါဘူး ဧကရီရယ်...

ဧကရီ အခန်းရှိရာသို့လှမ်း၍ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။
ဝရန်တာတွင်ရပ်ပြီး လရောင်ကိုကြည့်နေသည့်ဧကရီက

ရုတ်တရက် သူ့ကိုမမြင်။

ပြီးမှ သူ့ရပ်နေသည့်ဗဟံပင်ကြီးအောက်သို့ အကြည့်
များရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားကြပြီး
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

ပြီးမှ ဧကရီက သူမအကြည့်ကို လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး အိမ်
ခန်းထဲပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

သူ့တစ်ယောက်တည်း ဗဟံပင်ကြီးကိုမိပြီး သက်ခြင်
ရွိုက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

အခန်း(၇)

ဧကရီတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲတွင် ဝတ္ထုဖတ်နေ
စဉ်မှာ ကိုယ်လက်များညောင်းညာပြီး အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်
နေမိသည်။

ပြတင်းပေါက်နားမှာလာရပ်ပြီး အပြင်လေကို တဝရှုခိုက်
ထိုက်မိသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် သည်အခန်းထဲမှာ အထီးကျန်စွာ အခန်း
အောင်းနေခဲ့ရသည်မှာ ရက်သတ္တသုံးပတ်ခန့်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူမလက်တွေကိုကြည့်မိတော့ အသားတွေအတော်ပင်
ဖွေးနေတာကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

- - - အင်း... ငါလည်း အခန်းအောင်းနေတာကြာ
အသားတွေတောင်ဖြူလာပြီ၊ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်အထိ

၂၂၀ ❀ စုလှဖြူ

သည်အိမ်ကြီးထဲမှာ နေရဦးမှာပါလိမ့်...

သည်ကနေ့ နေ့လယ်ကတည်းက မိုးယံအပြင်ထွက်သွား တာတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမခြံထဲဆင်းပြီး ခေတ္တလမ်းလျှောက် ရန် စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

သူမခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ဆင်းလာပြီး သစ်ခွရုံလေးအနီး တွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ အပြာရောင်ပတ်ပလစ်ကာကား လေး ခြံကျယ်ကြီးထဲ ကွေ့ဝင်လာတာတွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးယံအပြင်မှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးယံက ကားကိုအိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရပ် လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

ပြီးတော့ သူမထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာနေသည် ဟင်...

သူမခြေဖျားလက်ဖျားတွေ ထုံကျင်သွားပြီး ဘာလုပ်မှ မုန်းမသိလောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

မိုးယံနှင့်စကားမပြောရဘူး... တဲ့၊ ခပ်ဝေးဝေးနေ မည်... တဲ့။

ရင်ယော်စိုးပိတ်ပင်တားမြစ်ထားတာတွေကို သူမထင် တလဲလဲ ကြားယောင်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား...

မိုးယံကိုကွေ့ရှောင်ပြီး အိမ်ကြီးထဲဖြန်ဝင်ရန် သူမ

လှမ်းပြင်လိုက်၏။

သို့သော် မိုးယံက သူမရှေ့မှကာဆီးရပ်လိုက်သည်။

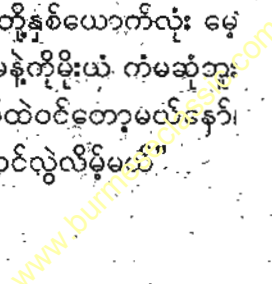
“ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့ပါ ဧကရီ၊ ခဏလေး သည်းခံ ပြီး နားထောင်ပေးပါလား”

ဧကရီက သူ့မျက်နှာကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့် နေသည်။

“စက်ပူကနေ ဧကရီပြန်သွားတဲ့နေ့ကစပြီး ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ ဟာပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ L.A ကိုသွားဖို့ ကျွန်တော် အထပ်ထပ်စဉ်းစားခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ခဲ့ရတယ်၊ ဧကရီနဲ့ ဝေးရမယ့်အဖြစ်ကိုကြောက်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာပဲနေပြီး ဧကရီနဲ့ ယက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့တာပါ”

သူတစ်လုံးချင်း ပြောပြနေသည်။ သူ့အသံက ထိန်း ဆားသည့်ကြားမှ ဝမ်းနည်းထိခိုက်မှုဖြင့် အက်ကွဲခြောက်ကပ် နေသည်။

“သည်အကြောင်းတွေကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး မေ့ ထိုက်ကြရအောင်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မနဲ့မိုးယံ ကံဆုံဘူး ဆိုပဲ ဆိုကြရမယ်၊ ကဲ... ကျွန်မအိမ်ထဲဝင်တော့မယ်နော်၊ တော်ကြာ သူပြန်လာရင် ကျွန်မကိုအထင်လွဲလိမ့်မယ်”

“ခဏလေး ဧကရီ၊ ခဏလေး”

ပြောပြီး မိုးယံသစ်ခွရုံထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ ပြီးတော့ အလှဆုံးအဖြူရောင်သစ်ခွပန်းတစ်ပွင့်ကို ခူးယူခဲ့မိသည်။

ထိုစဉ် ဇင်ယော်စိုး၏ကား ခြံထဲသို့ကွေ့ဝင်လာပြီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး သူမအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“ချစ်လေး”

ဧကရီ မျက်နှာလေးက ကျားရှေ့မှောက်ချော်လဲသည့် ယုန်သူငယ်လိုဖြစ်သွားသည်။

“ခြံထဲဆင်းပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ ချစ်လေး”

“ကျွန်မအခန်းထဲမှာချည်းပဲအောင်းနေရတာ ညောင်းလို့လမ်းလျှောက်နေတာပါ”

“ညောင်းရင် အခန်းထဲမှာလျှောက်ပေါ့၊ ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မင်းဘာကြောင့်ခြံထဲဆင်းလာရသလဲ ဧကရီ”

“ကျွန်မပြောပြီးပြီလေ၊ အခန်းထဲမှာ လေကောင်းထေသန့် မရှူရတာ ကြာပြီလို့”

“တော် မကြားချင်ဘူး၊ မင်းကိုငါ ဘာပြောထားသလဲတယ်လေ ငါကွာ”

သူမမျက်နှာကိုရိုက်ရန် သူ့လက်ဖြင့်ရွယ်လိုက်ပြီး မရိုက်တော့ဘဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူမအမူအရာ ကတုန်ကယင်လေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခြိမ်းယံရင်ထဲမှာ နှင့်သွားသည်။

သူမကိုပန်းပေးရန်ခူးယူလာခဲ့ပြီးမှ မပေးရသေးပေ။ ဆွီသော် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့်သစ်ခွပန်းခိုင်ကိုလည်း ထွင့်ပစ်ရမှာ အခက်... သူမကိုပေးရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့သည်မို့ ဝေခွဲမရဘဲ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်နေမိသည်။

“မင်းက ကိုယ့်စကားကို နားမထောင်တော့ဘူးပေါ့၊ တို့ယ့်အချစ်ကိုတန်ဖိုးမထားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

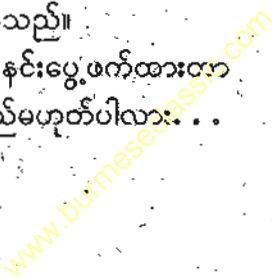
“ကိုကိုပြောနေတာတွေ ကျွန်မသိပဲနားမလည်ဘူး”
“နားမလည်ရင် အခန်းထဲရောက်မှ မင်းကိုကိုယ်ပြောပြမယ်”

ဧကရီပခုံးကိုပွေ့ဖက်ပြီး အိမ်ကြီးထဲသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ဇင်ယော်စိုးက အရပ်မြင့်မားပြီး ယောက်ျားပီသ၍ အချိုးအဆက်ကျကာ ထွားကျိုင်းတောင့်တင်းသည့်ယောက်ျားတစ်ဦး

သူမနှင့်ယှဉ်ရပ်နေတော့ မလိုက်ဖက်လှပေ။

မိုးယံရင်ထဲမှာ စူးနစ်နာကျင်နေမိသည်။ မိမိချစ်ရသူကို ယခုလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပွေ့ဖက်ထားတာ မဖြစ်ရတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားရသည်မဟုတ်ပါလား... သို့သော် သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

ချစ်ရသူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီပဲလေ...

ဇင်ယော်စိုးအိမ်ကြီးထဲဝင်ရန် လှည့်ထွက်လာရင်း သူ့ မျက်လုံးများက သစ်ခွရွံ့ဘက်သို့ ရုတ်တရက်အကြည့်ရောက် သွား၏။

မိုးယံကိုမြင်တော့ သူ့အကြီးအကျယ်အံ့ဩသွားပြီး ခြေ လှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ့မလက်တစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မိုးယံအနီးသို့ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဒါဘာသဘောလဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ခြံထဲဆင်းပြီး အလွမ်းသယ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဦးဇင်ယော်စိုး၊ ကျွန်မဘာ သာလမ်းလျှောက်တာပါ၊ မိုးယံက အခုမှအပြင်က ပြန်ရောက် လာတာ”ဟု ပျာပျာသလဲပြောလိုက်သည်။

သူက မိုးယံတစ်ကိုယ်လုံးကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေရာ မှ မိုးယံလက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့်အဖြူရောင်သစ်ခွခက်လေး ကို မြင်တွေ့သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် မိုးယံ၊ မင်းလက်ထဲက ပန်းကဘယ်သူ့ထံ ပေးဖို့ခူးလာတာလဲ ပြောစမ်း”

သူ့အမေးကို မိုးယံရုတ်တရက်မဖြေ။

သူ့ခိုးလူမိခံရသည့်မျက်နှာမျိုးဖြင့် မိုးယံမျက်နှာတစ်ခုလုံး

နီမြန်းသွားသည် မဟုတ်ပါလား...

“ပြောစမ်း... မင်းက ဘာကိစ္စ ဧကရီကို ပန်းပေးရ တာလဲ၊ မင်းနဲ့ဧကရီ ခုချိန်ထိ သံယောဇဉ်တွယ်တာနေကြတုန်း ပဲလား”

သူ့အသံက သံသယဖြင့်တုန်ယင်ပြီး သူ့မျက်ဝန်းများက ကြောက်ခမန်းလိထိ စူးရှတောက်ပြောင်နေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာပန်းခူးနေတာပါ”

“ဘယ်သူ့အတွက်ခူးတာလဲ၊ ဘာအတွက်ခူးတာလဲ”

“ကျွန်တော်ပန်းအိုးထိုးမလို့”

မိုးယံသတ္တိကြောင်စွာ လိမ်ညာလိုက်မိသည်။

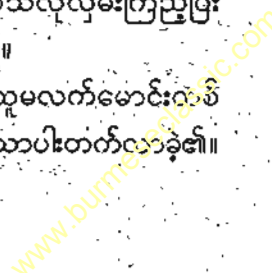
သူ့ချစ်သည့်မိန်းကလေးအပေါ် သံသယဝင်အထင်လွှဲ မှာကို မလိုလား...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ ဇာတ်လမ်းတွေသိပ် ခရောင်းဘူး၊ ဟေ့ ဧကရီ၊ မင်းကိုငါ မုန်းသွားပြီ နားလည်လား”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဧကရီအနီးမှ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် သူ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဧကရီရပ်နေရာမှ မိုးယံကိုစိတ်နာသလိုလှမ်းကြည့်ပြီး ဇင်ယော်စိုးနောက်သို့ပြေးလိုက်သွားသည်။

လျှောက်အနီးရောက်တော့ သူ့ကသူ့မလက်မောင်းလှုပ် တက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဒရောသောပါးတက်လာခဲ့၏။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် သူမကိုယ်လေးကို စိတ်ရှိုလက် ရှိဆွဲခါလှုပ်ရမ်းပြီး ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ် တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရှင်းပြပါရစေ ကိုကို”

“မရှင်းနဲ့... မရှင်းနဲ့၊ ကျုပ်ဘာတစ်ခွန်းမှမကြားချင် တော့ဘူး၊ တကယ်တော့ မင်းဟာကျုပ်အသည်းကို ဓားထက် ထက်နဲ့မွန်းနေတဲ့မိန်းမ၊ ဒီကောင်နဲ့မင်းကို သံသယမရှင်းလို့ ဒီအိမ်ကိုကျုပ် တမင်တကာပြန်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ နားလည် လား၊ ခုတော့ မြင်ကွင်းက ရှင်းနေပြီလေ”

“ကိုကိုအထင်လွဲနေတာပါ၊ သူနဲ့ကျွန်မ ဘာမှမပတ်သက် ကြဘူး၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ”

“သူက မင်းတို့ပေးဖို့ပန်းခူးနေပြီး မင်းကသူ့အနီးမှာ ရှိနေတဲ့မြင်ကွင်းဟာဘယ်လိုမှမရိုးသားဘူးဆိုတာ ကိုယ်နား လည်တယ် မိန်းကလေး၊ မညာချင်ပါနဲ့နော်၊ မင်းကိုကိုယ် အများ ကြီး နားလည်သွားပြီ”

“ရှင်က ကျွန်မကိုနားလည်တယ် ဟုတ်လား၊ ရှင်ကို လည်း ကျွန်မက နားလည်ပါတယ်၊ ရှင်ဟာ တကယ်ကို သံသယ ကြောင်ဖြူစူပြီး ရက်စက်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်ရင်ထဲ မှာဖြစ်နေတဲ့ သံသယတွေကိုကြီးထွားလာအောင် မန်တီးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သည်အိမ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မနေနေရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိဘူး၊ ရှင်ကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်မ

သည်းခံပြီးနေနေတယ်ဆိုတာ ရှင်နားမလည်ဘူး မဟုတ်လား”
သူမအမှန်ကိုပြောနေပေမယ့် သူက မယုံကြည်နိုင်သူ တစ်ယောက်လို သံသယများနေဆဲပင်။

“ကျုပ်ကိုချစ်တယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားလေးရဲ့ယုံတမ်း ထားတွေကို ဆောင်းလေနဲ့အတူ လွင့်မျောပစ်လိုက်စမ်းပါ။ နှုတ်တော့ မင်းနဲ့ဝေးရာကို ကျုပ်ထွက်သွားတော့မယ်၊ မင်းကို ဘာရှင်းပေးမယ်”

“ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့ဝေးရာကိုထွက်သွားတော့မယ်၊ ရှင်လို သတိကြောင်တဲ့လူနဲ့ ကွာရှင်းခွင့်ရမယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာလိုက် တာ”

“ဘာ... ငါနဲ့ကွာရှင်းရမှာ ဝမ်းသာတယ် ဟုတ်လား”
သူက သူမမျက်နှာကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲမော့ စိတ်ပြီး မျက်နှာကိုခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်နေရာမှ ဟန်ပါပါ ထည့်ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲနစ်မြုပ်သွားမတတ် စိမ်းကျုံးဖက်ပွေ့ထားလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူမနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အရာရာသည်သူ့အတွက် လှပမြတ်နိုးဖွယ်ရာများပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

မမေ့ရက်နိုင်စရာ အတိတ်အကြောင်းအရာများက ပီပြင်လာ၏။

သူ့စိတ်အစဉ်က အတိတ်အကြောင်းအရာများဆီသို့ ပြေးလွှားနေမိသလို သူတို့နှစ်ဦး၏အတိတ်မှအရိပ်တို့ ပီပြင်ထင်ရှားလာခဲ့သည်ဟုဆိုရပါလျှင်...

အခန်း(၈)

မိုးယံအိပ်မပျော်ပါ။

နေ့လယ်ခင်းက ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရသောကြောင့် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်ကြေကွဲနေမိသည်။

ဇင်ယော်စိုးက သူနှင့်လက်ထပ်ထားပြီးဖြစ်သည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဤမျှသံသယမဝင်သင့်ဟု ထင်သည်။

ခုတော့ သံသယဖြင့် အငြိုးတကြီးပြုမူပြောဆိုပုံတွေထိတ်ပျက်စရာကောင်းလှသည်။

ဧကရီအဖြစ်တွေကိုမြင်ရတော့ မောင့်ရင်ထဲမှာဖြေဖေအောင် နာမိတယ် ဧကရီရယ်...

ထို့နေ့က Singapore တွင် ရာသီဥတုသာယာလျက်ရှိ၏။

မိုးယံအလုပ်အားရက်မို့ Sentosa ကျွန်းသို့ အပျင်းပြေသွားရောက်လည်ပတ်ရန် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

Sentosa ကျွန်းသို့ Cable car ကားဖြင့်သွားနိုင်ပြီး ကားတစ်စီးတွင် လူလေးယောက်ခန့် စီးနိုင်သည်။

သူစီးလာသည့် Cable car မော်တွင် သူနှင့်မိန်းကလေးသုံးဦးတို့ ပါလာခဲ့ကြ၏။

ထိုမိန်းကလေးသုံးဦးအနက် နှစ်ဦးမှာ မြန်မာမိန်းကလေးများဖြစ်ကြောင်း သူတို့ပြောနေသည့်စကားသံများအချို့ သိခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

၂၃၈ စုံလှဖြူ

“အရင်တုန်းက Sentosa ကျွန်းကိုရောက်ဖူးသလား”

“ရောက်ဖူးတယ်၊ သုံးလေးခေါက်ရှိပြီ၊ ဧကရီကော- အရင်က ရောက်ဖူးသလား၊ ဒါပထမဦးဆုံးပဲလား”

“ဧကရီက ဒါပထမဦးဆုံးပဲလေ၊ စင်္ကာပူကိုရောက်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းတက်ပြီး စာကုန် နေရတာနဲ့ မလာဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အခုကျောင်းပိတ်ရက်မှပဲ နိနီက အတူလိုက်လာခဲ့တာလေ”

Sentosa ကျွန်းဆီသို့ဆက်သွယ်ထားသည့် ကောင်းထူးကြီးဖြင့် cable car ကိုမောင်းနှင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး cable car ပေါ်တွင်လိုက်ပါလာခဲ့ကြောင်း အောက်သို့ ဖွဲ့ကြည့်နေမိကြ၏။

“ဟော... ဟော” အောက်ကပင်လယ်ထဲမှာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောအချို့နဲ့ passenger သင်္ဘောကြီးတွေရပ်ထားတာ ကိုမြင်ရတယ်” ဟု နိနီက အောက်သို့လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း မြေလိုက်သည်။

မိုးယံက ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ် မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်လည်း ရွှေပါပဲ၊ ရွှေမြန်မာပေါ့” ဟု ဆင်ဗျားတို့လည်း မြန်မာပြည်ကကျောင်းလာဓာတ်တဲမြန်မာလေးတွေပဲမဟုတ်လား”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ရှင်က မြန်မာတစ်ယောက်ကိုး၊ ခုလို ဆုံတွေ့ခွင့်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု နိနီက ဖော်ရွေစွာပြောလိုက်၏။

နိနီသည် ဆံပင်တိုတိုနှင့် အသားညိုသည့် မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။

နိနီကို သူစိတ်မဝင်စားပေ။

နိနီနှင့်အတူတွဲထိုင်နေသည့် ဧကရီကို မြင်မြင်ချင်း သူစိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား... .

သူမအလှကား မြင်မြင်ချင်းပင် စွဲမက်စရာကောင်းလှသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အတူတူလည်ပတ်ကြတာပေါ့”

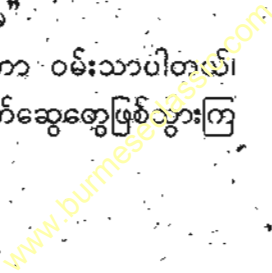
“အိုကေ” ဟု နိနီက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မိုးယံဟိန်းလေပါ”

သူက သူ့နာမည်ကိုပြော၍ မိတ်ဆက်လိုက်သည်မို့ နိနီက သူ့စိတ်လက်ရွှင်မြူးသောအမူအရာလေးဖြင့်... .

“ကျွန်မနာမည် နိနီပါ၊ သူကကျွန်မနဲ့အတူ Singapore ကျောင်းတက်နေတဲ့ မြနှင့်ဧကရီပေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုလို သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခုချိန်ကစပြီး မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြမိနော်”

Sentosa ကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်းပေါ်တွင် လျှောက်လည်ကြသည်။

Sentosa ကျွန်းပေါ်တွင် Sight seeing car ဖြင့် အတူတကွ လည်ပတ်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်းပေါ်ရှိအဆောက်အဦများက ခေတ်မီလှပပြီး သစ်ပင်များကို အလှစိုက်ပျိုးထားသည်မှာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် သာယာလှပနေသည်။

Sight seeing car ဖြင့်လည်ပတ်ပြီးသောအခါ ကမ်းခြေတစ်နေရာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ဒီနေရာလေးက သာယာလိုက်တာနော်”ဟု ဧကရီထုပြောလိုက်၏။

“ဒီနေရာလေးကနေလှမ်းကြည့်ရင် Singapore strand (စင်္ကာပူရေလက်ကြား)ကိုမြင်နေရတယ်”ဟု မိုးယံကလက်ညှိုးညွှန်၍ပြလိုက်သည်။

သူမက စင်္ကာပူရေလက်ကြားရှိရာ လှမ်းမျှော်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“အုန်းသီးစားမလား မျောက်ကလေးတွေက တက်နေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို... မျောက်က အုန်းသီးခူးပေးမယ် ဟုလား”

မိုးယံစကားကြောင့် သူမအံ့သြသွားပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မျောက်တွေကတက်ခူးပေးတာ”ဟု နီနီထပါပြောလေသည်။

“ကဲ... လာ၊ အုန်းစိမ်းရေ သောက်ကြရအောင်၊ သွန်တော်တိုက်မယ်”

အုန်းစိမ်းဝယ်သောက်နိုင်သည့်နေရာသို့ သူတို့အားလုံး ရောက်လာခဲ့ကြပြီး အုန်းစိမ်းလေးလုံး ဖွာလိုက်သည်။

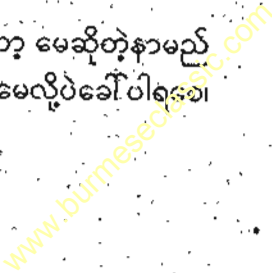
သူတို့နှင့်အတူပါလာသည့် စင်္ကာပူတရုတ်မလေးမေယွင်လည်း ပျော်နေသည်။

အုန်းစိမ်းရောင်းသည့်ဆိုင်မှ အုန်းစိမ်းကို မျောက်များ ခူးယူစေပြီး မျောက်များခူးပေးသည့်အုန်းစိမ်းများကို ထိပ်မှ အမြင့်ဖောက်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ straw လေးများ တပ်ပေးလိုက်၏။

အုန်းစိမ်းရေကို အားပါးတရသောက်ရင်း မျောက်က အုန်းသီးခူးပေးသည့်အဖြစ်ကို ဧကရီစိတ်ထဲအတော်ပင် ချစ်ဆန်းနေလေသည်။

“ပျော်သလား မေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မေဆိုတဲ့နာမည် သေးတစ်လုံးကို အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံးမို့ မေလို့ပဲခေါ်ပါရအေး၊ ပြန်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ Of course ! ”

Sentosa ကျွန်းတွင် ညနေစောင်းသည်အထိ လည်ဝတ်ပြီးကြသောအခါ cable car ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

Cable car ပေါ်တွင် မိုးယံက Digital camera လေးဖြင့် လေးယောက်လုံးကို movie ရိုက်ယူခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ထိုယောက်နှင့်တစ်ယောက် လိပ်စာကတ်ချင်း လဲလှယ်ခဲ့ကြ၏။

“နောက်တစ်ပတ် weekend မှာ Bird park (ငှက်ပန်းခြံ) ကိုအလည်သွားကြမလား၊ ကျွန်တော်လာခေါ်မယ်” ဟု မိုးယံကပြောလိုက်တော့ သူမတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာခေါင်းညှိလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး မိုးယံသူမကို အိပ်မက်မြင်မက်နေမိ၏။

မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် မေ... .

မေ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော်ဘယ်လိုစွဲလမ်းမြတ်နေမိမှန်းမသိဘူး... မေကော ကျွန်တော့်ကို သတိရအေးလား... .

နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းသည်နှင့် မေ့မိတိုင်းလဲနံပါတ်

သူခေါ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို့... မေလား၊ ကျွန်တော်ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မပါပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား မေ”

“မှတ်မိပါတယ် ကိုမိုးယံ၊ စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

“သတိရနေလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ မေ၊ ညက တစ်ညလုံး ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာ မေကစိုးမိုးနေတယ်”

“ရှင်ကမြင်မြင်ချင်းစွဲလမ်းတတ်တယ်နော်၊ ဒါမျိုးတွေ ငိုနေပါပြီ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မေ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ခင်ခင်မင်မင်မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ မေတို့ကိုတွေ့လိုက်မှ အချစ်အရင်အချင်းချင်းဆိုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်တာ မေစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသလား”

သူ့အသံက စိုးရိမ်ပူပန်မှုများလွန်ကဲနေမှန်း သိသာလှပါသည်။

မေက အားနာတတ်သူမို့...

“အို... သည်လိုမဟုတ်ပါဘူး၊ မေတနောက်တာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ Sunday ရောက်ရင် ကျွန်တော်လာခေါ်

မယ်နော်”

“အိုကေ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမုန်းပိတ်လိုက်၏။

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ရောက်သောအခါ Bird park သို့ သူတို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့မှာပင် မေ့ကိုချစ်ကြောင်း ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့မိသည်။

* မေ့က ရုတ်တရက်မတုန်ပြန်။ မေ့အချစ်ကိုရရန် တစ် နှစ်တိတိ သူစောင့်ခဲ့ရသည်။

တစ်နှစ်ခန့်ကြာခဲ့ပြီးမှပင် မေ့က သူ့ကိုချစ်သည်ဟု အဖြေပေးခဲ့သည်။

သည့်နောက်မှာတော့ သူနှင့်မေ့တို့နှစ်ဦး မကြာခဏ တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

မေ့က ဣန္ဒြေရှင်မိန်းမသားမို့ သူ့ကိုအထူးတလည် အခွင့်အရေးမပေးခဲ့သလို သူကလည်း လက်မထပ်ရသေးသည့် ချစ်သူအပေါ် အခွင့်အရေးမယူခဲ့ပေ။

သည်လိုနှင့် တစ်နှစ်တိတိကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့က စင်္ကာပူတွင် မိုးဖွဲဖွဲရွာနေသည်။

သူနှင့်မေ့တို့နှစ်ယောက် ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားရပ် စောင့်နေကြရင်း သူက တစ်ခုသတိရပြီး မေ့လက်ကိုဆွဲ၍ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မောင်”

“လိုက်ခဲ့မိမ်းပါ မေရယ်၊ သည်နေ့ မေ့ကိုလက်ဆောင် ပေးရသေးဘူး မဟုတ်လား”

Floral shop လေးရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီး သူက အကရီအတွက် အဖြူရောင်သစ်ခွပန်းတစ်ခိုင်ဝယ်ပေးလေသည်။

“ဪ... မောင်ကဏဲ့၊ ခဏ... ခဏပန်းဝယ်ရင် စိုက်ဆံကုန်တာပေါ့”

“မောင်က သစ်ခွကြိုက်တယ်၊ ရန်ကုန်ကခြံကြီးထဲမှာ သစ်ခွရုံလေးဆောက်ထားတယ် မေ၊ ဒါပေမယ့် အသွဆုံး တစ်ပွင့်ကိုပဲပန်စေချင်တယ်၊ မိန်းမကောင်းပန်းပန်တစ်ပွင့်တန် တဲ့ ဟုတ်ဘူးလား မေ”

သူက အဖြူရောင်သစ်ခွပန်းတစ်ပွင့်ကိုချွေယူလိုက်ပြီး သူမဆံကေသာတွင် ပန်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ ဘတ်စ်ကားစီးဖို့ သွားကြစို့”

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်နား ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မေ”

“ပြောလေ မောင်”

“ညနေအလုပ်ဆင်းရင် မေ့ကိုလာကြိုမယ်နော်”

“အင်း”

“ဒီည ကိုယ်တို့ကမ်းနားလမ်းဘက် လျှောက်ကြရအောင်”

“အိုကေ”

ထိုနေ့ညတွင် နှစ်ယောက်အတူ ကမ်းနားလမ်းဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြပြီး အပြန်တွင်ကော်ဖီရှောင်တစ်ခုထဲ ဝင်၍ ကော်ဖီသောက်ကြသည်။

“မေ...”

“မောင်”

“မေ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ အရင်က မေ့မှာချစ်သူရှိဖူးလား”
မေက ဘာမှမဖြေ။ သူက မေမဖြေချင်မှန်းသိ၍ မဖြေတော့ပေ။

“မောင်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်”

“အို စောပါသေးတယ်”

“မေ့ကျောင်းပြီးပြီဆိုတော့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ L.A

သွားမလား”

သူ့အမေးကို သူမကချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါရမ်းလိုက်၏။

“ကိုကိုက ရှေ့လကုန်သင်္ဘောဆင်းတော့မယ်၊ သည်အစစ်ခါ သင်္ဘောဆင်းရင် ရန်ကုန်ပြန်နားလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေနဲ့ အမေလည်း ရန်ကုန်ပြန်ကြမှာလေ၊ မေလည်း ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်”

“မောင်က L.A မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆီ သွားမယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟိုမှာ အလုပ်ရှာလုပ်မလားလို့၊ မေ့ပါတစ်ခါတည်း စိတ်ပဲခဲပါလား”

“မေ့ရန်ကုန်ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်မှာလေ”

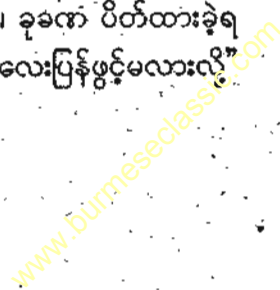
“ဘာအလုပ်လဲ မေ”

“မေက Beauty saloon ဖွင့်တယ်၊ ခုခဏ ပိတ်ထားခဲ့ရတာ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မေ့ဆိုင်လေးပြန်ဖွင့်မလားလို့”

“L.A ကို လိုက်ခဲ့ပါ မေ”

“မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဟိုမှာ လက်ထပ်ကြတာပေါ့”

“မေက ကိုယ့်တိုင်းပြည်ပြန်ပြီး အခြေတကျနေတော့မယ် မေ့ကိုချစ်ရင် မောင်လည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလား။”

“ကျွန်တော် L.A သွားချင်သေးတယ် မေ၊ ဒါဖြင့် မောင်တို့နှစ်ယောက်ဇာတ်လမ်း ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ မေ့ကွဲကွာသွားကြတော့မှာလား။”

သူ့အသံက ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် . . .

သူမနှင့်ပတ်သက်သမျှ သူ့အသည်းနှုတ်သည်မဟုတ်ပါ လား . . .

သို့သော် သူနှင့်အတူ Los Angeles မှာ သွားနေဖို့ထော့စိတ်ကူးမရှိပေ။

သည်လိုနှင့်သူမပြန်မည့်ရက်က နီးလာသည်။

သူက သူမကိုမပြန်ဘဲ သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန် အထံထပ်အခါခါပြောခဲ့၏။

နှစ်ယောက်သဘောထားကွဲလွဲရာမှ ချစ်သူနှစ်ဦး လမ်းခွဲကြ၏။

အခန်း(၉)

“တူ . . . တူ . . . တူ . . . တူ”

ရုတ်တရက်သူ၏ mobile phone မြည်သံကြောင့် ပျံ့လွင့်နေသည့် သူ့အတွေးသံသရာမှ သူ့လန့်နိုးသွားရသည် မဟုတ်ပါလား . . .

“ဟယ်လို”

“သား အိပ်မပျော်သေးဘူးလား၊ သားရဲ့အခန်းမီးလင်းနေလို့ မေမေဆက်လိုက်တာပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သားအိပ်မပျော်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ supper (ညလယ်စာ)တစ်ခုခုသားကြရအောင် လား၊ မေမေ pudding (ပူတင်း)ဖုတ်ထားတာ ရှိတယ်၊ စမူဆာကြွပ်ကြွပ်လေးကြော်ပေးလို့လဲရတယ်၊ ကော်ဖီခါးခါး

လေးနဲ့ ညလယ်စာစားလိုက်ပါလား”

“ကောင်းပြီ မေမေ၊ ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော်ထမင်းစား ခန်းထဲလာခဲ့မယ်နော်”

“မေမေထမင်းစားခန်းထဲမှာ စောင့်နေမယ်နော်၊ OK နော် သား”

သူ့ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့သားအမိ supper စားရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ် အိမ် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် သူမကိုတွေ့လိုက်ကြရသော ကြောင့် သူ့အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဒေါ်လှလှ ဧကရီကိုကြည့်ပြီး...

“မအိပ်သေးဘူးလား ဧကရီ၊ အိပ်မပျော်သေးရင် အန်တီတို့နဲ့အတူ supper စားပါလား”

“မစားတော့ပါဘူး အန်တီရယ်၊ ကိုယ်နွေးနေလို့ ဆေး သောက်ချင်တာနဲ့ ရေနွေးနည်းနည်းလာယူတာပါ”

“ဒီမှာ မှာတ်ဘူး၊ ယူသွားလေ၊ မိန်းကလေးတို့တ ပြောင်းလာတာမကြာသေးဘူးဆိုတော့ အခန်းထဲမှာသုံးစွဲ ဓာတ်ဘူးတွေဘာတွေ မဝယ်ရသေးဘူးပေါ့၊ အန်တီဈေးသွား တဲ့နေကြုံရင် ဝယ်လာပေးမယ်လေ”

ဧကရီရေနွေးဓာတ်ဘူးကိုလှမ်းယူနေစဉ် ထမင်းစားခန်း ထဲသို့ ဇင်ယော်စိုးရောက်လာသည်။

“ချစ်လေး... မင်းပျောက်သွားလို့ ကိုယ်လိုက်ရှာနေ တာ၊ လက်စသတ်တော့ မင်းကဒီရောက်နေတာကိုး၊ ဘာလာ လုပ်တာလဲ၊ အောက်ထပ်ဆင်းချင်ရင် ကိုယ့်ကိုပြောမှပေါ့၊ ဒူတိုကိုလန်နီးလာတဲ့အချိန် မင်းကိုမမြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတာပဲ”

“ဆေးသောက်မလို့ ရေနွေးလာယူတာပါ ကိုကို”
သံသယမကင်းသည့် သူ့မျက်ဝန်းများကို အားလုံးက စားလည်နေမိကြသည်။

ဒေါ်လှလှက သူသံသယကင်းရှင်းစေရန်ကြားမှဝင်ပြီး နှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ဇင်ယော်၊ ဧကရီဖျားနေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဆေးသောက်ဖို့ ရေနွေးလာယူတာ၊ အန်တီတို့ သားအမိ supper စားဖို့ လုပ်နေတုန်း သူ့ရောက်လာတာပဲ”

ဒေါ်လှလှစကားကြောင့်ဧကရီအတွက် သူ့စိုးရိမ်ပူပန် သွားပြီး ဧကရီမျက်နှာကို သူ့လက်ဖြင့် ပါးပြင်ချင်း နဖူးချင်း ခြိတ်စစ်စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဖျားနေပြီ ဧကရီ၊ မင်းဖျားနေတဲ့ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုအရင်ဆုံးအသိပေးသင့်တာပေါ့၊ ကိုယ်ဘာ ကြောင့် သတိမပြုခဲ့မိပါလိမ့်၊ တစ်ညလုံး ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာရှိ တဲ့မင်းလေး ကိုယ်တွေ့ပူနေတာ ကိုယ်သိသင့်တယ်၊ ဆောရီး

ပဲ ချစ်လေးရာ၊ ကော်ဖီပူပူလေးနဲ့ဆေးသောက်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်။ မင်းအတွက် ကော်ဖီပူပူလေး ကိုယ်ဖျော်ပေးမယ်။ ကံ... ကံ ဒီမှာ ခဏထိုင်နေဦး ဟုတ်လား”

မိုးယံရှေ့မှာမို့ ပိုပိုသည်းသည်းလေးယူယပြု၊ မျက်နှာချင်းထိကပ်၍ အခါခါစမ်းသပ်ပြနေပြီးမှ ကော်ဖီဖျော်ပေးသကြားပုလင်းနှင့်နို့ဆီပုလင်းတွေလှမ်းယူနေသဖြင့် ဒေါ်လှထွန်းက...

“အန်တီဖျော်ပေးပါမယ်ကွယ်” ဟုပြောပြီး သူမအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်လှလှဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုလှမ်းယူ၍ သူမကူထု၍ သူမလက်ထဲပါလာသည့်ဆေးဖြင့် တိုက်နေသည့် သူတို့နှစ်ဦးကို မိုးယံက မချိပြီးဖြင့်ကြည့်နေရသည်။

မမြင်ချင်သော်လည်း သည်းခံမျိုးသိပ်၍ ကြည့်နေရသလို မဟုတ်ပါလား...

မမြင်မတွေ့ချင်သော်လည်း တစ်အိမ်တည်းနေရတာတော့ မျက်နှာလွှဲထား၍လည်း မဖြစ်နိုင်။

သူ့ရှေ့မှာ တမင်ယူနေသည့် ဇင်ယော်စိုး၏အမည် သည့်လုပ်ရပ်များကို မနာလိုမရှုစိမ့်နိုင်သလို ညလယ်စာစားချင်စိတ်ပင်မရှိတော့ဘဲ ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကြပ်လာသည်။

“ဤ ငါ ချစ်လေး၊ အိမ်ပေါ်တက်ကြစို့၊ လျှောက်နိုင်ပါ့မလား၊ မလျှောက်နိုင်ရင် ကိုကိုပွေ့ချီသွားမယ်လေ”

“အို... လျှောက်နိုင်ပါတယ် ကိုကိုရဲ့၊ ဒီလောက်မဖြစ်ပါဘူး”

သူမက မိုးယံတို့သားအမိကိုအားနာပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ထွက်သွားမှပင် ဇင်ယော်စိုးလည်း သူမနောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

“ကဲ... သား ညလယ်စာ စားချင်စိတ်ရှိသေးရဲ့လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ၊ မေမေဖုတ်ထားတဲ့ပူတင်းလေးက မပွေးပါတယ်၊ စမူဆာတော့ မကြော်ပါနဲ့တော့၊ ညဘက် ကြီးမေမေညော်နေပါမယ်”

သားအမိနှစ်ယောက် ကော်ဖီပူပူနှင့်ပူတင်းကို ညလယ်စာအဖြစ် စားလိုက်ကြသည်။

“ကဲ သားရေ၊ အိပ်ဖျော်အောင်ကြိုးစားပြီး အိပ်နော်၊ ဘို့တို့စွတွေ ခေါင်းထဲသိပ်မထည့်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“သားအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေ”

“ကောင်းပြီ သား၊ Good night”

သားအမိနှစ်ယောက် ကိုယ့်အခန်းရှိရာ ကိုယ်လာခဲ့ကြပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၀)

ရက်များတရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးကြောလွင့်သွားပြီး တစ်လနီးထိ ခန့်ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

နှင်းစက်နှင်းပေါက်များ တဖွဲဖွဲကျနေသည်။

နှင်းစက်နှင်းပေါက်တို့ကို သယ်ဆောင်ပြီး ဝေဝေလေလေအေးကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ခံစားနေရ၏။

သည်ကနေည သူမအိပ်မပျော်နိုင်။ ခုတလော ညအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အတွေးများနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား...

သူမအိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် အိပ်ရာထဲမှထလာခဲ့ပြီး ခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ ဝရန်တာသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမရပ်နေစဉ် Westlife boyband ၏ More Than Words သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။

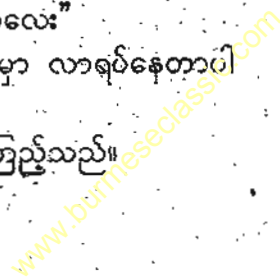
How easy it would be to show me
how you feel
More than words ...
is all you have to do to make it real ...
Then you wouldn't have to say
that you love me cos I'd already known

ထိုသီချင်းကို သူမ မမှတ်မိဘဲနေပါမလား...
စင်္ကာပူတွင် မိုးယံနှင့်သူမတို့အတူတူ မကြာခဏ နား
ထောင်ခဲ့ကြသည့် သီချင်းရယ်ပါ။

နှစ်ယောက်လုံး ထိုအခွေကိုကြိုက်သဖြင့် CD တစ်
ယောက်တစ်ချပ်စီ ဝယ်ထားခဲ့ကြ၏။

ထိုစီဒီချပ်ကို မိုးယံဖွင့်နေတာဖြစ်လိမ့်မည်။
ဝရန်တာတွင်ရပ်၍ သူမသီချင်းသံကို နားစွင့်နေမိသည်။
“ချစ်လေး”
ဝရန်တာသို့ ကိုကိုထွက်လာသဖြင့် သူမအံ့ဩတုန်လှုပ်
သွားသည်။

သူက ဧကရီနားမှာလာရပ်ပြီး...
“ခုချိန်ထိမအိပ်သေးဘူးလား ချစ်လေး”
“အိပ်မပျော်တာနဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ လာရပ်နေတာပါ
ဦးတို့”
ကိုကိုက ဧကရီကို စူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။

အကဲခတ်ကြည့်နေမှန်းသိ၍ သူမ မလုံမလဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီလောက်အေးတဲ့ညမျိုးမှာ အနွေးထည်မဝတ် ဘာမဝတ်နဲ့ မချမ်းဘူးလား ဧကရီ”

သူမလက်မောင်းများကိုဆုပ်ကိုင်စမ်းသပ်ရင်း သူ့ပြောလိုက်သည်။

♫ ♫ ♫ What would you do ...
If my heart was torn in two
More than words ... to show you feel
that your love for me is real - - -

တငြိမ့်ငြိမ့်ထွက်ပေါ်နေသည့် သီချင်းသံကို ကိုကိုဝီသတိပြုမိသွားပြီး အဓိပ္ပါယ်ပါပါပြီးလိုက်သည်။

“ချစ်လေးအိပ်မပျော်တာ ဟိုကောင်ဖွင့်နေတဲ့ သီချင်းသံကို နားထောင်နေလို့ထင်တယ်”

သူမကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကိုကိုစွပ်စွဲမှုပြေမိပြီး သူမ မသက်မသာ သက်ပြင်းရှိုက်နေမိသည်။

“ကိုကိုပြောတာ ဟုတ်သလား ဧကရီ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ ဧကရီအိပ်မရလို့ပါ”

“ဧကရီစိတ်ထဲမှာ သူ့ရှိနေတုန်းပဲလား”

“ဧကရီကို ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ ကိုကို”

“မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ကိုကိုမျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေတာက အတိအကျဖြစ်လာမိသည်။

တာတွေက ဧကရီအပေါ်သံသယဖြစ်စရာတွေပဲလေ”

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ချစ်လေးအတတ်နိုင်ဆုံးကောင်းအောင်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက အမြဲအထင်လွဲနေတယ်”

“အထင်မလွဲစေချင်ရင် အထင်မလွဲအောင်နေပေါ့”

ဧကရီခိုချင်နေမိသည်။

စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုတင်းကြပ်လာပြီး မျက်ရည်များပင့်

ရစ်လာမိသည်။

ကိုကိုကို ရှင်းပြရန် ခက်လိုက်တာ... . . .

“ချစ်လေးကြောင့် ကိုကိုတစ်နေ့မှစိတ်မချမ်းသာဘူးကွ”

“လည်းလား”

“ကိုကိုစိတ်ချမ်းသာချင်ရင် ချစ်လေးတို့အိမ်ပြန်ကြပါစို့”

“အိမ်မှာဆက်နေနေတာ ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”

“ကိုယ့်ဒီအိမ်မှာနေနေတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လို့ ချစ်လေး

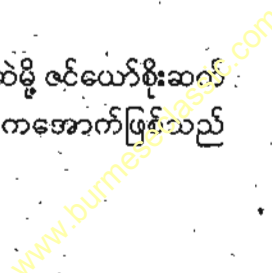
ထင်သလဲ”

“နားမလည်နိုင်ဘူး ကိုကို”

“သီချင်းသံကရပ်မသွားဘဲဖွင့်ထားဆဲမို့ ဇင်ယော်စိုးဆက်

နားထောင်နေရင်း ရင်ထဲတွင် ကသိကအောက်ဖြစ်သည်

အတိအကျဖြစ်လာမိသည်။

... မိုးယံဖွင့်ထားတဲ့ သီချင်းကိုအိပ်မပျော်နိုင်တဲ့
ဧကရီကနားထောင်နေတာ ဘာသဘောလဲ... .

ဧကရီကို သူ့ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ့အသိ
ဆုံးပါ။

“ပြောစမ်း ဧကရီ ဟိုထောင်ဖွင့်ထားတဲ့သီချင်းကို မင်းက
နားထောင်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဘူး။ အိပ်ခန်းထဲမှာ ကိုကိုတစ်
ယောက်တည်းထားပစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မင်းရင်ထဲမှာ
သူရှိနေသေးသမျှ ငါမပျော်နိုင်တော့ဘူး နားလည်လား”

“အိပ်ပြောင်းကြစို့ ကိုကို။ ကျွန်မတို့အိမ်ပြန်ရောက်ရင်
ပြဿနာတွေအားလုံး ရှင်းသွားလိမ့်မယ်။ ကိုကိုဘာကြောင့်
ဒီအိမ်ကြီးမှာဆက်ပြီးနေနေရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေရတာ ကိုယ့်အတွက်
ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်နားလည်ခဲ့ရပြီ
တကယ်တော့ ကိုယ်က မိုးထဲတို့သားအမိကိုစိတ်ဆင်းရဲစေခဲ့
လို့ ဒီအိမ်မှာလာပြန်နေတာ။ ကိုယ်ပဲစိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်
ကြာတော့ ကိုယ်မခံစားနိုင်တော့ဘူး သိလား ဧကရီ”

“ဒါဖြင့် ဧကရီတို့အိမ်ပြန်ကြဖို့ ကိုကိုဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်တို့အတွက် အိမ်ပြန်တာ
အကောင်းဆုံးပဲ”

သူက သူ့မနားနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်
ပြီး သူမမျက်နှာလေးကို သူ့ပခုံးပေါ်မှောက်ချလိုက်သည်။

မိုးယံဖွင့်နေသည့်သီချင်းကို နားမထောင်စေချင်သည့်
သဘောရယ်ပါ။

“ကဲ... ကိုယ်တို့အခန်းထဲဝင်ကြစို့။ ဒီမှာ ကြာကြာရပ်
နေရင် အအေးမိပြီးဖျားလိမ့်မယ်”

အခန်းထဲရောက်တော့ သူမကနှစ်ယောက်အိပ်ခူတင်
ကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ခွေခွေကလေးအိပ်ပျော်သွားသည်။

သူက ရုတ်တရက်အိပ်မပျော်ဘဲ အတွေးနယ်ချဲ့နေ
သည်။

မိုးလင်းခါနီးမှပင် သူ့အိပ်ရာဝင်ရန် ခူတင်ပေါ်ပစ်လှဲ
ဆိုက်၏။

သူမဆံပင်များက ပြေလျော့ကျပြီး အိပ်ရာထက်မှာ
နေသည်။

အချိန်တိုင်း ကြည့်မိတိုင်းသိပ်လှနေသည့် သူမကြောင့်
သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုနေမိ၏။

မိုးယံဖွင့်ထားသည့်သီချင်းသံကလည်း ယခုမှပင် ရပ်
သွားသည်။

တစ်ညလုံး သီချင်းမဖွင့်ရန် မိုးယံကိုတားမြစ်ခဲ့မည်ဟု
သူ့ဦးစားနေမိ၏။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဧကရီကစောစောနိုးလာခဲ့ပြီး သူကအတော်နေမြင့်မှပင် နိုးလာခဲ့သည်။

သူ့အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်နှင့်...

“ချစ်လေး... ရေမိုးချိုးပြီး အလှပြင်ထား၊ ကိုကိုနဲ့ အတူအပြင်သွားကြရအောင်” ဟု ပြောသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကို”

“ကိုယ်တို့ဒီနေ့နေ့လယ်စာကို အပြင်မှာအတူတူစားကြမယ်၊ ပြီးတော့ စက်ရုံတွေသွားကြည့်တဲ့ဆီ ချစ်လေးကိုပါ ခေါ်သွားမလို့”

သူ့စိတ်လိုလက်ရပြောနေ၍ သူမဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူပြောသည့်အတိုင်း ရေချိုးခန်းဝင် ရေမိုးချိုးပြီး အလှပြင်နေ၏။

ခရမ်းရောင်ထက်အောင်ဆင်တူ ပိုးသားဝတ်စုံပုံဆန်လေးကို ဝတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်၊ ဖိနပ်များကိုပါ ဆင်တူရွေးယူလိုက်သည်။

ခရမ်းစွဲတစ်ဆင်စာကိုပါ ဆင်မြန်းလိုက်သောကြောင့် သူမရုပ်ရည်လေးက နဂိုရှိသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာပို၍ ချောမောလှပသွားသည်မဟုတ်ပါလား...

“ဟာကွာ... ဒီလိုပြင်ဆင်ထားမှ ကိုယ့်မိန်းမက ပိုပြီး

လှသွားတယ်”

သူ့မပခုံးကိုဖက်၍ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားသောမျက်နှာဖြင့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာသည်။

၂၂၂ ၂၂၂ ၂၂၂

လှေကားတစ်ဝက်သို့ရောက်သည်နှင့် သီချင်းသံကြောင့် သူ့မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ခြေလှမ်းများပါရပ်တန့်သွားသည်။

လှေကားပေါ်တွင်ရပ်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင်ထိုင်နေသည့် မိုးယံကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူမက အံ့သြနားမလည်စွာ သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုကို၊ သွားကြစို့”

သူက သူ့မပခုံးကိုဖက်ထားရာမှ လက်ကိုရှုပ်လိုက်ပြီး ရှေ့မှဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ မိုးယံအနီးမှာသွားရပ်လိုက်၏။

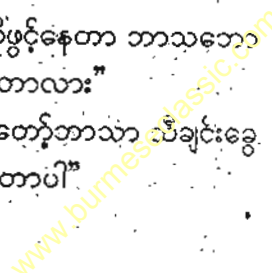
“ဟေ့ကောင် မိုးယံ”

“ပြောပါ ကိုကို၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စဟုတ်လား၊ မင်းဒီသီချင်းကိုဖွင့်နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ ငါ့ကိုတမင်စောင်းချိတ်ပြီး ဖွင့်နေတာလား”

“အို... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ သီချင်းခွေ

အသစ်ထွက်လို့ ဝယ်ပြီးနားထောင်နေတာပါ”

“ဟေ့ကောင် မိုးယံ၊ မင်းဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ ဧကရီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းရင်ထဲမှာ မရှင်းသေးဘူးဆိုတာ ငါနားလည် တယ်ကွ သိလား၊ တယ်လေ ငါ... ဆွဲထိုးလိုက်ရ”

သူက မိုးယံအင်္ကျီကော်လာစကိုဆောင်ဆွဲလိုက်ပြီးမှ ဒေါသကိုချုပ်ထိန်းလိုက်သည်။

“ဧကရီက သူ့အနီးရောက်လာပြီး...”

“အို... ကိုကိုကလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရန်လိုနေရ တာလဲ သွားကြပါစို့”

“ငါက ရန်လိုတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က မရိုးသားတာ နားလည်လား”

“သီချင်းနားထောင်တာပဲ ကိုကိုရယ်၊ အတွေးမခေါင် ချင်စမ်းပါနဲ့”

“မင်းက ဘာကိစ္စ မိုးယံဘက်က ဝင်ပြောနေရတာလဲ လာစမ်းကွာ သွားမယ်”

သူစိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူ့မကိုယ်လေးတို့ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်တော့ သူမခလုတ်တိုက်ပြီး ဖွားထောက်လဲကျသွား၏။

သို့သော် သူကမထူဘဲ ကားပေါ်တက်သွားသဖြင့် သူ့ဘာသာအားယူထရပ်လိုက်ပြီးမှ ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ရ

သည်။

“မင်းက မင်းအကောင်သနားအောင် ချော်လဲပြနေရ သေးလား၊ မို့ယာမာယာများနေလိုက်တာ လွန်ပါရော”ဟု တုတ်တုတ်တွတ် အပြစ်ပြောလေသည်။

မိုးယံက သူတို့နှစ်ဦးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရွိုက် နေမိ၏။

“ဪ... ဧကရီ... ဧကရီ...”

သဝန်ကြောင်လွန်းတဲ့ ကိုကိုကိုရွေးချယ်ခဲ့တာ မှားမနေ ပြီထင်တယ်...

မင်းအတွက် ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ဧကရီရယ်၊ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဇင်ယော်စိုးမကြည်သာတော့ပါ။

နေ့လယ်စာ အတူတူစားခဲ့ကြသော်လည်း စကားမပြော ဖြစ်ကြတော့တဲ့ နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိကြ သည် မဟုတ်ပါလား...

ညနေအိမ်ပြန်လာသည့်အချိန်အထိ မပြုံးမရယ်နိုင်ဘဲ သူ့မျက်နှာက သူန်သူန်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေဆဲပင်။

အခန်း(၁၁)

နောက်တစ်နေ့ညနေ။

သူမမီးဖိုထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ဒေါ်လှလှပင် သူမကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေလေသည်။

“ဘာတွေဝင်လုပ်နေတာလဲ ဧကရီ”

“သင်္ဘောသီးသုပ်မလို့ပါ အန်တီ”

“မောင်ဇင်ယော်စိုးက သင်္ဘောသီးသုပ် စားချင်လို့ထင်လား”

“သူစားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဧကရီစားချင်လို့ပါ။ သင်္ဘောသီးသုပ်ဆိုတာမျိုးက restaurant တွေမှာသွားဝယ်စားလို့မရဘူး။ ကိုယ်တိုင်အားရပါးရသုပ်စားမှ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လုပ်နေတာ”

စကားတပြောပြောနှင့် သင်္ဘောသီးအခွံနှာနေရာမှ လက်ကိုစားရှုသွားသည်။

“အား...”

“ဟင်... မိန်းကလေး၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ လက်ကို စားရှုသွားပြီထင်တယ်”

ဒေါ်လှလှက သူမအနီးရောက်လာပြီး စားရှုသွားသည့် ဘယ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်... လက်ညှိုးမှာရှုသွားတာပါလား၊ သွေးတွေ ထွက်လာပြီ၊ လာ... လာဆေးခန်းသွားရအောင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်တီ၊ နည်းနည်းလေးရှုသွားတာပါ။ Hansaplast တပ်လိုက်ရင် ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်လှလှက သွေးမြင်လျှင်လန့်တတ်သူမို့ စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး သားဖြစ်သူကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“သားရေ မိုးယံ၊ ဆေးသေတ္တာလေးအမြန်ယူပြီး လာခဲ့ပါဦးဟေ့”

မိုးယံက အနီးသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့်ရောက်လာပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဧကရီလက်စားရှုသွားလို့ လုပ်ပါဦး”

“ဟုတ်လား၊ ဧည့်ခန်းထဲကိုထွက်ခဲ့ကြလေ၊ ကျွန်တော် ဆေးသေတ္တာသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး မိုးယံပြေးထွက်သွား၏။

ဒေါ်လှလှနှင့်ကေရီက ဧည့်ခန်းထဲထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ခဏကြာတော့ မိုးယံအိမ်ပေါ်ထပ်မှပြန်ဆင်းလာပြီး သူ့
လက်ထဲတွင် ဆေးသေတ္တာလေးပါလာခဲ့သည်။

“ဘယ်နားထံသွားသလဲ ကေရီ”

“ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးကိုရှုသွားတာပါ”

မိုးယံက ကေရီကိုအရက်ပျံတို့ပေးမည်ပြုတော့ ကေရီ
ငြင်းလိုက်၏။

“ကေရီဘာသာ ဆေးထည့်ပါမယ်”

Spirit ဆွတ်ထားသောဝှမ်းကိုလှမ်းယူပြီး ကေရီပြော
လိုက်သည်မို့ မိုးယံဘာမှမပြောတော့ပေ။

သို့သော် Hansaplast ကပ်ခါနီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပ်
ပေးရန် သူကပြောသည်။

“Hansaplast ကိုတော့ ကေရီ ဘာသာကပ်လို့ရမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပဲ ကပ်ပေးပါမယ်”

ကေရီငြင်းမည်ပြုစဉ် သူက ဓားရှုထားသည့် ကေရီဘယ်
လက်ကိုဆွဲယူပြီး Hansaplast ကပ်ပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် ထိုးဆိုက်လိုက်သည့်
ကားသံကိုကြားလိုက်ရသည်မို့ ကေရီလက်ကို ရုန်းလိုက်မိသည်။

“နေဦးလေ ကေရီ ကပ်လို့မပြီးသေးဘူး”

ကေရီလက်ကို Hansaplast ကပ်ပေးနေစဉ် ဧည့်ခန်းထဲ
ဝင်လာသောဇင်ယော်စိုးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့်
ဇင်ယော်စိုးထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွား၏။

“ဒါဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟိန်းခနဲထွက်ပေါ်လာသည့် သူ့အသံကြောင့် ကေရီရော
မိုးယံပါ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြသည်။

မိုးယံဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့ဇလက်ကို ကမန်းကတန်း
ရုန်းပစ်လိုက်မိသည်။

“ဟေ့ . . . မေးနေတာပြောကြလေ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ
လို့”

မိုးယံဘာပြောရမှန်းမသိသလို ကေရီလည်း ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်ပြီး ပြောမထွက်။

ဒေါ်လှလှက ကြားမှဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

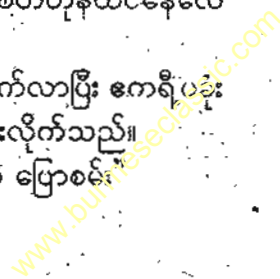
“ကေရီလက်ဓားရှုသွားလို့ Hansaplast ကပ်ပေးနေတာ
ပါကွယ်”

“ဘာ . . .”

ဇင်ယော်စိုးအသံက ကျယ်လောင်လွန်းလှ၏။ ပြီးတော့
ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေလေ
သည်။

ပြီးတော့ ကေရီနား ချက်ချင်းရောက်လာပြီး ကေရီပခုံး
နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာကြောင့်ဓားရှုတာလဲ ပြောစမ်း”

“ဟို... သင်္ဘောသီးသုပ်မလို့၊ သင်္ဘောသီးအခွံခွာရင်နဲ့...”

“စားရရင် ဆေးခန်းသွားပြပါလား၊ ဘာကြောင့် ဒီကောင်ကိုဆေးထည့်ခိုင်းနေတာလဲ၊ မင်းကိုက အယုယခံချင်နေတာမဟုတ်လား ဧကရီ”

“အို... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ဧကရီရုတ်ရွံ့ထူပူသွားသလို မိုးယံနှုတ်ဒေါ်လှလှတို့လည်း မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

“ပြောစမ်း ဧကရီ၊ မင်းတို့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ မသိပ်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေကြပြီလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“Hansaplast ကပ်ဖို့ သူ့ဘာသာကပ်ရခက်လို့ တွေ့တော်ကပ်ပေးလိုက်တာပါ”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ငါဒီလောက်သဝန်တို့နဲ့ သိလျက်နဲ့ ငါ့မိန်းမနဲ့လာပြီး ပတ်သက်နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ သူ့အသံက ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်နေပြီး မျက်ဝန်းများ သံသယဖြင့် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်မို့ အားလုံးအံ့ဩထင်လန့်နေကြသည်။

“သင်္ဘောသီးသုပ် ဟုတ်လား၊ စားချင်ရင် ငါပြန်လာအပြင်ထွက်ပြီး ဝယ်စားလဲရရက်နဲ့ တောက်”

ဧကရီကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး ဆူပူမာန်မဲနေသလို ဒေါ်လှလှကြားဝင်လိုက်သည်။

“အိုကွယ်... သူ့ခမြာ တစ်ခါတလေစားချင်လို့နေမှာပေါ့၊ ဆိုင်ကဝယ်စားတော့ ကိုယ်တိုင်သုပ်သလို ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ မဆူပါနဲ့တော့ကွယ်”

“အန်တီဝင်မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ကျွန်တော်အူတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါက မိန်းကလေးကိုသနားလို့ပါ၊ မင်းကတစ်နေ့လုံး အခန်းထဲမှာပဲ နေခိုင်းတာကရော ကိုယ်ချင်းမစာဘူးလား”

“ခင်ဗျားပါးစပ်ပိတ်ထားပါ၊ လင်မယားကြား ဝင်မပါနဲ့၊ ငါတော့ ခင်ဗျားသားမိုးယံကို ထိန်းထားစမ်းပါ”

သူစိတ်ဆိုးလွန်း၍ ကြမ်းတမ်းသည့်စကားများ နှုတ်မှထွက်သွားသည်။

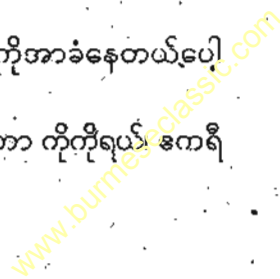
“ကိုကို... အန်တီကို သည်လိုမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ကြရင်ကောင်းမယ်”

“မပြန်ဘူး၊ တမင်လာနေတာ”
“ဒါဖြင့် ဧကရီတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားတော့မယ် ကိုကို”

ဧကရီစိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့်အမူအရာဖြင့်ပြောပြီး ချာခနဲထွက်သွားသဖြင့် သူကလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲသလိုက်သည်။ ပြီးတော့...

“မင်းက မင်းအကောင်ရှေ့မှာ ငါ့ကိုအာခံနေတယ်ပေါ့၊ ဘယ်လား”

“Meaningless (အဓိပ္ပါယ်မရှိ)လိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ ဧကရီတော့မယ်”

ဧကရီရုန်းပစ်လိုက်သည်။ သူက ဒေါသမိုးမွန် သဝန်
တိုစိတ် ငယ်ထိပ်တက်ပြီး သူမမျက်နှာပေါ် လက်တစ်ဖက်က
ရောက်သွားတော့၏။

ဧကရီမျက်နှာလေး လည်ထွက်သွားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာပါ
ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

“ဟင်... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ကိုကို၊ ခင်ဗျား
အတော်ရက်စက်ပါလား။”

မိုးယံက မမျိုသိပ်နိုင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်လှလှက ဧကရီကိုထိန်းမတ်ပြီး ဖက်ထားလိုက်
သည်။

“မင်းတို့သားအမိကြည့်ရတာ ဧကရီအပေါ် အတော်
သနားဂရုဏာဖြစ်နေပုံရတယ်၊ တစ်သက်လုံးကြည့်ရှုစောင့်
ရှောက်ခွင့်မရတာ သနားစရာပဲ၊ ကျွတ်... ကျွတ်... အားလုံး
သနားတယ်ကွာ။”

သူ့အသံက သရော်လှောင်ပြောင်မှုများပြည့်နေပြီး
မျက်နှာကြီးက မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် မာကျော
ခက်ထန်နေသည်မဟုတ်ပါလား...။

“ဒီမှာ မောင်ဇင်ဇော်စိုးရဲ့၊ သူများသားသမီးယူပြီး
သည်လိုပဲ နှိပ်စက်နေရသလားကွယ့်၊ မင်းစိတ်ဓာတ်ထဲ
အောက်တန်းကျလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို၊ ဧကရီမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး”

အသက်ရှူခွင့်လေးတောင်မရလောက်အောင် ကိုကိုနှိပ်စက်
နေတာတော့ လွန်လွန်းပါတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ပြောင်းလာ
တာကိုက ဧကရီနဲ့ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ရှာဖို့ရည်ရွယ်ချက်ပဲ
မဟုတ်လား။”

“မှန်တာပေါ့ကွ၊ မင်းကိုစိတ်ဆင်းရဲစေချင်တာ”

“ဒါဖြင့်လဲ ကိုကိုတို့ပဲနေခဲ့ကြပါ၊ ကျွန်တော်တို့သားအမိ
အိမ်ပြောင်းတော့မယ်”

“မင်းမှာ ဘယ်အိမ်ရှိသေးလို့လဲ”

“ဒီလောက်အထင်မသေးပါနဲ့ ကိုကို၊ ကျွန်တော့်မှာ
အမေအတွက်အိမ်ခန်းတစ်ခန်းတော့ ဝယ်ပေးနိုင်တဲ့စွမ်းရည်
ရှိပါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ သွားပေါ့ကွာ” ဟု သူ့ခပ်မဲမဲပြောသည်။

“ကဲ မေမေ ပစ္စည်းတွေသိမ်းကြပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့
သားအမိဆင်းသွားကြမှပဲ သူတို့ပြဿနာအေးမယ်”

မိုးယံဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်နှင့်
အတူတူ တားဆီးလိုက်သည်။

“အို... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မိုးယံတို့သားအမိ
ဆင်းသွားစရာမလိုပါဘူး၊ ဧကရီပဲထွက်သွားပါမယ်၊ ဧကရီ
ကြောင့် ခုလိုဖြစ်နေကြတာပါ”

ဧကရီအိမ်ထဲမှ ကသောကမျော ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။
ထိုအခါက မိုးယံအားလုံးအံ့ဩငေးကြောင်နေမိကြပြီးမှ ဇင်ဇော်

စိုးက သူမနောက်မှလိုက်လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ မိုးယံ . . .
 “ဟေ့ ဧကရီ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့”
 ဇင်ယော်စိုးအော်ပြောလိုက်သော်လည်း ဧကရီလုံးဝ
 လှည့်မကြည့်တော့ပေ။
 သူမအပေါ် ဖော်ကားမော်ကားပြောနိုင်လွန်းသည့် ကိုကို
 အသံကို ကြားလိုစိတ်ပင် မရှိတော့ပါ။
 ကိုကိုအချစ်က ရက်စက်မှုနှင့်ပြင်းထန်လှသည်မို့ မခံ
 စားနိုင်တော့ပါ။
 သူမအိမ်ပြောင်းလာပြီးနှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကိုကိုက
 သူမကားကိုယူထားပေးခဲ့သည်မို့ အဖြူရောင်စူပါဆလွန်းကား
 လေးက တိုက်ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အဆင်သင့်ရှိနေသည်
 မဟုတ်ပါလား . . .
 သည်အိမ်ရောက်လာကတည်းက အခန်းအောင်းနေရ
 သဖြင့် တစ်ခါမျှ ကားမမောင်းဖြစ်တော့ပေ။
 ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှ spare key ကိုသူ
 ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။
 “ဟေ့ ဧကရီစိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့၊ ရပ်လိုက်စမ်း”
 ဇင်ယော်စိုးအော်ဟစ်ပြီး တားဆီးလိုက်သော်လည်း
 ဧကရီကားက ခြံထဲမှအရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းထွက်သွားပေပြီ။
 “ဒုက္ခပါပဲ . . . ဧကရီ . . . ဧကရီ”
 မိုးယံဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်သလို ဇင်ယော်
 စိုးက သူ့ Cygnus ကားကြီးဖြင့် ဧကရီနောက်မှ အပြိုင်လိုက်

လာခဲ့ကြ၏။
 ဧကရီစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးပင်ပန်းနေသည်။ အသည်း
 နှလုံးတစ်ခုလုံး နာကျင်ကြော့ကွဲနေမိသည်မဟုတ်ပါလား . . .
 - - - ဧကရီသွားတော့မယ် ကိုကိုရယ် . . . သွားပါ
 ရစေတော့ရှင် . . . ဧကရီအချစ်ကို မယုံနိုင်တော့သလို ဧကရီ
 အပေါ် သံသယတွေအမျိုးမျိုးဝင်နေတဲ့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ
 ဧကရီမနေပါရစေနဲ့တော့ ကိုကို . . .
 ကိုကိုဆိုးခဲ့သမျှ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ခဲ့သမျှ ကိုကိုအပေါ် ချစ်တဲ့
 စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ သည်းခံခဲ့ပါတယ် . . .
 တကယ်တော့ . . . တကယ်တော့ မိုးယံရှိနေတဲ့အိမ်
 တြီးဆီ ကိုကိုပြန်ပြောင်းလာတာကိုက အဓိပ္ပါယ်မရှိခဲ့တာ . .
 အငြိုးအတေးကြီးလွန်းခဲ့တာပါ . . .
 ဧကရီသစ္စာရှိခဲ့ပါတယ် ကိုကို၊ တစ်နေ့လုံး အခန်း
 အောင်းပြီး ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာ နေခဲ့ရတဲ့ရက်များစွာကို စက္ကန့်နဲ့
 ဆွဲဆန်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဧကရီနှလုံးသားတွေ သိပ်တင်းကြပ်
 နေရပါပြီ . . .
 ဧကရီပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှ မျက်
 ခည်တွေ စီးကျလာသည်။
 “ဧကရီ . . . ဧကရီ၊ သုတိနဲ့မောင်း”
 မိုးယံဆိုင်ကယ်က ဧကရီကားဘေးရောက်လာပြီး အော်
 ပြောလိုက်သောကြောင့် သူမဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲ
 စစ်လိုက်သည်။

... ပြဿနာထပ်ဖြစ်ချင်လို့ လိုက်လာတာလား မိုးယံ... ဟု စိတ်ထဲမှ မေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် သူတို့နှစ်ဦးကိုကျော်ပြီး ဇင်ယော်စိုး၏ Cygnus ကားကြီးက ကျော်တက်လိုက်သည်။

ဧကရီနုလုံးသွေးတွေပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားနေသည်။ တည်ငြိမ်မှုရအောင် ကြိုးစား၍မရနိုင်။

ကိုကိုကားကိုမြင်တော့ ပိုပြီးသတိလက်လွတ်ဖြစ်နေမိ၏။ ကားကို အရှိန်မြင့်ပြီး ကျော်တက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

စိုးထိတ်ကြောက်လန့်မှုက သူမကိုဝါးမျိုထားပြီး ကိုကိုနှင့် အဝေးဆုံးကိုပြေးချင်နေသည်။

ထိုစဉ် ရှေ့မှ ဟီးနိုးကားကြီးတစ်စီးအရှိန်ဖြင့်လာနေတာကို တွေ့ရ၏။

သူမကားကို လီဗာစွတ်တင်ပြီး ရှေ့သို့ကျော်တက်လာအခါခါကြိုးစားနေသောကြောင့် ဇင်ယော်စိုးက သူမကားထဲမှနေ၍ သူ့ကားဖြင့်ကာဆီးပြီးမောင်းနေရသည်။

တစ်နေရာအရောက်... .

“ဂျိမ်း... ဒိန်း... ဒိန်း”

ဇင်ယော်စိုး၏ Cygnus ကားကြီးနှင့် ဟီးနိုးကား

တဆတိုက်မိပြီး Cygnus ကားကြီး လည်ထွက်သွားသည်။

“ဟင် ကိုကို... အမလေး”

သူမကားလေးပါ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ပရမ်းပတာထိုးရပ်သွားရသည် မဟုတ်ပါလား... .

ကိုကိုကားရှိရာ သူမရုတ်တရက်မသွားဝံ့ဘဲ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်တွေဝေနေမိသည်။

“ကိုကို... ကိုကိုရယ်... ဧကရီကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာ... . ဧကရီကြောင့်နေရပြီ ကိုကို”

မိုးယံက ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး ကိုကိုထံပြေးသည်။ ပြီးတော့ လူတွေဝိုင်းအုံလာကြပြီး ဆူဆူညူညူအသံတွေကြားနေရသည်။

“လာလေ ဧကရီ၊ ကိုကိုကို ဆေးရုံသွားပို့ရမယ်”

မိုးယံက သူမလက်တစ်ဖက်ကို အတင်းအကြပ်ဆွဲခေါ်လာတာကိုပဲ သတိရသည်။ သူမစိတ်ထိခိုက်ပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသလို သတိကင်းမဲ့နေသည် မဟုတ်ပါလား... .

သူက သူမစကားတွေကိုနားမလည်နိုင်သည့်မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်မို့ သူမစိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

သူ့ဒဏ်ရာက ခေါင်းနှင့်ခါးကိုထိထားသည်မှာ အပြင်းထန်ဆုံးရယ်ပါ။

သည်တော့ မျက်လုံးများကွယ်သွားနိုင်သလို အတိတ်မေ့သွားနိုင်၏။ ခါးကြောင့် ခြေထောက်များအကြောသေသွားပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်သည့် ဘဝမျိုးလည်းရောက်သွားနိုင်သည်ဟု ဆရာဝန်တွေက ပြောပြခဲ့သည်မို့ သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိခြင်းပါ။

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်မသိဘူး”

ကိုကိုနုတ်မှစကားကြောင့် ဧကရီတစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားလေသည်။

“ဧကရီဆိုတာ ကိုကိုဇနီးပါ။ ကိုကိုလုံးဝမမှတ်မိတော့ဘူးလား ကိုကိုရယ်”

“မင်းက ကျုပ်ဇနီးဟုတ်လား ဟား ဟား ဟား ၊ ဟုတ်မှဆိုပြောစမ်းပါ။ မင်းလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးဟာ ကျုပ်လိုအတိုတတစ်ယောက်ရဲ့ဇနီးဆိုတာဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟင်၊ ကျုပ်ခြေထောက်တွေက လုံးဝလှုပ်မရတော့ဘူး”

သူက အံ့ဩမယ့်နိုင်လွန်းစွာပြောနေသည်။

ဧကရီမျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်စက်များက ကိုကို

အခန်း(၅၂)

သူနှစ်ရက်ခန့်သတိလစ်နေပြီးမှ သတိပြန်ရလာသည်။ သူ့မျက်လုံးများကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်မျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မဟုတ်ဘဲ လား...

“ကိုကိုသတိရပြီနော်၊ မျက်လုံးတွေ မြင်ရတယ်နော် ကိုကို”
“မြင်ပါတယ်”

သူ့အသံက အားလျော့နေပြီး လေသံမျှသာ...

“ကိုကိုအနားမှာ ဧကရီရှိနေတယ်နော် ကိုကို၊ ဧကရီကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင် ကိုကို”

ရင်ဘတ်ပေါ် တစ်စက်ချင်းကျနေ၏။

“ကျုပ် . . . ကျုပ်ဘာမှမသိတော့ဘူး။ ဘာတစ်ခုမှမသိဘူး။ ထွက်သွားစမ်း။ ကျုပ်အနားက ခုချက်ချင်းထွက်သွားပါ”

“ကိုကိုရယ်”

သူမကြေကွဲဆိုနစ်စွာ ကြိတ်၍ရှိက်ငိုနေမိသည်။

“ကံကြမ္မာက ရက်စက်လိုက်တာနော်၊ ကိုကိုနဲ့ဧကရီအပေါ် ရက်စက်လိုက်တာရှင်”

အက်ကွဲဆိုနစ်စွာ ပြောနေမိသည်။

သံသယဆိုတဲ့သဝန်တို့မူဟာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ဝါးဖျိပစ်ခဲ့ပြီ ကိုကို . . .

ဆေးရုံတွင် တစ်လခန့်ကုသခဲ့ပြီးမှ ဆေးရုံမှဆင်းခွင့်ရလေသည်။

မိုးယံက သူနေကျောင်းစပြုလာသည့်ရက်မှစ၍ ဆေးခုံသို့ ရောက်မလာတော့ပေ။

သူဆေးရုံမှဆင်းလာချိန်တွင် မိုးယံတစ်ယောက် ရန်ကုန်မြေ၌ မရှိတော့ပါ။ L.A သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၃)

ကိုကိုကို သူ့ငါးထပ်တိုက်ကြီးရှိရာ ခြံကျယ်ကြီးဆီသို့ သူမပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး အသင့်ယူဆောင်ထားသည့် wheel chair ပေါ် သူ့ကိုထိုင်စေသည်။

သူ့ကုမ္ပဏီမှဝန်ထမ်းအချို့ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြ၊ ကူညီကြေကြေသော်လည်း အားလုံးကို သူ့ကမမှတ်မိသလို စကားထည်းမပြော။

ခေတ်မီလှပ၍ ခမ်းနားကျယ်ဝန်းလှသည့် ငါးထပ်ကိုက်ခြံဆီ သူ့မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ Winter ”(ဆောင်း)

www.burmeseclassic.com

သူတိုက်အိမ်ကြီးနဖူးစည်းမှာ သူကိုယ်တိုင်တပ်ဆင်စေခဲ့သည့် ရွှေရောင်ဆင်းဘုတ်ကြီး. . .

တိုက်ကြီး၏ပဉ္စမထပ်ဆီသို့ lift ဖြင့်ဓာတ်လာခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲဝင်လာခဲ့သည်။

ပန်းနုရောင်ဇာကန့်လန့်ကာတစ်ထပ်၊ ပိုးကန့်လန့်ကာတစ်ထပ်ဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသည့်အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးက လှပသပ်ရပ်နေဆဲ၊ လတ်ဆတ်နေဆဲပင်။

“ကိုကိုကို ဧကရီပြုစရာရှိတယ်နော်”

ဧကရီမန်တင်ခဲ့အံ့ဆွဲထဲမှ ကတ္တီပါဘူးလေးကိုထုတ်ယူပြီး အထဲမှရွှေဆွဲကြိုးလေးကိုပြုလိုက်သည်။

ရွှေကြိုးတွင် စိန်လော့ကက်လေးက ဝင်းလက်ပြီး တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။

“ဒါကျွန်မတို့ ပထမဆုံးချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကိုကိုဆွဲပေးခဲ့တာလေ၊ မှတ်မိလား ကိုကို”

သူမက ရွှေကြိုးလေးကို လည်တိုင်တွင်ဆွဲလိုက်ရင်း နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာမေးနေ၏။

သူ့အတန်ကြာတွေဝေနေပြီးမှ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည့် သူမကြွေကွဲနာကျင်သွားရပြီ။

“ဟင်. . . တကယ်မမှတ်မိတော့ဘူးလား ကိုကိုရယ်”

အဟင့် ဟင်၊ ဧကရီကြွေကွဲရပါပြီ ကိုကို_ဧကရီလေ ကိုကို တစ်ယောက်ကိုပဲ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ခဲ့ရတာပါရှင်”

သူ့ရှင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး သူမတသိမ့်သိမ့်ခိုရှိကနေမိသည် မဟုတ်ပါလား. . .

. . . သည်စကားတွေကို ဘာဖြစ်လို့များ ခုချိန်ကျမှ ပြောရတာလဲ ချစ်လေးရယ်၊ ကိုကို့ခြေထောက်တွေ မသန်စွမ်းနိုင်တော့ဘဲ ဒုက္ခိတဘဝရောက်တော့မှပဲ ဖွင့်ပြောရသလား တလေးရယ်. . . မင်းကလေး ကိုကိုနဲ့ဝေးရာကို သွားပါတော့ တွာ. . . သွားပါတော့၊ မင်းပျော်ရွှင်အောင် ကိုကိုမစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ဘူးကွယ်. . .

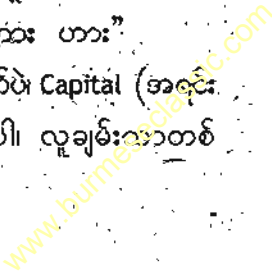
“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဟေမန္တလေ၊ ‘ဆောင်း’လို့ကိုကိုနာမည်ပေးခဲ့တယ်၊ မှတ်မိသလားဟင်”

“မမှတ်မိဘူး၊ အံ့ဩနေတာက ကျုပ်ဟာဒီလောက်ပဲ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက်လား ဟား ဟား”

“ကိုကိုဟာ ဟာကယ့် Boss တစ်ယောက်ပဲ၊ Capital (အရင်းအနှီး)တွေအများကြီးပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့လူပါ၊ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ပါ ကိုကို”

“မင်းက ကျုပ်ကိုချစ်တယ်တဲ့လား”

“သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကသာ မိုးယံဆိုတဲ့ လူနဲ့အထင်လွဲခဲ့တာပါ။ ခုသူလဲ Los Angeles ကိုထွက်သွားပါပြီ။ သူ့မေမေလည်း ရိပ်သာဝင်သွားပြီလေ”

“မိုးယံ ဟုတ်လား၊ သူထွက်သွားတော့ မင်းစိတ်ထိခိုက်နေလား”

“အို... ရင်ထဲဘာမှမရှိပါဘူး။ အတိတ်မေ့နေတဲ့ ကိုကိုအတွက်ပဲ ယူကျုံးမရဖြစ်နေမိတာပါ ကိုကို၊ ဧကရီလေ သိပ်ခံစားနေရပါတယ် ကိုကိုရယ်”

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်နဲ့ဝေးဝေးနေပါ”

“ရှင်”

“မင်းဟာ ကျုပ်မိန်းမဆိုတာ မယုံဘူး၊ ခုထွက်သွားစမ်းပါ။ ကျုပ်စည်းစိမ်ကိုမက်လို့ မင်းတမင်ဖက်တွယ်ပြီး ပြောနေတာလား”

သူ့အသံက မာကျောကျယ်လောင်ပြီး မျက်နှာကြီးတတင်းမာနေသည်မို့ သူမကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမိသည်။

“မင်းမိဘတွေရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီပြန်တော့”

“အို”

“ကျုပ်တစ်ပောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ၊ ကျုပ်ဟာ အဝမေ့နေတဲ့လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ခြေထောက်တွေမသန်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ဘဝက ရှုပ်ထွေးခက်ထန်နေသလို ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နာကျင်နေတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ရဲ့လား”

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စိမ်းကားမှုတွေပြည့်လျှံနေသည်ဟု ဧကရီထင်မှတ်နေမိ၏။

“ထွက်သွားစမ်း၊ မင်းကိုကျပ်အနားမှာ နေခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ဇွဲဘယ်လောက်ယူမလဲ၊ ကျုပ်ကိုကွာရှင်းပေးရမယ်၊ နားလည်လား”

“ကိုကို... ကိုကိုဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကျုပ်ပြောနေတာ ရှင်းပါတယ်၊ ကျုပ်ဘဝနဲ့ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းအေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ”

ဧကရီစိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲပြီး မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။

“ကိုကိုကို ဧကရီပြုစုပါရစေ၊ စောင့်ရှောက်ပါရစေ ကိုကို၊ အနားမှာနေခွင့်ပြုပါ”

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်းမသွားရင် ငါသွားမယ်”

သူက wheel chair ကိုတွန်းပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါအမူအရာဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

“ကိုကို... ကိုကို”

သူ့ဓာတ်လှေကားဖြင့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားသဖြင့်
ကေရီလည်း သူ့နောက်မှလိုက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကေရီအောက်သို့ရောက်တော့ သူတခြံထဲထွက်သွားပေ
ပြီ။ Wheel chair ကိုတွန်းပြီး ရေကူးကန်ဘက်သွားနေ၏။

“ကိုကို... ကိုကို”

ကေရီသူ့နောက်ပြေးလိုက်လာပြီး ရေကူးကန်ရှိရာသို့
Wheel chair လေးကို တွန်းလာပေးသည်။

“သွားတော့ မိန်းကလေး၊ မင်းထွက်မသွားရင် ကိုယ်
ခြေဦးတည့်ရာထွက်သွားတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုရယ်”

“ကိုယ့်စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေလို့ပေါ့”

“ကေရီကို မမုန်းပါနဲ့နော်၊ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ကေရီပါ

ကိုကို”

ကေရီက သူ wheel chair လေးရှေ့မှာ ခူးထောင့်
ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကြင်နာစွာပြောတော့ သူ့ကကေရီမျက်နှာလေး
ကိုစိတ်နာသလို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“သတိထားပါဦး ကိုကိုရယ်”

“ကျုပ်မရှားဘူးကွ နားလည်လား ကေရီ”

“ရှင်”

ကေရီအံ့ဩနားမလည်နိုင်စွာ ကိုကိုမျက်နှာကိုငေးကြည့်
နေမိသည်မဟုတ်ပါလား... .

“မင်းထွက်သွားအောင် ကျုပ်တမင်ဖန်တီးပြီးပြောနေ
တာကွ နားလည်လား၊ ကျုပ်အတိတ်မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ခြေထောက်တွေမသန်စွမ်းတော့တဲ့ဒုက္ခိတတစ်ယောက်တော့
ဖြစ်ခဲ့ရပြီ”

“ကေရီကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို၊ ကေရီကြောင့် ကိုကို
ခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပါ”

ကေရီအသံက ကြံကွဲမှုဖြင့်အက်ကွဲတုန်ယင်နေသည်။

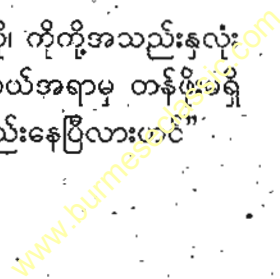
“မင်းကြောင့် ကျုပ်ဒီဘဝရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နား
လည်ရင် ထွက်သွားစမ်းပါ၊ မင်းမျက်နှာကို ကျုပ်မကြည့်ပါရစေ
နဲ့တော့”

“တကယ်ပဲ နာကြည်းသွားပြီလား ကိုကိုရယ်”

“နာကြည်းတယ်ကွာ၊ မင်းကြိုက်သလောက်ယူပြီး ထွက်
သွားပါတော့၊ ကိုယ်ပေးမယ်”

“ကေရီဘာမှမလိုချင်ပါဘူး ကိုကို၊ ကိုကိုအသည်းနှလုံး
ထိုးအပိုင်ရခဲ့ဖူးပြီပဲရှင်၊ လူထက်ပိုပြီး ဘယ်အရာမှ တန်ဖိုးမရှိ
သွား ကိုကို၊ ကေရီကို တကယ်နာကြည်းနေပြီလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဧကရီသွားပါတော့မယ် ကိုကို၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပဲ ထွက်သွားပါတော့မယ်၊ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဧကရီရင်ထဲမှာ ကိုကိုအမြဲတမ်းရှိနေမှာပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမမျက်ရည်များကိုလက်ဖမိုးနှစ်ဖက်ဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့၏။

သူ မတားဆီးမိအောင် မျိုသိပ်ချုပ်ထိန်းထားရတာ ရင်ပွင့်မတတ်ခံစားနေရသည်မဟုတ်ပါလား... .

ဧကရီခြေသံများက သူနှင့်တပြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားတော့၏။

... သွားတော့ ဧကရီ... သွားတော့ကွယ်၊ ကိုကို ခွင့်ဖြူပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုကိုဘဝက မင်းနဲ့မတန်တော့ပါဘူး၊ မင်းကိုစွန့်လွှတ်ပေးသင့်ပြီဆိုတာ ကိုကိုနားလည်ပါတယ်... .

ဒါပေမယ့် ဧကရီကို ကိုကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဝေးလှည့်မဝေးချင်ပါဘူး၊ ကိုကိုရင်ပွင့်မတတ်ခံစားနေရပါပြီ၊ ဧကရီအသည်းတွေတစ်ဖွဲချင်း ကြွေနေရပါပြီ... .

သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ Wheel chair ပေါ်ထိုင်နေမိရင်း မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်တွေပြည့်လွှဲလာသည်။

တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်ကြာကြာကြိတ်ကြိတ်

ငိုရွိုက်နေမိမှန်း မသိ။ ရင်ထဲမှာ တလိမ့်လိမ့်တက်ပြီး ဆို့နှင့် လွန်းမက နာကျင်လာမှပင် သတိပြန်ဝင်လာရသည် မဟုတ်ပါလား... .

“ပြန်လာခဲ့ပါ ဧကရီရယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပါတော့၊ ချစ်လေးဘယ်မှမသွားပါနဲ့တော့၊ ကိုကို့ဆီပြန်လာချင်တယ်ဆိုရင် ပြန်လာပါ ချစ်လေးရယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပါကွာ... .”

သူ့အရူးတစ်ယောက်လို ပေါက်ကွဲစွာအော်ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟင် တကယ်လား၊ ကိုကို တကယ်လားဟင်” ဧကရီက ခရေပင်ကြီးကွယ်ရပ်နေရာမှ ပြေးထွက်လာပြီး လှိုက်မောတုန်ယင်စွာ မေးလေသည်။

“ဟင်... . ချစ်လေး၊ ပြန်လာတယ်နော်” သူ့အံ့သြဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ပွေ့ထားမိသည်။

“ကိုကိုကို စိတ်မချလို့ ခြံဝရောက်မှပြန်လာခဲ့ပြီး ချောင်းကြည့်နေခဲ့တာပါ ကိုကို”

“ကြည့်စမ်း... ကြင်နာတတ်လို့ကတဲ့ မိန်းမ”

“တကယ်ပဲ ပြန်လာခွင့်ပြုတယ်နော် ကိုကို”

“ပြန်လာမယ်ဆို လာခဲ့ပါ ချစ်လေး၊ ကိုကိုက ပိုပြီးချစ်ခဲ့ရတဲ့သူပါကွာ”

www.burmeseclassic.com

၂၈၈ စုလှဖြူ

ချစ်သူနှစ်ဦး မခွဲခွာနိုင်တော့ပါ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကြပ်စွာဖက်ပွေ့ထားမိကြပြီး မွတ်သိပ်သောအနမ်းများဖြင့် မျက်နှာနှစ်ခုထိကပ်သွားကြသည့်အချိန်တွင် ရင်ခုန်သံတွေ ပိုပြီး မြန်သွားရသည်မဟုတ်ပါလား...

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

စုလှဖြူ

am: 7:20

6th August, 2005...

